

NGUYỄN SƠN TÙNG

HOA HỒNG *trắng*

truyện tình báo

LAO ĐỘNG

HOA HỒNG TRẮNG

—★—

Tác giả: Nguyễn Sơn Tùng

NXB Lao Động - 1984

Nguồn sách & scan: ***tudonald78***

Chuyển text:

bluecloud161

Doctorlangbam

king_dragontb

Mo0nMon

ntdieu

nucer

PHAMMINHPHUONG

Stitch92

thuannguyen1088

tranminator

tru5tzz

tudonald78

vanthach

Soát tổng & đóng gói: ***Caruri***

ebook©tve-4u.org

21/3-30/3/2020

I

CHIẾN CÔNG CỦA TÊN ĐỒN TRƯỞNG

Mặt trời như trút lửa xuống ruộng đồng, cây cối im lìm, không một làn gió thoảng qua, mặt đường nóng bỏng, vắng bóng người lai vãng, sau vài khóm tre xơ xác tiêu điều, ẩn hiện những mái nhà tranh bạc phếch.

Trên con đường đất từ Kiến-an về Đồ-sơn có hai chiếc xe *gíp* nhà binh đang mở hết tốc độ lao vun vút, cuốn lại sau một lớp bụi mờ. Hai chiếc xe chạy đến ngã ba thì dừng lại.

Từ chiếc xe đi trước nhảy xuống ba tên lính đeo súng “mát”, mặt mũi đỏ gay, mồ hôi nhễ nhại, một trong ba tên quay lại chiếc xe sau hỏi:

- Ngài đồn trưởng cho chúng tôi giải khát chứ ạ?

Từ chiếc xe sau bốn tên nhảy xuống, bọn chúng cũng ướt đầm mồ hôi, một tên đeo lon trung úy có bộ mặt lưỡi cày dài ngoẵng, cái sống mũi gồ, cặp mắt xéch và đôi lông mày rậm, hấn khoát tay ra lệnh:

- Vào hàng cô Mơ! - Rồi khệnh khạng tì tay phải vào chuôi khẩu “*côn bát*” đeo lưng lẳng bên sườn, hấn ngất ngưỡng đi vào quán, theo sau là những tên lính tùy tùng.

Trong quán có mấy bà đi buôn, gồng gánh thúng mủng, đang lấy nón ra sức quạt, khi thấy bọn chúng vào vội vàng nẹp dờn vào một góc. Còn cô chủ quán trạc hăm bốn, hăm năm tuổi, vấn tóc trần, mặc áo phin nồn bó chặt bộ ngực phồng căng, đang vội vã lấy khăn lau sạch chiếc bàn đã được phủ lên trên tấm vải ni-lông hoa, ỏn ẻn nói:

- Bẩm ngài đồn trưởng, ngài muốn gì ạ?

- Kem sô-đa! Hôm nay có đá không cô em? - Tên đồn trưởng hỏi sau khi đã ra lệnh cho bọn lính được phép ngồi xuống bàn.

- Dạ thưa ngài, khó mua lắm ạ! Thằng em em nó đi Hải-phòng, suốt từ sớm tới giờ chưa lấy được về, các ngài xơi sô-đa tạm vậy, có cả bia và nước chanh chai ạ!

- Nóng thế này mà không có đá, chán thật! - Một tên hạ sĩ đứng dậy vừa xốc lại chiếc quần soóc ka ki vừa nói - Cô Mơ này, nếu lần sau cô thấy chiếc xe của quan đồn đi qua thì thế nào cô cũng phải chạy cho bằng được đá nhé! Lúc về, quan đồn bao giờ cũng xuống giải khát ở hàng cô, cô không thấy đó là vinh dự à?

- Dạ em biết. Nhưng quả thật dạo này nóng quá mà đá thì rất hiếm, tranh nhau mãi, không mua được, quan đồn có cách nào giúp em mua đá được không? Nếu được thì em cảm ơn quan đồn vô cùng ạ!

- Mua đá hộ cô à? - Tên đồn trưởng hỏi rồi phá lên cười, cả bọn thấy hần cười cũng cười theo. Tên đồn trưởng hỏi tiếp:

- Nếu mua đá hộ cô thì cô em có tính tiền giải khát cho tôi không?

- Dạ, em ủng hộ ạ!

- A! Được rồi, thế thì viết cho cô một cái giấy nhé, nói là mua đá phục vụ quân đội quốc gia. Mỗi ngày một cây đủ chưa?

- Dạ, được hơn thì càng tốt ạ! - Cô chủ quán mừng rỡ tiến đến phía sau tên đồn trưởng, ghé sát mớ tóc đã bôi nước hoa qua vai hần trong khi hần đang hí hoáy viết vào tờ giấy đóng dấu sẵn.

- Đây, cho cô em, vừa ý chưa?

Cô hàng nhận giấy, liếc mắt đưa tình và cất giọng ôn ẻn:

- Em xin cảm ơn!

Bỗng tên đồn trưởng túm lấy tay cô kéo sát lại gần rồi nghiêm sắc mặt:

- Cấm cô không được chỉ đường cho Việt Minh đấy!

- Dạ.

- Thấy người lạ mặt lảng vảng đến hàng thì phải theo dõi.

- Vâng ạ!

- Nếu thấy người nào nghi ngờ là du kích thì phải lập tức báo ngay cho lý trưởng để đồn kịp thời cho lính xuống bắt!

- Dạ.

- Nếu gặp khó khăn thì cô chịu khó lên đồn gặp tôi, tôi sẽ giúp đỡ.

- Cám ơn quan lớn ạ!

Tên đồn trưởng định kéo sát cô chủ quán gần mình nữa nhưng thấy bọn lính đang nhìn, hăn tảng lờ, vờ hỏi:

- Những điều tôi dặn cô nghe rõ chứ?

- Dạ, em nghe rõ cả.

- Được, thôi ta đi - Hăn ra lệnh cho cả bọn và khệnh khạng bước lên xe, quên trả tiền hơn chục chai nước ngọt.

Xe nổ máy, bọn chúng giơ tay chào cô chủ quán, một tên nói tiếng Tây giả cầy.

- Ô-rơ-voa, ma-đờ-ma-den!

Hai chiếc xe cùng rú ga phóng vun vút trên đường về Đờ-sơn, nhả lại đám bụi mù mịt tủa vào các quán hàng ở ngã ba, khiến mọi người phải giơ tay lên bịt mũi.

Bọn chúng đi được chừng mười phút thì những người ở ngã ba bỗng nghe thấy tiếng nổ. Một đám khói và bụi bốc cao lên ở phía Đờ-sơn.

Một số người từ các quán hàng đổ xô ra nhìn và reo lên:

- Mìn, bọn chúng vấp phải mìn rồi!

Tiếp theo là tiếng súng máy nổ loạn xạ một hồi lâu rồi tiếng động cơ ầm ì xa xa.

Từ trên đồn, tên thiếu úy đồn phó sau khi nghe thấy tiếng nổ lớn rất gần, hốt hoảng quay điện thoại gọi ra trạm tiền tiêu hỏi tên hạ sĩ thường trực thì được biết có mìn nổ trên đường quốc lộ. Hăn thất sắc, nghĩ đến khả năng đồn trưởng bị phục kích, hăn vội vàng ra lệnh báo động.

Gần một trăm tên, súng ống đầy đủ nhốn nháo tập trung dưới sân đồn. Tên đồn phó hạ lệnh cho một trung đội lên hai chiếc xe *cam nhông*, mở

máy đi tiếp cứu. Nhưng vừa ra khỏi đồn thì thấy chiếc xe đồn trưởng về tới nơi, bọn chúng đều dừng lại và đoán rằng đã có chuyện chẳng lành. Tên đồn trưởng mặt tái mét từ trên xe bước xuống, theo sau là hai tên cận vệ quần áo tả tơi đầy bụi cùng tên tài xế vừa chết hụt.

- Ông cho ngay quân xuống cây số mười lăm kéo chiếc xe bị mìn cùng xác ba binh sĩ về, đồng thời càn kỹ khu vực quanh cây số mười lăm - Đồn trưởng hạ lệnh cho đồn phó, tên này đang đứng nghiêm trước mặt hắn. - Bắt cho bằng hết những đứa làm ruộng xung quanh đem về đồn!

- Xin tuân lệnh!

Đồn phó rập gót giày, giơ tay chào và nhảy vội lên xe phóng thẳng.

Tên đồn trưởng thất thểu bước ngay về buồng riêng, mở quạt máy và cứ để nguyên quần áo bẩn như vậy nằm sóng soài trên giường, mắt tròn tròn vừa sợ hãi vừa giận dữ.

Từ ngày được bổ nhiệm về thay thế tên quan ba Phéc-đi-man đến nay đã gần ba tháng. Cái đất đáng nguyên rủa này lại chính là nơi các quan khách thường lui tới nghỉ mát trong những dịp hè. Tên tỉnh trưởng Kiến-an đã chỉ thị cho hắn phải kiện toàn màn lưới bảo vệ khu vực nghỉ mát bất khả xâm phạm này, vì vậy hắn đã được bổ sung thêm một đại đội bảo an do thiếu úy Toàn chỉ huy. Hôm nay, hắn lên tỉnh để chuẩn bị tiếp nhận và trên đường về bị vấp mìn của du kích. Chiếc xe đi đầu bị nổ tung, thiệt mạng ba tên lính cận vệ. Còn hắn ngồi xe sau nên thoát chết.

Hắn nhớ lại những ngày vẫy vùng chỉ huy bọn phi ở vùng biên giới Móng-cái. Đến khi quân Pháp trở lại chiếm đóng, hắn đã đem hơn chục tàn quân, những hảo hán trên mặt biển, đến gặp tên quan năm Sác-lơ Đo xin đầu thú. Cảm động về sự nhiệt thành của hắn, Sác-lơ Đo đã tiếp nhận và đề nghị với bộ chỉ huy phong cho hắn chức trung úy và cất nhắc lên làm đồn trưởng Móng-cái một thời gian. Vì hắn là người địa phương, lại xuất thân là một tên giặc biển nên nhân dân Móng-cái đều căm ghét hắn vô cùng. Hễ nghe nói đến Tăng Sáng, đồn trưởng Móng-cái, thì từ đứa trẻ lên ba đến các cụ già đều phải khiếp vía kinh hoàng.

Tăng Sáng khét tiếng tàn ác, uống máu người không tanh, do đó càng được bọn chỉ huy Pháp tin dùng. Tăng Sáng ra sức lập công với quan thầy, hễ cứ sau mỗi trận càn, nếu bắt được người nào bị nghi là du kích, hắt chặt đầu mổ bụng không thương tiếc. Có người hỏi hắt tại sao lại thích hành hình theo kiểu thời trung cổ như vậy, hắt trả lời: “Cho đỡ tốn đạn. Và lại có thể bọn Việt Minh mới sợ”.

Tăng Sáng được chuyển về Đồ-sơn, đồng bào khu vực Đồ-sơn lại phải chịu đựng nhiều thảm họa. Hôm nay du kích Đồ-sơn định bắt hắt trả nợ máu nhưng lại giết hụt. Hắt chưa đến ngày tận số. Hắt đang suy nghĩ để tìm cách báo thù du kích, hắt nôn nóng chờ mong tin tức của bọn đi càn. Liệu có bắt được tên Việt Minh nào không?

Khi đã mệt, hắt gọi lính hầu lấy nước rửa mặt rồi bước ra phòng làm việc, ngồi thừ mặt trông chờ.

Bỗng chuông điện thoại réo vang, hắt vội cầm lấy ống nghe. Từ trạm gác tiền tiêu báo tin là đội quân đi càn đã trở về. Tăng Sáng bước vội ra cửa đồn.

Bọn lính do tên đồn phó chỉ huy đang kéo về rầm rập. Tên thiếu úy báo cáo với hắt:

- Báo cáo đồn trưởng, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tăng Sáng sốt ruột hỏi:

- Có bắt được tên Việt Minh nào không?

- Dạ, bắt được bốn tên đang bắt cua dưới đồng.

- Dẫn bọn chúng lại đây.

Tăng Sáng hậm hực, không hài lòng khi nhìn thấy ba người đàn bà cùng một em bé trạc mười ba tuổi, quần áo đều rách rưới và mặt mũi lem luốc. Họ lấy bấy co dùm lại, mặt mày xanh xám vì quá sợ hãi.

Tăng Sáng hất hàm ra lệnh cọc lốc: “Bắn!”

Lần đầu tiên, những nạn nhân đáng thương được hưởng ân huệ của hắt là không bị chặt đầu, mổ bụng, moi gan, như mọi khi.

Mặt trời đã khuất sau dãy núi, một dải mây đen dài ôm lấy chân trời, một loạt súng nổ vang... Tăng Sáng không chút động tâm. Hắn bước vội vào phòng làm việc, hạ lệnh cho tên thư ký đánh máy một bản báo cáo như sau để gửi lên cấp trên:

Kính gửi: Quan tỉnh trưởng Kiến-an.

Tôi là Tăng Sáng, trung úy phụ trách khu vực Đồ-sơn xin trân trọng báo cáo với ngài Tỉnh trưởng một việc như sau:

Hồi 15 giờ 30, chúng tôi từ trên tỉnh về đến cây số 15 thì bị Việt Minh phục kích. Chiếc xe đi đầu chở ba binh sĩ bị trúng mìn thiệt hại. Chúng tôi lập tức xuống xe chiến đấu.

Sau ba mươi phút nổ súng ác liệt, bọn chúng đã phải rút lui, binh sĩ của chúng tôi tiếp tục càn quét và đã bắt sống được bốn tên Việt Minh, đem về đồn tra hỏi, bọn chúng đều ương bướng không chịu khai. Thừa lệnh quan Tỉnh trưởng, chúng tôi đã xử tử hình bọn chúng.

Chiến lợi phẩm thu được gồm một số lựu đạn và một quả mìn chưa nổ, chúng tôi sẽ gửi lên tỉnh sau. Vậy đề nghị quan Tỉnh trưởng ghi vào sổ thành tích chiến đấu của anh em binh sĩ Đồ-sơn.

Kính chào quý ngài.

Đồ-sơn, ngày X tháng X năm X

Đồn trưởng kí tên

TĂNG SÁNG

Hắn bắt tên thư ký đọc lại cho hắn nghe bản báo cáo trên rồi gật gù với những thành tích giật gân ấy, chắc hẳn phen này cấp trên sẽ gắn thêm cho hắn một chiếc mề đay trong chiến công thật vẻ vang này.

II

TRỞ VỀ CỐ HƯƠNG

Chiếc tàu *I-rông-đen* khởi hành từ hải cảng Mác-xây bên Pháp, trên đường sang Đông-dương đã gần một tháng. Phần lớn hành khách trên tàu là những nhà buôn giàu sụ, dăm nhà du lịch, vài nhà báo vừa Pháp vừa Phi-châu. Đặc biệt có một số sĩ quan Pháp mới tốt nghiệp trường võ bị “Sanh-sia” được gửi sang bổ sung cho những đơn vị dã chiến ở Việt Nam. Ngoài số người kể trên, còn có vài chục sinh viên Việt Nam, con cháu những nhà giàu, du học ở Anh, Pháp, Ý, Đức... cũng đáp tàu về nước. Trong số này phần lớn là những sinh viên ít tuổi, hăng hái hoạt động, họ chỉ có một ý nghĩ đơn giản: Ở Việt-nam đang loạn lạc, từ năm 1945 đến nay, sau khi Việt Minh cướp chính quyền, quân Tàu Tưởng và Anh Ấn sang tước khí giới Nhật, rồi quân Pháp núp sau thế quân đội Anh Ấn lại trở mặt gây chiến với Việt Minh ở Nam bộ. Đến tháng 12 năm 1946, quân Pháp chính thức tấn công chiếm Hải-phòng, Hà-nội và trở lại thống trị nhân dân Việt Nam. Nhưng Việt Minh đã rút ra khỏi các thị trấn được an toàn và phát động du kích chiến khắp nơi, làm cho sự buôn bán kinh doanh của gia đình họ bị đình trệ, không còn đủ sức gửi tiền sang nuôi họ ăn học được nữa, thành thử họ phải trở về, đem “tài ba” ra “giúp nước”, theo lời kêu gọi của thủ tướng Nguyễn Văn Thinh, trước khi ông ta tự tử.

Hiện nay ông Nguyễn Văn Xuân, một người Việt-nam vào làng Tây đang nắm quyền, cũng có vẻ “sính” tụi sinh viên ở Pháp lắm, thế là họ tình nguyện về nước cộng tác với chính phủ Xuân để mưu đồ công danh sự nghiệp.

Trong số này, nếu ta để ý thì sẽ thấy có một chàng sinh viên vừa ở Ý về, xem chừng là con nhà gia thế, có khuôn mặt rất đẹp trai, mắt sáng, lông mày thanh tú, mũi thẳng, mặt trắng trẻo, má còn như bụ sữa, cái

miệng khi nói có đôi chút kiêu kỳ; chứng tỏ chàng ta được nuông chiều từ nhỏ.

Chàng ta ở riêng một căn phòng hạng nhất trên tàu, suốt ngày chỉ nằm dài đọc sách, xem báo, ít ra ngoài tiếp xúc với bạn đồng hành. Chỉ những buổi sớm, gã trở dậy, sau khi người phục vụ đã đem nước cho gã rửa mặt, gã ra sân tập vài động tác thể dục, thở hít khí trời trong trẻo ban mai, sau đó xuống buồng ăn điểm tâm. Các sinh viên gặp gã có bắt chuyện, nhưng gã chỉ trả lời qua quýt hoặc nhếch mép cười nửa miệng.

Gã tên là Nguyễn Bảo Trung, vừa ở Viên về theo thư gọi của bố là Nguyễn Ứng Lại, một nhân vật quan trọng, có thế lực ở Pháp. Bảo Trung được gọi về Pháp để nhận lệnh của bố, phải về Việt-nam giúp chính phủ Nguyễn Văn Xuân trong việc tổ chức quân đội quốc gia, vì trước đây một tháng, đại tá Nguyễn Toàn Cơ, bạn chí thân của Ứng Lại, hiện đang phụ trách cơ quan an ninh mật vụ ngoài Bắc Việt, có viết thư cho Ứng Lại nói rõ khó khăn ở trong nước, nhất là ở ngoài Bắc. Quân du kích Việt Minh hoạt động ráo riết ở khắp mọi nơi, tổ chức an ninh và hệ thống ngục quyền rất lỏng lẻo, lại thiếu sĩ quan có khả năng. Ứng Lại hứa với Toàn Cơ sẽ cho con trai mình, vừa tốt nghiệp trường sĩ quan tham mưu Mút-sô bên Ý trở về Việt-nam “giúp nước”.

Bản thân Bảo Trung bị bố gọi về một cách đột ngột, gã không lấy gì làm vui vẻ cho lắm vì gã đang sống phè phỡn trong dịp hè, giữa thủ đô Viên tưng bừng náo nhiệt, bên dòng sông Đa-núp thơ mộng, cạnh mấy cô đào lăng lơ.

Sau khi về gia đình gặp bố, và cũng do tính hiếu động của tuổi trẻ, Bảo Trung háng hái nhận nhiệm vụ, gã cũng muốn áp dụng những điều học được vào thực tế với một quyết tâm chống Cộng sản mà ở trường người ta đã nhồi vào sọ gã. Gã còn nhớ mãi câu nói của tên tướng Rít-phây, huấn luyện viên của trường rằng: “Trên thế giới này, ở đâu có bàn tay Cộng sản thì ở đấy có chiến tranh, phải tiêu diệt cho hết Cộng sản thì giai cấp chúng ta mới có thể sống được”. Gã đã lấy câu nói đó làm phương châm. Dù có nhớ nhung luyện tiếc cuộc sống xa hoa chẳng nữa,

gã cũng không quên được nhiệm vụ và mục đích mà nhà trường để quốc đã huấn luyện cho gã.

Trước khi từ giã Pa-ri, bố gã đã chuẩn bị cho gã rất chu đáo trong cuộc hành trình, vì vậy gã được thuyền trưởng và các nhân viên trên tàu kính nể.

Về nước chuyển này, có lẽ sẽ được gánh vác một trọng trách trong quân đội quốc gia, nên gã phải giữ bí mật nhiệm vụ của mình, gã không tiếp xúc với các sinh viên khác cũng bởi lý do đó.

Tàu cập bến Sài-gòn, đa số các sinh viên quê ở Nam bộ đều lên bờ. Bảo Trung, đáng lẽ đáp máy bay ra Bắc thì nhanh hơn, nhưng gã được thuyền trưởng cho biết tàu I-rông-đen chỉ ở Sài-gòn vài ngày rồi ra Bắc. Bởi thế, gã thay đổi ý định, không đi máy bay nữa mà ở lại Sài-gòn chơi mấy ngày cho thỏa thích, vì gã biết rằng ra Bắc sớm chỉ tổ chết ngót với cái không khí oi bức mà thôi.

Ngày hôm ấy, gã đánh điện báo tin cho đại tá Toàn Cơ biết và nói rõ ý định của gã. Nhận được điện, Toàn Cơ rất mừng, căn dặn gã phải giữ gìn sức khỏe, khi nào tàu ra đến Hải-phòng, Toàn Cơ sẽ cho máy bay xuống đón.

Năm ngày sau, tàu I-rông-đen lại khởi hành ra Bắc. Kỳ này, tàu vận chuyển một số lớn gạo, thực phẩm cùng hàng hóa, và có thêm những nhà buôn Hoa kiều, một số sinh viên ra Bắc thăm gia đình, và một số chính khách đang công cán trong chính phủ.

Sau bao nhiêu năm xa đất nước, nay trở về, được thấy tận mắt những sinh hoạt của đồng bào ở cố hương, Bảo Trung cảm thấy bồi hồi tuy trong nước còn đang xảy ra chiến tranh ác liệt giữa quân đội viễn chinh Pháp và lực lượng kháng chiến Việt Minh.

Sinh trưởng trong một gia đình quý tộc, trí thức, Bảo Trung được nuông chiều nhất mực. Từ nhỏ, gã theo cha sang Pháp. Sau khi tốt nghiệp trung học, gã vào học tại trường luật ở Pa-ri, nhưng vì đại chiến thế giới bùng nổ nên việc học bị gián đoạn. Tới khi đại chiến kết thúc, gã

nhận thấy rằng trong thời đại chiến tranh, phải làm một anh quan võ thì mới vẻ vang. Từ đó gã quyết tâm theo học trường quân sự.

Giờ đây ước vọng của gã sắp thành sự thật, chỉ ít ngày nữa gã sẽ đàng hoàng đeo lon sĩ quan và phụ trách một công tác đặc biệt trong quân đội quốc gia thuộc khối liên hiệp Pháp. Đối với gã, như vậy đã là đem tài ba giúp nước rồi.

Đứng trên tàu, Bảo Trung đưa mắt nhìn những hành khách đang hối hả bước lên những bậc thang, gã để ý trong số hành khách mới, có một thanh niên mặt mũi sáng sủa, khỏe mạnh, một tay xách chiếc va ly, một tay vác chéo chiếc đàn ghi ta trên vai. Chàng thanh niên này rất vui vẻ cởi mở với những người xung quanh, anh ta đang ghé vai để cho một ông cụ già vịn cho đỡ mỗi khi bước lên tàu. Khi đi qua trước mặt Bảo Trung, người thanh niên ấy còn cúi xuống nhặt giúp gã chiếc khăn mùi-xoa mà trong khi mãi chú ý nhìn mọi người, gã đã đánh rơi. Khi trao trả chiếc khăn, người thanh niên mỉm cười nhìn Bảo Trung với con mắt rất thiện cảm và nói:

- Ô, anh có chiếc khăn đẹp quá, thế mà để rơi hẳn mất!

Bảo Trung cũng mỉm cười, gã kiêu kỳ trả lời bằng tiếng Pháp:

- Cảm ơn anh, tôi mãi nhìn mọi người nên sơ ý.

Người thanh niên cũng hỏi lại gã bằng tiếng Pháp:

- Anh về Hải-phòng hay Hà-nội?

- Tôi về Hà-nội

Chàng thanh niên lịch sự chìa tay ra bắt và nói:

- Tôi cũng về Hà-nội, rất hân hạnh được làm quen với anh.

Lần đầu tiếp xúc với một thanh niên Việt-nam, Bảo Trung thấy thoải mái dễ chịu, gã tự nhiên có cảm tình ngay, gã niềm nở và vui vẻ:

- Rất mong được làm quen với anh, chúng ta sẽ là bạn đồng hành.

- Tôi ở căn buồng gần đây, thật may mắn được gặp anh.

Nói xong người thanh niên gặt đầu tạm biệt để mang đồ đạc về buồng mình. Bảo Trung nhìn theo vẻ thiện cảm.

Ngày hôm ấy, họ đã làm quen với nhau. Người thanh niên tự giới thiệu là Hoàng Ánh, sinh viên y khoa năm thứ nhất, cha là dược sĩ ở Hà-nội, có biệt thự ở gần bãi biển ngoài Đồ-sơn, nhân dịp này về thăm gia đình và nghỉ hè luôn thể.

Bảo Trung cũng giới thiệu mình là sinh viên trường luật ở Pa-ri nghỉ hè về thăm ông bác ở Hà-nội, gã giấu tên thật, xưng tên là Phan Trường.

Chỉ vài ngày sau, họ đã trở thành đôi bạn. Có lúc Bảo Trung ngồi chơi ở phòng Ánh, có lúc Ánh nằm dài tán ngẫu bên phòng Bảo Trung, lúc họ nói chuyện với nhau bằng tiếng mẹ đẻ, lúc nói bằng tiếng Pháp, tâm đầu ý hợp, chẳng khác nào đôi bạn cũ.

Bảo Trung nhận thấy người bạn mới có nhiều đức tính đáng mến, nhất là ý thức chống cộng của anh ta rất rõ ràng. Thật là một người cùng chí hướng!

Cuộc hành trình của chiếc tàu *I-rông-đen* từ Sài-gòn ra Bắc gặp nhiều thuận lợi. Đôi bạn Trường và Ánh ngày càng mật thiết. Bảo Trung đã không e ngại gì nữa, hàng ngày trò chuyện hàn huyên, trao đổi về học tập, tình hình thời sự, hoàn cảnh gia đình, đời tư, nhưng có điểm Bảo Trung giấu kín là việc đi học sĩ quan tham mưu và công tác đang chờ đợi. Gã nói: “Có lẽ sau này tôi sẽ làm luật sư ở một tòa án nào đó...”

Về phía Ánh, anh ta sẽ về thẳng Đồ-sơn, nơi có biệt thự để nghỉ mát, có lẽ cha mẹ anh cùng cô em gái đã về đấy rồi. Em gái Ánh, hiện nay cũng đang theo học y dược ở Hà-nội. Nhân dịp này, Ánh ngỏ ý muốn mời Bảo Trung về nhà mình chơi ít ngày sau sẽ cùng lên Hà-nội cũng không muộn.

Bảo Trung nhận lời, gã cũng muốn ngao du cho biết đây biết đó ngoài xứ Bắc nên thơ. Thấy Ánh nói có cô em gái tên Lan cùng về nghỉ hè, nên gã càng cảm thấy phấn khởi.

Tàu cập bến Hải-phòng, Ánh và Bảo Trung cùng vào khách sạn Nam Phương nghỉ ngơi. Hai người cùng đánh điện báo tin cho người nhà biết để đón. Bảo Trung báo cho Toàn Cơ biết ý định muốn ra Đồ-sơn nghỉ ngơi ít ngày cho lại sức. Toàn Cơ rất đổi vui mừng, chiều ý gã, chỉ khuyên: phải cẩn thận, nên liên lạc với Sở an ninh Hải-phòng xin lính đi hộ vệ, vì từ Hải-phòng đi Đồ-sơn dạo này có nhiều du kích hoạt động. Khi tới Đồ-sơn thì ra ngay khách sạn dành riêng cho các sĩ quan mà nghỉ. Mặt khác, Toàn Cơ ra chỉ thị cho Sở an ninh Hải-phòng và Kiến-an tăng cường các biện pháp kiểm soát và bảo vệ khu vực nghỉ mát của các sĩ quan. Do tính ham phiêu lưu mạo hiểm, hai thanh niên đáp chuyển xe thường xuống Đồ-sơn. Và lại, Bảo Trung cũng sợ rằng: càng tiền hô hậu ủng càng dễ lộ chân tướng nên gã theo Ánh về Đồ-sơn như những người du lịch khác. Cuộc hành trình do đó cũng rất thoải mái và thú vị.

Cứ trông hai chàng thanh niên ngồi gần nhau, ai cũng bảo là anh em, vì hai người cũng có một khuôn mặt giống nhau, duy Ánh trông già dặn và đen hơn đôi chút.

Chẳng mấy chốc xe đã đến khu vực Đồ-sơn. Xe vừa dừng lại thì một ông già khỏe mạnh dáng chùng là lão bộc, chạy vội đến bến xe. Khi hai người vừa bước xuống, ông lão gọi rồi rít:

- Cậu Ánh! Cậu Ánh! Cháu ra đón cậu đây!

Ánh mừng rỡ reo lên:

- Ồ, già Thuân! Già ra đón tôi à? Cậu vợ tôi có khỏe không, em Lan tôi đã về chưa?

Già Thuân đáp:

- Ông bà vẫn khỏe, mong cậu lắm! Còn cô Lan cũng mới về hôm kia. Cả nhà đang đợi cậu. Được tin cậu về, tôi ra từ sớm đón cậu đấy! - Đoạn già Thuân trở Bảo Trung hỏi - Thế còn ai cùng về với cậu đấy?

- À! Giới thiệu với già: anh Phan Trường, bạn thân của tôi cũng về chơi ít ngày. - Rồi Ánh vui vẻ giới thiệu với Bảo Trung - Đây là già

Thuân, cùng ở với gia đình tôi từ thuở tôi còn nhỏ, một người lão bộc rất trung thành.

Già Thuân vội vàng xếp mấy chiếc va-ly vào đòn gánh quẩy đi trước, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, làm Bảo Trung cũng thấy vui vui.

Cậu ấm này về Đồ-sơn chơi có hai lý do. Một là sau cuộc hành trình dài, được nghỉ ngơi mát mẻ, sẽ lấy lại sức khỏe mau chóng. Hai là quen biết thêm gia đình Ánh. Thấy nói em gái Ánh cũng đã về, Bảo Trung đã hình dung ra một cô gái có nước da trắng mịn, đôi mày lá liễu, đôi mắt bồ câu mơ màng say đắm, đôi môi đỏ thắm và hàm răng ngà với những ngón tay búp măng mềm mại. Trong những ngày đẹp đẽ vui tươi này, có bạn hiền tri kỷ, lại có người đẹp ở bên thì còn gì thú vị hơn? Gã thấy tâm hồn nhẹ lâng quên hết cả mệt nhọc.

Riêng Ánh càng về gần đến nhà thì như có điều gì suy nghĩ, ít nói hơn. Thỉnh thoảng anh nói thầm với già Thuân điều gì không rõ, trong ánh mắt hai người vụt lên những tia khác thường mà Bảo Trung không để ý thấy. Đột nhiên Ánh quay sang hỏi Bảo Trung:

- Anh Trường có nhận thấy phong cảnh đất nước ta đẹp không?

- Ồ, thật là tuyệt diệu, tôi đã qua Thụy-Sĩ, qua Viên, qua Luân-đôn nhưng không đâu có phong cảnh đặc biệt như ở nước nhà. Tiếc rằng đang còn chiến tranh, mai sau quét sạch được tụi Việt Minh, tôi sẽ bảo ba tôi về đây xây một biệt thự để mùa hè về nghỉ mát thì vui biết chừng nào! - Gã nói, giọng mơ màng.

- Tiếc rằng hiện nay còn chiến tranh, một cuộc chiến tranh không giới hạn - Ánh nói băng quơ.

- Đấy. Ta phải tiêu diệt hết bọn phiến loạn Việt Minh, bọn cộng sản trong nước, để giành lấy cuộc sống tự do của chúng ta. Và sẽ xây dựng một thế giới dân chủ mà chúng ta là những người trí thức, phải nắm quyền lãnh đạo. Anh có đồng ý không?

Ánh gật gù không trả lời, và dù anh có trả lời thì Bảo Trung cũng chẳng hiểu gì hết.

III

NHIỆM VỤ MỚI

Ánh nắng sớm mai đã le lói chiếu qua song cửa, những giọt sương đọng trên cành mận long lanh đang tan dần, từng bầy chim ríu rít gọi nhau đi kiếm mồi. Một đôi bướm vàng biếng nhác còn chấp cánh ngủ chập chờn trên cành hoa thơm mát, khi mặt trời dọi ánh nắng xuống đôi cánh ẻo lả, chúng mới vội vàng hút vội mấy giọt sương đọng trên cành hoa, rồi bay đi.

Trong một căn buồng khuất sau mé vườn, Sơn vẫn thiêm thiếp ngủ, mãi tới khi già Thuân trở về đánh thức, anh mới choàng dậy, hỏi:

- Thế nào, đồng chí Thuân, xong xuôi chưa?

Đôi mắt mệt mỏi, thiếu ngủ của già Thuân hiện lên những tia vui mừng:

- Ổn lắm rồi, chàng ta đã được đưa về chiến khu để cấp trên khai thác thêm tài liệu. Mọi việc đều chu đáo cả.

Sơn phấn khởi, nhưng cũng cảm thấy có gì vương vấn trong lòng, anh hỏi già Thuân:

- Bây giờ tôi sẽ phải làm gì, đồng chí Thuân?

- Nhiệm vụ của đồng chí rất nặng nề, đồng chí Sơn ạ! Đây mới chỉ là thắng lợi bước đầu. Đồng chí Cục trưởng bảo tôi truyền đạt mệnh lệnh cho đồng chí là ngay từ bây giờ, đồng chí phải thay thế Bảo Trung, nghĩa là phải đóng vai Bảo Trung làm việc với tụi mật thám Pháp.

- Thế ạ? - Sơn ngạc nhiên, thoáng hiện ý nghĩa mạo hiểm thích thú - nhưng không biết có làm nổi không?

- Hôm nay đồng chí phải cải trang ngay, và nhiệm vụ đầu tiên là phải ra nghỉ tại khách sạn sĩ quan Đồ-sơn. Trong thời gian này, đồng chí phải nghiên cứu tỉ mỉ tiểu sử Bảo Trung, tính tình, kiến thức và quan hệ xã

hội của y. Từ nay đồng chí phải sống, làm việc với Pháp và phải gây tin nhiệm với bọn chỉ huy. Muốn thắng địch, tất nhiên phải hiểu kỹ càng địch. Hiện nay, cấp trên nhận định: Sau đại chiến thế giới thứ hai, nước Pháp hầu như kiệt quệ về mọi mặt. Nay trở lại xâm lược Việt-nam một lần nữa, Pháp phải nhờ cậy vào lực lượng phản động trên thế giới, đứng đầu là đế quốc Mỹ, nay mai nhất định Mỹ sẽ nhúng tay vào Đông-dương. Cách mạng Việt Nam sẽ có thêm một kẻ thù nguy hiểm, vì vậy ngay từ bây giờ, chúng ta cần phải biết để chống lại âm mưu của chúng. Nhiệm vụ chủ yếu của đồng chí là phải điều tra tìm hiểu sự liên hệ giữa bọn Pháp và Mỹ. Mỹ sẽ viện trợ cho Pháp những gì? Bọn chúng có những âm mưu gì về cả trước mắt và lâu dài để chống lại cuộc kháng chiến của nhân dân ta? Đồng chí phải kịp thời báo cáo. Nhiệm vụ rất nặng nề, đồng chí phải hết sức thận trọng, khéo léo... nếu sơ suất có thể nguy hiểm đến tính mạng và hỏng kế hoạch chung, đồng chí thấy thế nào?

Sơn do dự trả lời:

- Tôi xin cố gắng làm tròn nhiệm vụ đoàn thể giao cho, nhưng...

Già Thuân động viên:

- Đồng chí Sơn ạ! Nhiệm vụ rất khó khăn nhưng cấp trên đã xét kỹ khả năng của đồng chí: đồng chí là người rất dũng cảm, hiểu biết nhiều, có văn hóa lại thông thạo tiếng Pháp. Vì vậy tổ chức tin tưởng đồng chí có thể hoàn thành nhiệm vụ. Hơn nữa, chúng tôi cũng luôn luôn ở bên cạnh đồng chí, nếu gặp khó khăn, đồng chí cứ báo tin chúng tôi sẽ tạo điều kiện giúp đỡ.

Sơn đã thấy yên tâm trước nhiệm vụ mới:

- Vâng, tôi sẽ cố gắng để khỏi phụ lòng tin cậy của các đồng chí.

Già Thuân nghiêm nghị nhìn sâu vào khóe mắt Sơn:

- Kẻ địch rất nham hiểm và quỷ quyệt, chớ chủ quan. Công việc trước mắt của đồng chí là: Khi tới Đồ-sơn phải điện ngay cho Toàn Cơ biết, sau đó phải đánh điện sang Pháp cho bố mẹ Bảo Trung để họ yên lòng.

Chủ yếu phải gây được lòng tin tuyệt đối của Toàn Cơ, hẳn sẽ là người đỡ đầu của đồng chí sau này đây!

Ngừng một chút, già Thuân nói tiếp:

- Cơ sở của ta khá vững ở mọi nơi, tổ chức bí mật của ta ở trên Hà-nội cũng nhiều, liên lạc sẽ báo để đồng chí rõ. Hiện nay ở Đồ-sơn cũng có trạm của ta, đồng chí hãy nhớ kỹ những mật hiệu liên lạc sau đây - Già Thuân ghé sát vào tai anh, rồi nhìn đồng hồ và giục - Thời gian còn rất ít, đồng chí thu xếp những thứ cần thiết, chúng ta phải lên đường ngay bây giờ!

Sơn nghiêm chỉnh chấp hành những điều căn dặn của già Thuân, anh thấy lòng hồi hộp, một công tác mới, một nhiệm vụ phức tạp đầy rẫy những nguy hiểm đang chờ. Ngay từ bây giờ nó đòi hỏi anh phải tập trung tinh thần trí tuệ để đối phó với mọi tình huống, nhưng anh cũng rất tự tin vào khả năng của mình và tin vào sự sáng suốt của tổ chức.

Anh cố giữ nét mặt bình thản theo già Thuân ra xe. Anh rất ngạc nhiên thấy cách nhà không xa lắm: một chiếc xe du lịch kiểu Pho-uyt bóng nhoáng đang chờ sẵn, anh thầm thán phục sự bố trí khéo léo của đồng chí mình.

Già Thuân gánh một gánh nặng những đồ đạc của Bảo Trung ra xếp lên xe rồi bảo người lái xe chở Bảo Trung ra Đồ-sơn. Trước khi chia tay, già Thuân nắm chặt tay Sơn, cảm động:

- Chúng tôi tin tưởng đồng chí! Chúc đồng chí gặp nhiều may mắn.

Sơn nắm chặt tay già Thuân vẻ cương quyết. Anh không nói gì cả mà chỉ biểu hiện tình cảm của mình qua ánh mắt. Xe nổ máy, rú ga chạy vút theo con đường lớn xuống thị trấn Đồ-sơn.

Trên quãng đường vào khu nghỉ mát mới xuất hiện một trạm kiểm soát quân sự, hầu hết các hành khách, xe cộ đi qua đây đều phải dừng lại để lính bảo an khám xét hành lý, giấy tờ.

Quanh trạm còn một số mật thám lảng vảng, bọn chúng đều trá hình thành thường dân, trà trộn vào những đám đông để điều tra, nếu thấy

hiện tượng khả nghi là bắt giữ ngay.

Xe của Sơn cũng vừa dừng lại trước giá chắn đường. Lập tức hai tên lính bảo an cấp tiểu liên xốc tới đòi xem xét giấy tờ, hành lý. Một tên chĩa súng vào Sơn như đe dọa. Sơn bình tĩnh móc túi chìa ra một tấm “các” rồi với giọng hách dịch hỏi chúng một câu bằng tiếng Pháp:

- Các anh thuộc đơn vị nào?

Một tên ngạc nhiên nhìn Sơn từ đầu đến chân rồi cũng trả lời bằng tiếng Pháp, văn phạm sai bét:

- Chúng tôi thuộc tiểu đoàn bảo an số năm khu vực Đồ-sơn, đang làm nhiệm vụ. Ông là ai, từ đâu tới đây?

Sơn không nói, móc túi đưa thêm cho bọn chúng một giấy đặc biệt của chính phủ Pháp cấp. Bọn này hình như mít đặc cán mai, một tên cầm giấy, nghiêng ngó mãi, không đọc nổi một chữ nên phải vội vàng gọi một tên mật thám đứng gần đấy đến xem dùm.

Sau khi cố vắt óc xem xong tờ hộ chiếu của Bảo Trung, tên mật thám vội đứng nghiêm theo tư thế nhà binh, giơ tay kính cẩn chào Sơn và nói líu ríu:

- Thưa ngài Bảo Trung! Chúng tôi được lệnh của quan đồn trưởng đứng đón ngài ở đây đã lâu, xin mời ngài về khách sạn.

Sơn gật đầu tỏ ý hài lòng, anh thầm nghĩ: “À, ra bọn chúng đã có lệnh tiếp đón Bảo Trung”. Anh vui vẻ móc hộp thuốc lá thơm “Cra-ven A” mời chúng hút.

Bọn mật thám, bảo an vô cùng mừng rỡ, chúng cảm ơn rồi rút, lấy thuốc hút rồi vội vàng ra hiệu cho người lái xe đi theo xe của chúng đỗ gần đấy trở vào khách sạn.

Xe vừa dừng lại trước khu vực nghỉ mát dành riêng cho các sĩ quan, đã có hai tên cần vụ đến mở cửa xe để Bảo Trung bước xuống (từ đây ta gọi Sơn là Bảo Trung). Chúng thanh toán tiền xe với người tài xế rồi đỡ đồ đạc của Bảo Trung mang lên khách sạn và dẫn anh lên một phòng nghỉ trên tầng hai. Trong phòng đầy đủ tiện nghi, giường ngủ, bàn làm

việc, tủ đựng quần áo, quạt trần, điện, nước, v.v... Phòng có hai cửa, một cửa vào từ phía cầu thang bước lên, một cửa thông ra ngoài hành lang trông ra biển, rất thuận tiện và mát mẻ. Trên cửa sổ có những chiếc rèm đăng ten màu nước biển trông dịu mắt.

Chủ khách sạn đón tiếp anh rất niềm nở, hẳn tên là Véc-na (một thương binh người Pháp). Hẳn được lệnh đồn trưởng từ hôm qua, chuẩn bị đón tiếp anh và hẳn rất hân hạnh được làm quen với anh.

Sau khi xếp đặt đồ đạc xong, Bảo Trung cảm ơn và tặng hẳn một hộp thuốc lá thơm, đoạn anh nhờ hẳn gửi hộ một bức điện báo tin cho đại tá Nguyễn Toàn Cơ, một bức thư gửi sang Pháp cho gia đình, nội dung bức thư gửi sang Pháp anh viết như sau:

Đồ-sơn, ngày...

Thưa ba má kính mến

Sau hơn một tháng lênh đênh trên mặt biển, hôm nay con đã về tới cố hương an toàn. Sức khỏe của con vẫn bình thường, tuy gió biển làm cho con đen hơn đôi chút. Hiện nay con đang nghỉ ngơi ở một khách sạn của sĩ quan ở Đồ-sơn. Con rất vinh dự được gánh vác nhiệm vụ. Con đã đánh điện báo tin cho bác Toàn Cơ, bác ấy sẵn sóc con rất chu đáo, vài ngày nữa bác ấy sẽ xuống đón con lên Hà-nội. Con sẽ nhận công tác một ngày gần đây tại Cục an ninh của bác và chắc rằng công việc cũng sẽ thích hợp. Ba má hãy tự hào rằng đã có một người con xứng đáng, đóng góp tài sức cho quốc gia khi hữu sự.

Con xin dừng bút nơi đây. Khi nào có gì mới con sẽ viết thư về cho ba má hay.

Chúc ba má khỏe mạnh và yên tâm với đứa con thân yêu ở cố hương.

Hôn ba má

Tái bút:

Má nhắc em Ngọc Mai nhớ đan xong cho con chiếc áo len trước mùa rét và gửi sang cho con dùng. Địa chỉ chính thức của con sẽ báo sau.

BẢO TRUNG

Qua hai bức điện và thư, chủ khách sạn Véc-na biết người mình đang tiếp xúc đây là con nhà quyền thế, cháu ông Cục trưởng an ninh; hẳn cảm thấy hẳn phải có trách nhiệm săn sóc thật chu đáo cậu ấm này. Đồng thời hẳn cũng được hãnh diện làm thân với họ hàng người có thế lực. Véc-na ra lệnh cho nhân viên phục vụ khách sạn phải hầu hạ anh tử tế, không được làm mất lòng vị khách quý.

Tên đồn trưởng Tăng Sáng cũng thân hành đến thăm Bảo Trung, hẳn bảo với anh rằng: Hẳn nhận được lệnh của Sở an ninh phải tăng cường mọi biện pháp để bảo vệ an toàn cho anh trong thời gian nghỉ mát ở đây và hẳn cũng hy vọng nhân dịp này, Cục trưởng cũng sẽ chú ý đến thành tích của hẳn, để công danh của hẳn được tiến bước một cách vững chắc hơn.

Sau khi dặn dò Véc-na săn sóc Bảo Trung chu đáo, Tăng Sáng cáo từ ra về vì mấy ngày qua, tình hình khu vực này không được yên ổn cho lắm. Việt Minh quấy rối luôn, hẳn sắp thân chinh chỉ huy càn quét một địa phương để truy lùng du kích.

Bảo Trung bước vào phòng, ngả lưng trên sa lông, anh mơ màng nhìn theo làn khói thuốc, thật không ngờ sự việc lại tiến hành một cách tốt đẹp như thế. Anh mở va-ly lấy những tài liệu ở trường tham mưu ra nghiên cứu tỉ mỉ. Lúc sau, anh lấy tập ảnh ra ngắm nghía từng tấm rất kỹ lưỡng. Đây là ảnh Bảo Trung chụp hồi còn nhỏ, đang ngồi trên chiếc ô-tô con. Đây là ảnh ông bà Ứng Lại chụp vào một ngày Tết. Còn đây là tấm ảnh gia đình gồm có: ông bà Ứng Lại, Bảo Trung, Ngọc Mai cùng người vú già, đứng trong vườn trước biệt thự. Anh để ý kỹ đến một chiếc ảnh chụp Ứng Lại đang ngồi đánh cờ với một người khách đứng tuổi ngoài hành lang khách sạn *Mê-lô-đi* tại Pa-ri. Người khách này có đặc điểm cằm hơi nhọn, mặt dài, mồm rộng, mặt sau tấm ảnh có ghi dòng chữ: *“Để kỷ niệm buổi chia tay tiễn biệt bác Nguyễn Toàn Cơ về nước”*.

Anh xem tiếp một số ảnh khác chụp khi Bảo Trung cùng gia đình đi nghỉ mát ở Bi-ních rồi đến ảnh Bảo Trung mặc quân phục sĩ quan học

sinh Mút-sô, một số ảnh bạn bè chụp chung với Bảo Trung, đặc biệt nhiều ảnh các cô đào Pháp, Ý và những tài tử xi-nê khác.

Những ngày nằm ở Đờ-sơn là những ngày anh phải tranh thủ nghiên cứu tất cả những gì thuộc về kiến thức, đời sống, tác phong và quan hệ xã hội của Bảo Trung. Anh không ngờ trong thời gian ngắn ngủi này, anh phải gấp rút học một chương trình tổng hợp hoàn hảo! Đồng thời, anh cần phải hóa trang đôi lông mày cho giống hệt Bảo Trung.

Buổi chiều, khi anh trở dậy thì người hầu phòng mang lên cho anh một tách cà-phê. Uống xong, Bảo Trung bước ra ngoài ban công nhìn xuống bãi biển.

Cuộc sống nhàn hạ và xa hoa ở đây đã lôi cuốn khá đông sĩ quan, viên chức ngụy quyền, những nhà tư bản, những gia đình quyền thế.

Cảnh tượng tấp nập ngoài bãi biển cũng khá vui mắt, những chiếc dù to nhiều múi, màu sắc rực rỡ cắm la liệt thành một hàng dài trên bãi cát. Có những cặp vợ chồng, mặc đồ tắm mỏng, nằm phơi bụng dưới bóng dù, những thanh niên nam nữ đùa rờn, chạy nhảy, lấy cát ném nhau, nói cười khúc khích. Ở đây còn một lớp người nữa chiếm khá đông, đó là những me tây, gái điếm, mặc những nịt vú, xi líp bằng ni-lông bóng lộn, nửa kín nửa hở, đang đú đờn chung quanh những viên sĩ quan Pháp.

Bảo Trung nhìn một lượt quanh bãi biển, chợt anh giật mình khi thấy dưới chiếc dù xanh có một ông già đang ngả lưng trên chiếc phô tô; hình như lão ta ra đây không phải để tắm biển mà chỉ để ngắm cảnh và hứng gió. Tay lão cầm một cuốn sách nhưng hình như lão không đọc.

Bảo Trung sửng sốt, lão già này làm anh phải lưu ý. Anh nhớ rõ, chính đây là ông lão hôm anh đã giúp đỡ, cho lão vịn vai khi bước lên tàu ở cảng Sài-gòn. Ông già ấy giờ đang tha thẩn ngồi kia! Nếu như lão ta biết được anh cũng đang có mặt ở đây? Có thể bị lộ không? Ông lão là ai, ra đây nghỉ mát hay làm gì? Tại sao lại thân già cô độc, không có gia đình đi theo?

Bảo Trung trấn tĩnh lại, anh quyết định phải theo dõi hành động của ông già, đồng thời anh cũng nghĩ đến những biện pháp giấu kín tung tích của mình.

Một hiện tượng xảy ra khiến Bảo Trung chú ý: khi quả bóng do bọn tắm biển đùa nghịch, ném nhau lẫn tới gần chỗ lão ngồi, lập tức lão già nhanh nhẹn đứng phắt dậy và co chân sút quả bóng bắn vụt trở lại rất xa; bọn trẻ thích chí vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Bảo Trung thắc mắc, anh liên tưởng đến những cầu thủ lành nghề, anh so sánh với ông cụ trên tàu, tay chân run lấy bầy, lê bước không nổi mà anh phải dìu đỡ. Gió biển Đồn-sơn làm cho ông lão khỏe ra chăng?

Sau khi đá quả bóng đi rồi, lão lại bình thản nằm đọc sách, nhưng nếu chú ý có thể thấy lão không đọc mà đang đưa mắt quan sát từng nhóm sĩ quan đùa nghịch, hoặc tùm năm tùm ba trò chuyện trước mắt.

Bỗng có một nhân viên phục vụ khách đến ghé vào tai lão nói gì, lập tức lão đứng phắt dậy, đi về phía có khá đông những sĩ quan người Việt, với dáng đi mạnh mẽ tuy có đôi phần chậm chạp. Hành động đó khiến Bảo Trung nghi ngờ: “Phải thận trọng và cảnh giác”. Anh bước vào phòng, kéo chiếc màn che kín cửa sổ và đóng cửa buồng lại.

Có tiếng gõ cửa nhẹ, anh vội nằm xuống giường rồi trả lời bằng tiếng Pháp:

- Cứ vào.

- Ngài không đi tắm biển ạ? - Véc-na bước vào, theo sau là một thiếu nữ người Pháp.

Bảo Trung ngồi dậy niềm nở:

- Cảm ơn ngài, tôi còn hơi mệt nên chưa muốn ra ngoài. - Anh đưa mắt nhìn thiếu nữ, vẻ ngạc nhiên.

- Xin giới thiệu với ngài: đây là Giác-cơ-lin Giát-manh, cháu gọi tôi bằng cậu, vừa ở Pháp sang chơi hơn một tuần nay, cháu đang theo học y khoa ở Pa-ri. - Véc-na giới thiệu, vẻ tự hào.

- Ô! Hân hạnh quá, xin mời ông và cô ngồi. - Bảo Trung nói bằng tiếng Pháp, rồi hỏi luôn. - Cô sang đây nghỉ hè có lâu không?

Giát-manh còn đang lúng túng thì Véc-na đã trả lời:

- Cháu nó còn ở lại chơi với chúng tôi chừng một tháng nữa. Giát-manh rất muốn được hầu chuyện ngài, nếu không có gì phiền, Giát-manh có thể tiếp chuyện ngài được.

Bảo Trung ngược nhìn người thiếu nữ. Cô ta có thân hình óng ả, nét mặt không thuần túy là người Âu, đôi mắt không xanh hay nâu mà lại đen, sống mũi thẳng nhưng không dài quá, miệng nhỏ mà tươi, phảng phất có những nét thù mị của người Á đông. Anh tươi cười nói:

- Cảm ơn ông Véc-na, ông đã đem lại cho tôi một liều thuốc mạnh quý giá nhất. Tôi đã đỡ mệt từ khi cô Giát-manh vào đây. - Anh mời hai người ngồi.

Lão chủ kiếu từ một cách ý nhị:

- Thưa ngài, thực ra tôi chẳng được lấy một phút nhàn rỗi, rất tiếc không được tiếp chuyện ngài. Giát-manh sẽ ở lại thay tôi hầu chuyện ngài, chắc ngài sẽ hài lòng.

Lão bắt tay Bảo Trung toan đi ra. Anh ra hiệu giữ Véc-na lại. Anh mở va-li lấy ra một hộp *Cra-ven A* mới tinh đưa tặng lão, lão từ chối mãi mới nhận, anh nói:

- Ông Véc-na thân mến, từ nay ông cứ coi tôi như người trong gia đình, đừng khách sáo. Có điều tôi muốn nhờ ông... Như ông đã rõ, tôi về nước với nhiệm vụ quan trọng, ở đây ngoài ông và cô Giát-manh ra, xin ông giữ kín đừng để ai biết có tôi ở đây, trừ ông đồn trưởng và bác Cục trưởng Toàn Cơ. Mong ông nhớ cho.

Véc-na cảm tạ, khuyên chàng cứ yên trí. Lão đã để lộ chính lão mở khách sạn ở đây cũng là do nhiệm vụ của Bộ tham mưu quân đội viễn chinh giao cho, một nhiệm vụ đặc biệt.

Bề ngoài Véc-na chỉ là một chủ khách sạn bình thường, nhưng nếu tìm hiểu kỹ mới thấy những công việc quan trọng hãn đang làm.

Véc-na sinh trưởng ở xứ Noóc-măng-di, nhập ngũ từ năm 18 tuổi đã tham dự những cuộc viễn chinh ở Phi-châu. Hẳn sang Đông-dương năm 1936, trong một cuộc đàn áp phong trào cách mạng, hẳn trúng đạn bị thương, từ đó hẳn được chuyển công tác. Đến năm 1945, Nhật đảo chính, hẳn chuồn về Pháp. Tới khi Pháp trở lại xâm lược Việt-nam lần thứ hai, hẳn lại sang, sửa sang lại khách sạn cũ của mình, và làm chỉ điểm cho quân đội Pháp.

Những điều hẳn bộc lộ cho Bảo Trung mới chỉ là những điều bình thường. Nhưng qua đó anh có thể dự toán được tên chủ này đang âm mưu làm những chuyện gì to tát và quan trọng lắm; giữa Bộ tham mưu Pháp với Véc-na có sự liên hệ chặt chẽ.

Chờ hẳn ra khỏi phòng, Bảo Trung rót rượu mời cô gái Pháp, cô giơ hai tay đón cốc rượu, nhìn anh với đôi mắt đầy cảm tình:

- Cám ơn! Ngài còn nghỉ tại đây lâu không?

- Khoảng một tuần nữa thôi Giát-manh ạ, còn cô, bao giờ trở về Pháp?

- Có lẽ đầu tháng sau, có chuyến máy bay của chính phủ, cậu vợ tôi đã nhờ họ đưa tôi về.

Thiếu nữ đặt cốc rượu lên bàn, lấy tay vân vê bím tóc nói tiếp - Tôi đang theo học y khoa năm thứ nhất, tôi không thích nghề ấy lắm nhưng cậu tôi bắt phải học. Hè này tôi sang thăm cậu tôi theo lời mẹ tôi đã hứa. Ồ, ông thấy không, cậu tôi là người rất tốt!

- Thế ba cô, hiện nay làm việc gì, ở đâu?

Thiếu nữ buồn rầu trả lời:

- Ba tôi đã bị chết trong đại chiến thứ hai! Chiến tranh đã cướp đi người cha yêu quý của tôi. Thế mà cậu tôi lại cứ thích ở đây, nhiều lần tôi khuyên cậu tôi về Pháp, cậu tôi không nghe, còn mắng tôi: trẻ con, không biết gì!

Bảo Trung ngắm nhìn cô gái, cô ta khoảng 18, 19 tuổi, những lời lẽ hồn nhiên và ngây thơ của cô chứng tỏ cô có một tâm hồn trong trắng.

Bảo Trung trầm nghĩ: Bố cô ta cũng bị chết vì chiến tranh, chắc hẳn cô ta chẳng ưa gì cuộc chiến tranh chính phủ Pháp đang theo đuổi ở đây. Có thật thế chẳng, hay đây lại là một thủ đoạn điều tra của lão Véc-na?

Không có lẽ, người thiếu nữ này theo anh nhận xét thì là một người rất chân thật, tự nhiên, anh cảm tình nhiều hơn là nghi ngờ; tuy nhiên anh vẫn phải cảnh giác, anh hỏi:

- Sang Việt-nam, cô thấy thế nào?

- Phong cảnh ở đây rất hấp dẫn, bãi biển đẹp hơn ở Bi-ních, nhưng thú thật với ông, tôi thấy rất buồn vì không có bạn. Mấy đứa em con cậu tôi thì chúng còn nhỏ quá, thành ra chẳng biết đi chơi với ai. Đáng lẽ tôi đã về Pháp ngay, nhưng cậu tôi giữ tôi ở lại, nhất là vợ tôi, người vợ Việt-nam của cậu tôi ấy mà! Bà ấy tốt quá! Nhất định không cho tôi về, bà ấy chiều tôi lắm.

Giọng nói nhiệt tình và sôi nổi của thiếu nữ khiến Bảo Trung thích thú. Cô ta hỏi Bảo Trung:

- Ông Bảo Trung, hình như ông mới ở Viên về thì phải?

Bảo Trung hơi ngạc nhiên:

- Vâng, tôi có qua đó chơi ít ngày, sao cô biết?

Thiếu nữ mỉm cười, trở vào quyển ảnh còn mở để ở đầu giường:

- Và chắc bây giờ ông vẫn còn lưu luyến dòng sông Đa-núp trong xanh?

Bảo Trung liếc nhìn tập ảnh. Một tấm ảnh chụp Bảo Trung cùng một số bạn bè cả nam lẫn nữ đang đứng bên bờ sông Đa-núp giữa thành phố Viên đông đúc. Bảo Trung gập tập ảnh lại và cười với cô ta:

- Cô thật là thông minh, Giát-manh ạ! Tôi rất sung sướng có người bạn gái như cô.

- Anh quá khen, - Giát-manh e lệ vì đã buột miệng gọi Bảo Trung là anh. Biết ý, Bảo Trung vội nói:

- Giát-manh, tôi rất thích tính chân thật của cô, cô đừng khách sáo nữa. Chúng ta sẽ là bạn thân của nhau, cô cứ xưng hô như vậy cho thân mật. Và tôi, tôi hứa với cô, sẽ là người bạn tốt của cô.

Thiếu nữ không giấu nổi vui mừng, cô đỏ mặt, ngập ngừng:

- Thế thì tốt quá anh Bảo Trung ạ, không hiểu sao tôi rất mến anh.

Bảo Trung không ngờ cô gái Pháp này lại giàu tình cảm đến thế, tuy nhiên anh vẫn phải thận trọng, không để lộ chút gì có hại cho mình. Anh lấy kẹo mời cô ta ăn, đưa cô xem một số ảnh chụp ở Pháp, giới thiệu ông bà Ứng Lại và cô Ngọc Mai ở Pháp cho Giát-manh biết, riêng những tấm ảnh Bảo Trung chụp trong những ngày gần đây thì anh giấu kín, bởi vì Bảo Trung trong ảnh với anh tuy hao hao giống nhau, nhưng nếu tinh vẫn có thể nhận ra những điểm khác nhau.

Cô gái Pháp vẫn say sưa trò chuyện với người bạn mới. Cô biết từ hôm nay, cô đã có một người bạn trai chân thành và đáng mến. Trong lòng cô như có một bông hoa đang hé nở.

Gió biển tạt vào hắt tung tấm rèm cửa, thổi bay mái tóc màu hạt dẻ của Giát-manh, dán chặt tấm áo mỏng vào thân hình nở nang cân đối của cô, cô ta nhìn ra cửa bảo anh:

- Trời đẹp quá anh ạ! Chúng ta ra ban công đi.

Bảo Trung do dự, anh không muốn ra ngoài nhưng đành chiều lòng cô gái, đứng dậy theo cô. Cảnh vật sinh động lại hiện ra trước mắt, tiếng cười đùa huyên náo từ bãi biển vọng lên khiến cô gái rất vui thích. Bỗng Giát-manh chỉ tay vào ông cụ già ban nãy hỏi Bảo Trung:

- Đố anh biết ai ngồi kia!

Bảo Trung e ngại nhìn theo tay Giát-manh, trả lời:

- Chắc một nhà tư sản nào đó đi nghỉ mát.

Giát-manh thì thầm, vẻ quan trọng.

- Anh chưa biết à? Một thám tử nổi tiếng đấy!

Bảo Trung giật mình, nhìn Giát-manh:

- Cô nói sao? Một thám tử nổi tiếng ư? Ông cụ ấy mà lại là mật thám à?

- Anh Trung này, cậu Giát-manh bảo thế. Ông ta công tác ở phòng nhì trong quân đội, vừa từ Sài-gòn ra đây. Ông ta khoảng ba mươi tuổi thôi nhưng cái trang nên ai cũng tưởng già, giỏi không? Nhưng anh đừng nói cho ai biết nhé. Cậu Véc-na lại mắng Giát-manh hay bép xép.

Thật không còn nghi ngờ gì nữa. Chính lão già nham hiểm này đã đánh lừa được anh trên tàu I-rông-đen. Một tên mật thám nguy hiểm. Làm thế nào bây giờ?

Bảo Trung thầm cảm ơn cô gái Pháp đã đem lại cho anh một tin quan trọng. Anh cầm tay cô gái và im lặng.

- Anh nghĩ gì vậy, anh Bảo Trung? - Giát-manh khẽ gỡ tay anh, hỏi.

- À... không, tôi đang nghĩ đến những ngày ở Pa-ri, được gần những bạn gái Pháp, nhưng chưa cô nào tôi thấy mến như Giát-manh.

- Anh nói thật không? Hay là...

- Tôi chưa hề nói dối ai bao giờ, nhất là đối với phụ nữ. Hãy tin tôi Giát-manh ạ!

- Vậy thì anh sẽ là người bạn tốt nhất của tôi, anh Trung ạ! - Cô cảm động đặt tay lên cánh tay anh và nhích lại gần. - Anh Trung ạ, khi về Pháp, chắc tôi sẽ nhớ đến anh luôn, nhớ đến những kỷ niệm ở đây và những ngày hè ngắn ngủi gần anh.

Giát-manh không ngờ trong lúc này Bảo Trung đang tập trung trí não để đối phó với tên mật thám đang ngồi dưới kia. Giờ đây chỉ sơ hở đôi chút, mọi việc đều hỏng hết. Anh cầm tay Giát-manh kéo trở vào phòng:

- Thôi, vào trong này đi, tôi thấy mỏi chân, Giát-manh ạ.

Cô gái ngoan ngoãn theo Bảo Trung bước vào. Họ nói chuyện một lát nữa rồi Giát-manh ra về.

Còn lại một mình, bao ý nghĩ quay cuồng trong đầu Bảo Trung. Sau giây phút bàng hoàng, hình bóng tên mật thám cứ lớn vờn trước mặt anh.

Cần gấp rút liên lạc ngay với cơ sở, nhờ các đồng chí giúp đỡ, đó là biện pháp duy nhất. Trừ khử ngay tên chó săn nguy hiểm ấy mới hoạt động được, khử sớm ngày nào hay ngày ấy, không thể để hãn kịp phát giác với Nguyễn Toàn Cơ.

Sau khi yên trí Giát-manh đang vẫy vùng dưới biển với mấy cô em con ông cậu, Bảo Trung thay quần áo, bước ra khỏi khách sạn như người đi dạo. Anh bước tới một quầy bán hoa ở đầu phố để tìm bắt liên lạc.

Đến trước một quầy hàng, anh vờ hỏi mua hoa:

- Bà cho tôi mua bó hoa hồng.

Người bán hoa là một thiếu phụ, sau khi bà ta đưa hoa cho anh, anh yêu cầu đổi cho thứ hoa khác. Nhìn kỹ xung quanh thấy không có ai, anh liền hỏi:

- Bà có “hoa hồng trắng” không?

Người bán hàng ngạc nhiên đưa mắt nhìn anh một lát rồi do dự nói:

- Có, thứ hoa ấy cũng sẵn, nhưng hôm nay vừa hết, xin mời ông tám giờ sáng mai ra lấy.

Bảo Trung vui mừng, trả tiền rồi cầm bó hoa trở về khách sạn. Thế là đã bắt được liên lạc với cơ sở rồi. Sáng mai sẽ được gặp đồng chí của mình.

Đúng tám giờ sáng hôm sau, anh đến quầy bán hoa và trông thấy một người mặc quần áo bảo an cũng đang đứng chọn hoa. Khi thấy anh tới, người ấy cầm mấy nhánh hoa, đưa lên ngang mặt, búng ba cái.

Bảo Trung lại gần:

-Ồ, hoa đẹp quá, nhưng cuống hơi ngắn một chút.

-Vâng, thưa ông, có hoa đẹp là nhờ người bán hàng.

Nhận đúng mật hiệu, Bảo Trung nói nhỏ:

- Đồng chí! Dưới bóng dù xanh trước cửa khách sạn, có một tên mật thám cải trang thành một lão già, cần trừ khử ngay, vì tên này rất nguy hiểm.

Người bảo an gật đầu, bắt tay anh quay đi và nói:

- Đồng chí cứ yên tâm, chúng tôi sẽ giải quyết.

Bảo Trung trở về khách sạn, lòng nhẹ nhàng như vừa trút được gánh nặng trên vai, anh bước nhanh về phía buồng mình. Khi qua phòng Giát-manh, anh ghé vào cắm bó hoa trong cái lọ để trên bàn cô gái. Bảo Trung bước nhẹ về phòng, đến bây giờ anh mới cho phép mình được thư thái đôi chút.

* * *

Chiều hôm đó Giát-manh đến rủ anh đi tắm biển. Chiều ý cô, Bảo Trung nhận lời, khiến cô rất vui sướng. Hai người sánh vai nhau bước ra bờ biển.

Bảo Trung đưa mắt nhìn chỗ cắm chiếc dù xanh: không thấy lão già mọi khi đâu cả, anh yên tâm đi cạnh cô gái Pháp, và cảm thấy một niềm vui thực sự.

Sau khi mặc xong đồ tắm, Giát-manh kéo Bảo Trung trèo lên một mỏm đá, cô ngồi xuống cạnh anh hỏi:

- Anh Trung có dịp nào xuống thăm bờ biển Lăng-gơ-đóc chưa?

- Lăng-gơ-đóc? Có phải nơi trồng nhiều nho, bên bờ Địa-trung-hải không?

- Đúng rồi! Ở đấy cũng đẹp chứ anh nhỉ?

- Hình như ngày bé, ba má tôi đã đưa tôi đến đó một lần, so với Đồ-sơn đây, cô thấy thế nào?

- Mỗi nơi có một vẻ đẹp riêng anh ạ. Mấy bữa trước tới đây tôi thấy rất buồn vì chẳng có bạn. Từ hôm gặp anh, tôi thích cảnh ở đây hơn. Tôi nói thật đấy! Anh Trung này, anh có thể còn ở đây được bao lâu?

- Nếu bác Cơ tôi cho phép, tôi có thể ở đây đến bao giờ cũng được, tôi cũng rất thích được ở đây.

Giát-manh mạnh dạn ghé đầu vào vai anh hỏi:

- Anh có thích ở Pháp không?

- Tôi đã qua nhiều nơi, thăm nhiều thắng cảnh ở Pháp, ở Thụy-sĩ, ở Áo, nhưng chưa đâu đẹp bằng bờ biển Việt-nam. Về đây tôi thấy yêu mến quê hương vô cùng.

- Vâng, đúng đấy anh ạ: Tổ quốc anh có nhiều cảnh đẹp, thiên nhiên và con người ở đây cũng hiền hòa; thanh niên Việt-nam có những đức tính rất tốt: quý bạn và mến khách.

- Đúng, người Việt-nam rất quý bạn và mến khách, nhưng có một điều làm tôi không vui là: hiện nay đang có cuộc chiến tranh giữa quân đội viễn chinh Pháp với lực lượng kháng chiến của Việt Minh. Cô có hiểu Việt Minh là thế nào không?

- Có phải là những tổ chức phiến loạn không? Thôi, nói chuyện đánh nhau làm gì? Giát-manh không thích nghe đâu, xuống tắm đi anh.

- Ồi, Giát-manh giống em gái tôi quá. Tôi sẽ giới thiệu Ngọc Mai với cô khi nào cô trở về, chắc cô sẽ vui lòng kết bạn với nó.

- Cám ơn anh, tôi mong rằng quan hệ giữa chúng ta và hai gia đình sẽ ngày càng gắn bó hơn, anh có đồng ý không anh Trung?

- Đồng ý quá đi chứ!

Anh nói lấy lòng cô gái Pháp.

Từ đó họ thân nhau như một đôi bạn học cùng trường.

Hai hôm sau, vào một buổi chiều, khi hai người đang vầy vùng đùa nghịch với nhau ngoài biển thì một người hầu phòng chạy ra tìm Bảo Trung về ngay khách sạn có việc cần. Anh đành bỏ dở cuộc vui trở về khách sạn, thay quần áo và xuống ngay phòng Véc-na.

Bước chân vào phòng, anh rất ngạc nhiên khi nhìn thấy một người trạc ngoài bốn mươi, chững chạc trong bộ quân phục đại tá, đang ngồi nói chuyện với Véc-na. Sau khi nhìn qua nét mặt, anh nhận ra ngay người ấy chính là người đã ngồi đánh cờ với Ứng Lại trên khách sạn Mê-lô-đi. Sau một phút do dự, anh cả quyết làm ra vẻ vui mừng, đứng nghiêm theo tư thế nhà binh, và nói bằng tiếng Pháp:

- Chào Cục trưởng, cháu thật thất lễ với bác.

Toàn Cơ giương đôi mắt tròn xoe nhìn anh từ đầu đến chân rồi niềm nở đứng dậy, dang hai tay bước tới ôm chầm lấy anh, hôn mấy cái vào má anh rồi đặt hai tay lên vai anh, lắc mạnh:

- Ôi! Cháu tôi chóng lớn quá, bác không nhận ra được nếu không xem lại ảnh của cháu, bác chỉ còn nhớ đôi mắt sắc và cặp lông mày của cháu thôi, sao mà giống bố thế! Thế nào, cháu về Tổ quốc lần này chắc cũng chẳng được thỏa mãn về mặt sinh hoạt như ở Pa-ri nhỉ! Thôi cũng đừng luyến tiếc nhé. Tuổi thanh niên bây giờ là phải đem tài sức ra đóng góp cho quốc gia khi hữu sự.

- Cháu cũng nghĩ như thế, vì vậy ba má cháu mới cho cháu về đây. Thưa bác, sức khỏe của bác ra sao? Cháu còn nhớ hôm bác sắp về nước, bác ngồi đánh cờ với ba cháu ở khách sạn Mê-lô-đi.

Toàn Cơ kéo anh ngồi xuống và nói:

- Cháu nhớ lâu quá nhỉ, phải rồi, hôm đó ba cháu hạ bác ba ván liền vì bác chẳng còn bụng dạ nào để đánh cờ nữa, trong khi sắp phải từ biệt Pa-ri thân yêu, như từ biệt người mẹ hiền của bác. Cháu tôi lúc đó làm gì nhỉ? À, cháu đang cùng Ngọc Mai nghịch hoa giấy thì phải. Ôi! Thế mà bây giờ cháu đã thành một thanh niên rồi, chóng thật. - Toàn Cơ ngắm nghía anh một lát rồi nói tiếp. - Đáng lẽ bác để cháu nghỉ ngơi ở đây ít ngày nữa nhưng công việc cần thiết quá, thời gian không chờ đợi chúng ta, vì vậy bác phải thân hành xuống đây đón cháu, đủ biết quan trọng như thế nào rồi. Bây giờ không còn thì giờ để nói chuyện với cháu được nữa. - Ông ta xem đồng hồ. - Cháu mau mau thu xếp hành lý rồi lên Hà-nội ngay. Máy bay trực thăng đang chờ ngoài kia. - Đoạn quay sang Véc-na. - Thôi xin lỗi ông Véc-na, mọi việc như thế đấy, ông cho người thu xếp hộ Bảo Trung cho mau chóng.

Véc-na vâng lời, ra ngoài gọi nhân viên vào phòng Bảo Trung. Bảo Trung cũng đang mong rời khỏi Đồ-sơn, một nơi mát mẻ đầy thơ mộng đối với anh, nhưng cũng là nơi đầy nguy hiểm đối với anh lúc này, anh xin phép Toàn Cơ và bước về phòng mình.

Bảo Trung hết sức ngạc nhiên khi thấy Giát-manh đã đứng sẵn ở cửa buồng mình, cô nhìn anh lo lắng hỏi:

- Phải đi ngay à anh Trung? Có chuyện gì thế?

- Tôi phải đi ngay bây giờ Giát-manh ạ, bác Toàn Cơ đã xuống đón. Thật đột ngột quá, không được gần gũi Giát-manh thêm ít ngày nữa.

- Anh không thể ở lại được phút nào nữa ư? Buồn quá, chờ Giát-manh một lát nhé, - Nói đoạn cô chạy vội về phòng mình.

Bảo Trung gấp vội mấy quyển sách, xếp vào va-ly, giao cho tên cần vụ mang xuống trước.

Giát-manh bước vào, tay cầm một chiếc hộp rất đẹp, cô buồn rầu bước tới gần Bảo Trung:

- Anh Trung, đây là vật kỷ niệm của Giát-manh tặng anh, khi nào nhớ tới Giát-manh, anh hãy giở ra xem. Sau khi anh tới Hà-nội, anh nhớ viết thư cho Giát-manh nhé. Có thể Giát-manh lên thăm anh một ngày gần đây.

Bảo Trung cảm động cầm chiếc hộp, anh móc túi áo lấy ra một sợi dây chuyền bằng vàng, có khắc hình quả tim, và được lồng bên trong một tấm ảnh rất nhỏ của bà Ứng Lại:

- Giát-manh! Đây là tấm ảnh của má tôi cho khi tôi về nước, xin tặng Giát-manh. Khi nào trở về Pháp, cô lại nhà nói chuyện cho má tôi biết, má tôi sẽ rất quý mến Giát-manh. - Anh đeo sợi dây chuyền vào cổ Giát-manh. Cô gái Pháp cảm động:

- Anh Trung, cảm ơn anh!

Bảo Trung nhìn sâu vào khóe mắt Giát-manh. Thấy cô có một tâm hồn nồng nàn, ngây thơ, và thiết tha với cuộc sống, anh nghĩ: “Giát-manh sẽ là người bạn tốt, quen Giát-manh sẽ thuận lợi cho công tác của mình sau này”. Anh nắm chặt tay cô, nói:

- Cảm ơn! Rất cảm ơn! Tạm biệt!

IV

CÁNH CỬA PHÒNG NHÌ

Mít-xen ngáp dài, lúc ấy mới 9 giờ sáng mà cơn buồn ngủ đã kéo đến, đôi mi mắt thâm quầng nặng trĩu như đeo chì, hấn cố giương lên mà không được. Hấn lại ngáp và đành buông rơi cây bút trên tay xuống bàn rồi duỗi thẳng chân, ngả người vào chiếc ghế bành, khoanh hai tay nhắm mắt ngủ.

Đã mấy đêm liền, hấn mất ngủ vì công việc, đôi mắt trũng sâu, cái mũi nhọn hoắt như dài thêm ra và bộ râu quai nón rậm rì che kín nửa khuôn mặt, khiến thoáng nhìn tưởng hấn là quý sứ vừa ở địa ngục chui lên.

Trên mặt bàn, ngổn ngang những hồ sơ, tài liệu, những tấm ảnh bán thân, và những chai lọ hóa chất cùng kính hiển vi.

Là con một người Pháp, chủ đồn điền chè Phú-thọ, Sác-lơ Mít-xen theo học ở trường An-be Sa-rô Hà-nội. Sau khi tốt nghiệp trung học, Mít-xen được bố cho về Pháp theo học ngành hóa ở trường đại học Soóc-bon, đáng lẽ với mảnh bằng kỹ sư, Mít-xen phải phục vụ cho một ngành công nghiệp nào đó nhưng người chú ruột của Mít-xen là sĩ quan tùy tùng cho tướng Cút-xô, đã sớm phát hiện được khả năng của cháu, nên y đã khai thác và hướng dẫn cho Mít-xen chọn con đường y đã đi.

Mít-xen nhập ngũ và được ông chú giới thiệu đi học lớp sĩ quan tình báo.

Khi Nhật làm đảo chính, hất cẳng Pháp ở Đông-dương, bố của Mít-xen phải dâng nộp đồn điền cho Nhật rồi ôm hận từ già Việt Nam. Mít-xen rất tiếc cái cơ nghiệp đồ sộ của bố, nếu như không có chuyện gì xảy ra trên đất nước này thì tất nhiên hấn là kẻ thừa kế cái gia sản kếch sù ấy. Ôi! những đồi chè xanh ngút bạt ngàn, những cây cà-phê sum sê nặng trĩu quả, những biệt thự cao ngất, đẹp đẽ ở Tam-đảo mà những ngày hè

gia đình Mít-xen lên đó nghỉ ngơi... còn gì nữa đâu! Tất cả những thứ ấy, giờ đây nằm trong tay người Việt-nam, họ đã giành lại từ tay phát-xít Nhật và khi Mít-xen theo đạo quân viễn chinh sang xâm lược lần thứ hai định chiếm lại thì họ đã cầm súng vùng lên kháng chiến để bảo vệ những gì họ đã giành được.

Mít-xen căm thù đến xương tủy cuộc Cách mạng Tháng Tám, căm thù Việt Minh, căm thù chính phủ do cụ Hồ Chí Minh thành lập và cũng vì vậy, Mít-xen quyết tâm đem hết sức lực của mình ra phục vụ cho quân đội viễn chinh. Hắn đã lập được nhiều thành tích trong các cuộc đàn áp đẫm máu nhân dân miền Bắc và rồi chỉ trong vòng sáu tháng trời, từ cấp đại úy, hắn thăng liền hai cấp lên trung tá phòng nhì.

Cách đây mấy ngày, Bộ chỉ huy ra lệnh cho hắn phải báo cáo tin tức tình báo thật chính xác, để chuẩn bị cho cuộc tiến công quy mô vào cơ quan đầu não của chính phủ kháng chiến. Bộ chỉ huy dự định nếu chiến dịch thành công thì sẽ quét sạch được lực lượng kháng chiến một cách mau chóng và rồi chế độ thống trị sẽ được hồi phục như xưa.

Sống từ nhỏ ở Việt-nam, Mít-xen nói tiếng Việt như tiếng mẹ đẻ, phong tục tập quán của người Việt-nam, hắn cũng rất thông thạo.

Quả thật, tướng Cút-xô đã không lầm khi chọn hắn làm tay chân thân tín và để hắn phụ trách cơ quan mật thám ở miền Bắc.

Những ngày gần đây, Mít-xen đang loay hoay với những tin tức tình báo do những điệp viên ở các nơi gửi về. Báo cáo thì nhiều nhưng Mít-xen tổng kết tình hình, thấy các sự kiện đều không ăn khớp nhau, ví dụ: Điệp viên ở khu vực trung du báo tin là Việt Minh đang di chuyển quân ở Việt-bắc về, trong khi ấy điệp viên ở Việt-bắc lại báo tin là Việt Minh điều quân ở trung du lên phòng ngự Việt-bắc...

Tóm lại tin tức tình báo cần được xác minh lại rõ ràng. Mít-xen đã thức trắng mấy đêm để vùi đầu phân tích, kiểm tra. Nếu không cung cấp được tin chính xác cho Bộ chỉ huy thì chiến dịch sẽ thất bại và Mít-xen chưa chắc đã giữ nổi chỗ đội mũ, mặc dù đã có ông trùm mật thám Cút-xô đỡ đầu.

Mít-xen mở màng... Từ máy bay bước xuống giữa tiếng hoan hô vang dội, những bó hoa tươi tung vào người và tướng Cút-xô bỗng hiện ra ôm chặt hăn, hôn vào hai bên má rồi gắn cho hăn một chiếc mề đay...

Bỗng chuông điện thoại réo vang. Mít-xen giật mình choàng dậy, chộp ống nghe Đại tá Ô-buy, tham mưu trưởng lại gọi điện hỏi hăn gấp về tình hình Việt-bắc.

Cánh cửa phòng hé mở, tên sĩ quan cận vệ mang vào cho hăn một cốc cà-phê sữa và một tấm sô-cô-la, hăn bèn ra lệnh:

- Gọi cho tôi thiếu úy Mai Lâm.

- Xin tuân lệnh!

Một lát sau, cửa phòng mở rộng, một tên sĩ quan béo phịch có cái mũi to và cặp lông mày sâu róm bước vào, đập gót chân giơ tay chào.

- Báo cáo trung tá, tôi có mặt

Mít-xen không thèm ngắt đầu, ra hiệu cho Mai Lâm ngồi rồi nói:

- Ông Mai Lâm, tôi cần ông báo cáo rõ thêm về tình hình Việt-bắc. Có gì mới không?

Mai Lâm đảo mắt nhìn quanh rồi đặng hăng, giọng ồm ồm:

- Báo cáo trung tá, tình hình quả thật là khó khăn. Những tin tức do điệp viên ở Bắc-giang cung cấp hầu như mâu thuẫn nhau và tên điệp viên số 403 hiện nay đã bị mất liên lạc không rõ lý do tại sao.

Mít-xen trợn mắt nhìn Mai Lâm:

- Các ông làm ăn như thế à? Người của các ông tuyển dụng tồi quá, chẳng làm được trò trống gì, bây giờ biết nói sao với Bộ chỉ huy?

Mai Lâm tái mặt, cổ chổng ché:

- Dạ bẩm trung tá, nguyên do là chúng ta thiếu người có khả năng, hai nữa bọn Việt Minh cũng đề phòng cẩn thận nên người của ta khó lọt vào những cơ quan quan trọng của chúng.

- Còn khu vực Thái-nguyên thì sao?

- Thừa trung tá, khu vực Thái Nguyên tương đối tốt. Chúng tôi vừa đặt thêm được hai cơ sở liên lạc.

Mít-xen vẫn bực dọc, nhưng hấn cố nén để động viên Mai Lâm:

- Ông Thiếu úy! Ngài hãy đem hết sức mình ra phục vụ chiến dịch sắp tới. Chúng ta sắp sửa quét sạch lực lượng kháng chiến của Việt Minh, muốn chóng thành công, đòi hỏi chúng ta phải cung cấp cho Bộ chỉ huy những tin tức thật chính xác. Ông biết đấy, mấy hôm nay tôi mất ngủ vì công việc mà vẫn chưa xác định được rõ ràng tình hình ra sao? Việt Minh đang có ý đồ gì? Liệu chúng có đoán trước được ý định của ta không? Ông cần phải kiểm tra lại tất cả các nhân viên của mình, phải thanh lọc lại, loại trừ bớt những phần tử không được việc, trả lương cao hơn cho những người có khả năng, chúng ta sẽ không tiếc tiền nếu mua được những tin tức giá trị.

Mít-xen móc túi lấy thuốc lá mời Mai Lâm và nói tiếp:

- Còn riêng về ông, tôi đã có dự kiến đề bạt ông lên trung úy. Ông hãy làm thế nào tỏ ra xứng đáng với cấp bậc ấy!

Mai Lâm mừng rỡ, mắt hấn sáng lên, vội đáp:

- Xin thành thực cảm ơn lòng tốt của trung tá. Mối thù Việt Minh giết hại cha tôi, tôi còn ghi tâm khắc dạ, nếu tôi còn thì Việt Minh phải chết và ngược lại! Tôi xin hứa với trung tá, tôi sẽ cố gắng hết sức để làm việc phục vụ cho quân đội Pháp quốc hùng vĩ...

Mít-xen hài lòng, hấn đứng dậy đi đi lại lại và bồng vổ vai Mai Lâm:

- Ông Lâm, chúng tôi rất tin ông và hy vọng ông sẽ trung thành tuyệt đối với chúng tôi. Hiện nay, những tin tức cần phải được xác minh rõ ràng. Vì vậy tôi cử ông phải thân hành đến các cơ sở vùng kháng chiến của Việt Minh, thăm tra lại tất cả rồi về làm báo cáo, tổng kết nộp cho tôi. Thời gian gấp rút, ông chuẩn bị để mai đi ngay!

Mai Lâm như bị một gáo nước lạnh dội vào người, hấn biến sắc mặt, run run nói:

- Bẩm quan lớn, ngài có thể để thư thả được không ạ? Tôi sẽ chọn người, cử đi thay tôi việc này. Tôi ở lại có lợi hơn...

Mít-xen quắc mắt:

- Ông Lâm! Ông đã biết tính tôi đấy, nói một là một, hai là hai. Hơn nữa, công việc này đích thân ông phải kiểm tra, ngoài ông ra không ai có thể làm nổi. Tôi sẽ cử người hỗ trợ ông.

- Thưa ngài, nhưng...

Mít-xen ngắt lời:

- Không nhưng gì cả! Tôi nhắc lại: ông về chuẩn bị để mai lên đường!

Mai Lâm miễn cưỡng trả lời:

- Xin tuân lệnh.

Nói xong hấn giơ tay chào rồi bước ra khỏi phòng. Còn lại Mít-xen, hấn cau có quay lại ngồi phịch xuống ghế bành, mồm lẩm bẩm:

- Sà lù! Mọc!

Mít-xen tợp nốt cốc cà phê sữa đang uống dở, hấn châm thuốc lá, phà khói lên trần và lim dim mắt nhìn theo. Mít-xen có thói quen, khi hút thuốc thường nhả ra từng đám khói tròn hình khuyên, những vòng khói bay lên bị gió quạt làm tan biến ngay. Bỗng chuông điện thoại lại réo vang, sĩ quan thường trực báo cáo với hấn là có một người xin vào gặp. Mít-xen hạ lệnh cho vào.

Mít-xen rất vui mừng khi nhận thấy bóng một tà áo hồng, xách ví đầm thấp thoáng ngoài cửa, đó là một phụ nữ trạc hai mươi lăm tuổi, mặt trái xoan, gò má cao, đôi mắt sắc và cặp lông mày kẻ cong cùng làn da trắng trẻo. Cô ta đón gót yếu điệu bước vào sau lời chào ỏn ẻn và tình tứ.

- Em kính chào trung tá.

Mít-xen choàng đứng dậy, hấn mời đơn đả:

- À! Chào tiểu thư Hồng! Tôi đang mong cô, cô vẫn khoẻ mạnh chứ? Ngồi xuống đây.

- Dạ, cảm ơn trung tá, em vẫn bình thường.

Cô ta ngồi xuống ghế và mỉm cười, hai hàm răng sít lại một cách danh đá, nhưng đối với Mít-xen, nụ cười đó rất đẹp, cái đẹp của người con gái giàu nghị lực. Mít-xen bóc thanh sô-cô-la và đẩy gói thuốc lá đến trước mặt cô ta rồi mời:

- Cô ăn kẹo và hút thuốc đi, cứ tự nhiên như ở nhà, đừng ngại.

Cô ả không do dự, cầm luôn thanh sô-cô-la ăn và rút một điếu thuốc lá, Mít-xen vội bật lửa cho ả. Hẳn dương đôi mắt trũng chăm chú nhìn ả một cách say mê, nói tiếp:

- Cô Hồng, tôi rất cảm thông hoàn cảnh gia đình cô, gia sản của thầy mẹ cô cũng đã bị Việt Minh cướp đoạt, anh cô bị chúng giết, các em cô thất tán bốn phương. Nhưng cô đừng lo, chúng tôi sẽ trợ cấp thường xuyên cho các cụ, và đằng sau cô có cả một đạo quân hùng mạnh của nước đại Pháp ủng hộ. Cái ngày cô trả được thù nhà sẽ không còn xa nữa, cô hãy cố gắng lên! Công việc tiến hành đến đâu rồi, cô báo cáo cho tôi rõ.

Hồng rút một hơi dài thuốc lá, rồi nói:

- Thưa trung tá, công việc tiến hành rất thuận lợi, tôi đã làm quen được với một cán bộ Việt Minh. Thưa trung tá, việc đầu tiên là tôi đã moi được ở anh ta một số tin tức có giá trị, xin đưa nộp ngài ngay bây giờ.

Nói xong, ả mở ví đầm, rút ra một tờ giấy ghi bằng mật mã đưa cho Mít-xen. Mít-xen hớn hờ đón lấy liếc qua và gật gù:

- Rất cảm ơn! Thay mặt Bộ chỉ huy, tôi có lời khen ngợi cô, một điệp viên xuất sắc.

- Thưa trung tá, thời gian này có nhiều khoản phải chi, đề nghị trung tá cấp thêm cho một ít tiền.

- Tất nhiên, tôi đã chuẩn bị cho cô đầy đủ. Đây, cô ký vào. - Mít-xen chìa quyển sổ tài khoản ra, Hồng nhòai người đón lấy. Cô ta cúi mớ tóc xoắn xức đầy nước hoa, Mít-xen khịt mũi tận hưởng hương vị đề mê ấy, bỗng Mít-xen nắm lấy cổ tay Hồng nói khê:

- Chiều thứ bảy, cô đi chơi với tôi nhé!

Hồng ngần nhìn Mít-xen, ả khẽ nhếch mép:

- Thưa ngài trung tá, có lẽ không tiện! Đi với ngài sẽ không có lợi cho công tác của tôi... Hay là... tôi sẽ đến nhà riêng thăm ngài.

Mít-xen mừng rỡ, mắt hăn vụt sáng lên:

-Ồ, thế thì còn gì bằng! Cô phải đúng hẹn đấy!

Hăn tiễn ả ra khỏi phòng, bàn tay đầy lông lá nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của ả, hăn phẩn khởi chào bằng tiếng Pháp:

- Ô-rơ-voa!

- Ô-rơ-voa! Hồng đáp lại và đi ra.

Buổi chiều, Mít-xen vừa đến trụ sở thì có điện mời lên Bộ Tổng tham mưu họp. Cuộc họp quan trọng này do tướng Cốc, Tổng chỉ huy quân đội viễn chinh miền Bắc triệu tập. Tướng Cốc vừa được cử sang thay thế tướng Săng-sông. Người ta đồn rằng tướng Cốc là người có nhiều bạn Mỹ.

Các tướng tá nắm những chức vụ trọng yếu đều có mặt, trong đó có đại tá Pa-rút, tổng tham mưu phó quân đội viễn chinh ở Đông Dương, tướng Moóc-li-e, tướng Xa-lăng chỉ huy lục quân, đại tá Ô-buy, tham mưu trưởng quân viễn chinh miền Bắc cùng nhiều tướng tá khác.

Cuộc họp đã thông qua những quyết định sau:

- Mở chiến dịch thu đông, tấn công vào cơ quan đầu não của Việt Minh ở Việt-bắc.

- Đẩy mạnh công tác tình báo gián điệp hoạt động quấy phá vùng Việt Minh kiểm soát, mở trường đào tạo cán bộ tình báo, biệt kích.

- Và cuối cùng, một vấn đề quan trọng được đem ra thảo luận rất kỹ lưỡng rồi mới thông qua: Xin viện trợ quân sự và kinh tế của Huê-kỳ. Về điểm này, nhiều sĩ quan có tinh thần tự cường không tán thành, nhưng sau khi tranh luận, họ thấy rằng: Do tình hình nước Pháp kiệt quệ về mọi mặt sau đại chiến thế giới lần thứ hai nên phải thực hiện kế hoạch Mác-

san, nhận viện trợ Huê-kỳ để hàn gắn lại những vết thương chiến tranh ở chính quốc, đồng thời để theo đuổi cuộc chiến tranh xâm lược Việt-nam đến thắng lợi.

Trong tình hình đó, không nhận viện trợ của Huê-kỳ là không khôn ngoan.

Cuối cùng, các tướng tá đều nhất trí.

Mít-xen chỉ là một trung tá quen, nhưng giữ trọng trách phòng nhì trong quân đội miền Bắc nên có nhiệm vụ rất quan trọng. Sau cuộc họp, tướng Cốc gặp riêng hẳn, đề ra những yêu cầu cụ thể để hẳn tiến hành dưới sự giám sát của đại tá Ô-buy và liên lạc chặt chẽ với Cục An ninh quốc gia do đại tá Nguyễn Toàn Cơ phụ trách, kết hợp giữa hai nhiệm vụ an ninh dân sự và tình báo phản gián quân đội.

Mít-xen đề nghị với Bộ chỉ huy cung cấp cho hẳn thêm sĩ quan có năng lực và kinh nghiệm hoạt động, vì hiện nay, hẳn thiếu rất nhiều người. Tướng Cốc đồng ý và hứa sẽ điều động thêm người về giúp việc hẳn.

Cánh cửa phòng nhì của Mít-xen sẽ mở rộng để tiếp nhận thêm nhân viên mới.

V

MỘT ĐỐI THỦ LỢI HẠI

Dạo này trên bãi biển Đồ-sơn người ta thấy vắng bóng lão già vẫn nằm dưới bóng dù xanh đọc sách, lão là ai và lão đã đi đâu? Không ai rõ! Muốn tìm hiểu lão, ta phải đi ngược lại quá khứ...

Hồi đó, tại một khu du kích Nam-bộ, tiểu đoàn Thành Đồng vừa chiến thắng trong trận tập kích sân bay Tân-sơn-nhất. Để phát triển quân chủ lực, Ủy ban kháng chiến địa phương đã bổ sung thêm cho tiểu đoàn một số dân quân. Huyện đội phó Vũ Nghị cũng xung phong đi chiến đấu và được cử làm đại đội phó, kiêm huấn luyện viên dân quân.

Vì sự tổ chức lúc đầu chưa chặt chẽ, lý lịch quân nhân không kiểm tra rõ ràng, chỉ dựa vào lòng yêu nước của thanh niên tình nguyện nên đã để sơ hở, một số phần tử phản động lọt được vào, chúng ngụy trang thành những người hăng hái chiến đấu, để phá hoại.

Một buổi sớm, đại đội 7 diễn tập tại một cánh rừng cao su nọ. Vì quá tin tưởng vào viên phó chỉ huy Vũ Nghị, đại đội trưởng đã giao quyền huấn luyện ôn tập cho hẳn.

Nắm toàn quyền trong tay, Vũ Nghị cho quân tiến sâu vào một khu rừng, sau mấy giờ vận động mệt nhọc, họ đến một thung lũng và các chiến sĩ vui mừng, cởi bỏ súng ống, đồ đạc, xuống suối uống nước hoặc rửa chân tay. Vũ Nghị còn cho phép anh em tắm. Đa số chiến sĩ cởi bỏ quần áo trên bờ, nhảy xuống suối lặn hụp, vẫy vùng, họ có ngờ đâu tai họa đang đến.

Trong khi các chiến sĩ vui đùa dưới lòng suối, thành linh một phát súng hiệu nổ. Những khẩu súng máy được ngụy trang rất kỹ ở bờ suối bên kia, bất ngờ nhắm vào các chiến sĩ nhả đạn.

Bị đánh úp, các chiến sĩ tay không vũ khí. Một số lớn bị thương vong, số ở trên bờ vùi vàng chiến đấu nhưng vì quá ít không chống nổi nên phải rút vào rừng. Giữa lúc ấy, tên đại đội phó Vũ Nghị đã hiện nguyên hình là một tên phản bội. Hắn đã giáng súng vào một cán bộ đại đội, bắt đem nộp cho giặc.

Cuộc phục kích này chính do tên Vũ Nghị thông đồng với giặc bố trí. Một tổn thất lớn và một bài học xương máu về sự mất cảnh giác của đơn vị du kích!

Sau thành tích trên, Vũ Nghị được Bộ chỉ huy quân đội Pháp thưởng mẽ đay chiến công và cho theo học một lớp gián điệp biệt kích. Ít lâu sau, hắn được Bộ chỉ huy cử ra Bắc với nhiệm vụ kiện toàn các tổ chức phản gián trong quân đội viễn chinh.

Hắn đã ra Bắc trên chuyến tàu *I-rông-đen* cùng với Bảo Trung. Để tiện việc điều tra, hắn đã cải trang thành một lão già.

Theo tài liệu mật của Bộ chỉ huy quân đội viễn chinh, trong số những sĩ quan vừa tốt nghiệp được cử sang Việt-nam có những phần tử khả nghi là cộng sản. Phần lớn những thanh niên này sinh trưởng ở quận Sen. Vì thiếu người tình nguyện nên chính phủ Pháp phải cử họ. Tuy nhiên để đề phòng tư tưởng phản chiến có thể nảy nở, người ta vẫn phải có những biện pháp ngăn ngừa. Vũ Nghị là một công cụ đặc lực trong việc này.

Trong thời gian ở trên tàu, Vũ Nghị cũng đã tìm được cách làm quen được với số sĩ quan Pháp. Trong khi tiếp xúc với họ, Vũ Nghị đã nắm được phần nào tư tưởng của một số sĩ quan tiến bộ.

Ra tới Bắc, Vũ Nghị đáp chuyến máy bay đặc biệt, về ngay Hà-nội, đến phòng tham mưu miền Bắc báo cáo tình hình. Hắn được tham mưu trưởng hết sức khen ngợi. Tiếp đó, Bộ chỉ huy lại giao cho hắn một nhiệm vụ mới: Ra ngay Đồ-sơn theo dõi những sĩ quan nghỉ mát tại đó. Hiện nay có một số sĩ quan Pháp đang bất mãn, nghỉ phép tại Đồ-sơn, ngọn lửa phản chiến đang ngấm ngầm trong lòng họ. Trong số này có cả tên đại tá Sô-va-nhắc mới chỉ huy cuộc càn quét ở Ân-thị thất bại trở về.

Vũ Nghị nhận lệnh, xuống Đờ-sơn liên lạc với Véc-na chủ khách sạn để nhờ Véc-na giúp đỡ trong công tác. Hãn đã điều tra và tìm được một nhóm sĩ quan chống đối thuộc binh đoàn Đờ-sác-tông, hãn cũng muốn tìm hiểu những người có mặt hiện đang nghỉ ngơi ở khách sạn, nhưng vì Bảo Trung đã dặn Véc-na trước, nên Vũ Nghị không biết Bảo Trung có mặt ở đây.

Chiều hôm ấy, như thường lệ, Vũ Nghị ra nằm chầu ở bãi biển, sốt ruột nghĩ đến công việc của mình. Nhưng điều làm hãn hãnh diện và cố gắng là hãn được Bộ chỉ huy Pháp tin dùng hơn người Pháp chính cống. Có nhiều lý do bảo đảm cho hãn về sự trung thành ấy, hãn lại là con đỡ đầu của tướng Pi-nhông. Hãn có một ước vọng rất cao: trở thành một cán bộ tình báo lành nghề trong quân đội viễn chinh, nhập quốc tịch Pháp và hy vọng nếu tướng Pi-nhông sang Việt Nam thì cái chức Cục trưởng an ninh quốc gia sẽ nằm trong tay hãn.

Hãn đang mơ màng nghĩ đến tiền đồ tốt đẹp thì có tiếng động ở phía sau, hãn giật mình quay lại. Một sĩ quan bảo an đang tiến đến phía hãn. Hãn chú ý nhìn, vẻ nghi ngờ. Người kia tới gần, thản nhiên rút thuốc xin lửa. Hãn lặng lẽ rút máy lửa bật cho người kia và gườm gườm nhìn anh ta.

Châm xong thuốc, người sĩ quan bắn khoản như muốn nói điều gì nhưng lại thôi, chỉ cảm ơn hãn rồi quay đi.

Vũ Nghị cười thầm vì tính đa nghi của mình. Những con người kia, sinh mệnh đều nằm trong tay hãn, sao hãn phải sợ? Nhưng sự thận trọng bao giờ cũng là người bạn tốt đối với con nhà tình báo! Hãn cảm thấy đóng mãi vai lão già cũng đã nhạt tuồng rồi. Hãn suy tính thấy cần phải cải trang thành người khác cho khỏi lộ. Thế rồi hãn vội vã trở về khách sạn, vào buồng riêng, lấy dụng cụ hóa trang cải dạng.

Từ chiều hôm ấy, người ta không thấy bóng dáng lão già tư bản ngồi giết thì giờ trên bãi biển Đờ-sơn nữa.

VI

THỦ ĐÔ DƯỚI GÓT SẮT

Các báo chí ở Sài-gòn, Hà-nội đều đang tuyên truyền rùm beng cho cái gọi là “Độc lập” vừa ký kết giữa Bảo Đại, Nguyễn Văn Xuân và Bô-la-éc ở Việt-nam mấy ngày qua. Trong giấy giao kèo ấy người ta thấy có bốn điểm như sau:

- Pháp công nhận Việt-nam độc lập, Việt-nam tự do và tạo thành thống nhất.

- Việt-nam nằm trong khối liên hiệp Pháp.

- Độc lập cũng có khuôn khổ nhất định trong khối liên hiệp Pháp.

- Vấn đề ngoại giao, quân sự, kinh tế sẽ bàn sau (?).

Người ta đang mở rộng chiến dịch tuyên truyền, kể lễ công ơn của Bảo Đại. Người ta ca tụng lòng ái quốc của ngài, người ta đang vận động một cuộc đón rước nhà vua, nay mai sẽ trở về nước để vững tay chèo lái con thuyền rồng một rỗng, ọp ẹp, đang được sơn lại bằng một nước sơn Pháp quốc bóng bẩy và kéo lên một cánh buồm Mỹ.

Đấy là sự sôi nổi bề mặt của thủ đô Hà-nội, làm cho mấy chú bán báo ngày nào cũng gân cổ mà rao.

Đồng bào kháo nhau:

- Này, hôm qua sân bay Gia-lâm bị đột kích đấy! Cháy hai chiếc máy bay *Spit-phai*.

- Sô-va-nhắc mới chạy dài ở An-thi, cu cậu bị một võ điếng người.

- Tụi nó lại mới nướng hai trăm tên ở Mỹ-tho.

- Máy thăng *pa-ra-suýt** chết hệt ở Hưng-yên về, còn nằm bẹp ở nhà thương Phủ-doãn, bọn này mất hết tinh thần.

Lính nhảy dù (tiếng Pháp: parachute) (Caruri).

- Chúng vừa ráp ở Đồng-xuân, lựu đạn nổ ở đầu cầu, chết mấy thằng *nhỏ**.

Tây đen rạch mặt.

- Thôi liệu mồm, liệu miệng, coi chừng *béc-giê* đến kia kìa!

Nhân dân xì xào trao đổi với nhau những chiến công kỳ diệu của du kích ở khắp nơi, nhưng hễ thấy bóng cảnh sát hoặc mật thám là họ lập tức lảng tránh.

Dưới bầu không khí ồn ào bề ngoài ấy, lòng người dân Hà-nội lúc nào cũng như bị đè nén bởi một tâm trạng nặng nề. Người ta cảm thấy cuộc sống ngột ngạt.

Trên trời, từng đoàn máy bay, suốt ngày âm ỉ bay đi tiếp tế và oanh tạc. Tiếng súng, tiếng bom từ xa vọng lại càng làm cho người Hà-nội đau nhói ruột gan. Xe vận tải của nhà binh chạy rầm rập ngoài đường, bất chấp cả luật lệ giao thông, càng làm cho thành phố hỗn loạn điên cuồng. Lính lê dương, lính ngự, lính mũ đỏ, mũ đen nện giày đinh trên các vỉa hè như những cái gai đâm vào da thịt. Những trại giam không khi nào ngớt tiếng kêu gào, chửi bới. Những cảnh tượng dã man, đẫm máu được diễn đi diễn lại trong phòng hỏi cung của sở mật thám, an ninh, phòng nhì. Nhà tù mọc chi chít như những nhọt ung thư khắp thành phố, khiến người ta trông thấy phải gai người, sồn óc.

Một sự phồn hoa giả tạo được quảng cáo rầm rĩ dưới những ánh đèn nê-ông xanh đỏ, chói mắt. Những phim ảnh cao bồi, lố thể, những gái đi đón khách bên vườn hoa, những tiệm nhảy thâu đêm với bao điệu nhạc dâm dật của các bài *suynh*, *đĩ thõa* của *tăng-gô*, *sầu não* của *điệu bơ-lu* và *cuồng loạn* của *rôm-ba*.

Hà-nội nặng nề.

Hà-nội nhơ nhớp và đau thương.

Đây Hồ Gươm xanh ngắt, đây Tháp Rùa bạc màu cổ kính đã từng chứng kiến bao cảnh biến thiên. Đây đền Ngọc-sơn với cầu Thê-húc. Vẫn những cảnh vật ấy nhưng nay u uất khác xưa nhiều.

Chân bước trên đường, Bảo Trung thấy lòng nặng trĩu. Anh thờ ơ nhìn cảnh vật xung quanh, tất cả hầu như bao phủ một màn tang.

Bỗng có tiếng gọi:

- Thưa ngài sĩ quan... Xin mời ngài lên xe! - Tiếng mời của người xích-lô cắt đứt dòng suy nghĩ của Bảo Trung.

- Cho tôi về cửa Đông.

- Xin vâng, năm phút bảo đảm đến nơi.

Người lái xe gò lưng đạp, hơi thở dồn dập, mồ hôi nhễ nhại thấm ướt chiếc áo nâu cũ kỹ làm Bảo Trung ái ngại.

Sau khi trả tiền xe rất hậu, anh bước xuống, giơ tay chào người lính gác cổng thành, rồi bước vội về phòng mình, cởi bỏ áo khoác ngoài, gieo mình xuống giường.

Mấy ngày vừa qua, sau khi cùng Toàn Cơ trở về Hà-nội, Toàn Cơ đã giới thiệu anh với tên đại tá Ô-buy để xếp đặt cho anh một công tác đặc biệt trong Bộ tham mưu quân đội miền Bắc. Chúng đã thỏa thuận gán cho anh chiếc lon trung úy quân đội liên hiệp Pháp và để anh tạm thời điều tra tin tức trên các mặt trận.

Tình hình chính trị ở Pháp thời kỳ này rất rối ren, chính phủ Ra-ma-điê đổ; Suy-man, người của đảng Cộng hòa bình dân lên cầm quyền, lại càng tỏ ra phản động hơn. Dưới nội các Suy-man, bộ trưởng quốc phòng Pháp là Tét-ghen, một đầy tớ trung thành của kế hoạch Mác-san, mọi hoạt động quân sự đều do Mỹ giật dây.

Pháp đã chính thức nhận viện trợ quân sự của Mỹ ở Đông-dương. Mặc dù vậy cũng không sao lấp được lỗ hổng hao hụt ngân quỹ, nên chỉ ít lâu sau, nội các Suy-man lại đổ, nhường quyền cho Ăng-đơ-rê Ma-ri lên thay. Nội các này cũng toàn người thân Mỹ.

Cuộc chiến tranh xâm lược ở Việt-nam sẽ có bàn tay can thiệp trực tiếp của đế quốc Mỹ, kẻ thù của nhân dân Việt-nam ngày nay lại có thêm cả Mỹ, làm cho cuộc kháng chiến thêm phần khó khăn hơn.

Ngoài hình thức viện trợ cho Pháp, bọn Mỹ còn ý đồ về chính trị? Liệu Mỹ có trực tiếp nhảy vào Đông-dương không? Xem chừng Nhà Trắng đang quan tâm đến Việt-nam nên các chính khách qua lại luôn luôn. Tình hình rất phức tạp, anh không thể nắm chờ được.

Đã mấy ngày qua, Toàn Cơ bận đi họp vắng, công việc của Bảo Trung chưa được xếp đặt chính thức, vì vậy anh cũng có thì giờ để xúc tiến việc riêng của mình. Anh tiếp tục nghiên cứu những tài liệu ở trường tham mưu Mút-sô Ý, xem kỹ những nét chữ của Bảo Trung. Qua những dòng nhật ký, anh nắm vững được đặc điểm, cá tính của chàng công tử này. Anh tự huấn luyện cho mình những điều cơ bản nhất để người ta không thể ngờ vực giữa anh với Bảo Trung có những nét khác nhau.

Hiện nay anh chàng này ra sao? Các đồng chí của mình đã giam chân gã, liệu có thể giáo dục gã trở thành người tốt không? Điều cần nhất là chớ để nó sống. Anh rất tin ở sự bố trí của trên. Nếu được giác ngộ, gã sẽ có ích cho kháng chiến nhiều.

Anh vụt nhớ lại những kỷ niệm của đời mình. Gia đình anh sống ở Hà-nội từ khi anh ra đời cho đến năm mười tuổi. Mẹ anh bị bệnh chết, để lại hai bố con sống với nhau. Vì buồn, hai bố con đem nhau vào Sài-gòn sinh sống, được hai năm. Rồi được một người bạn giúp đỡ, cha anh dẫn anh qua Pháp, ông cụ xin được việc làm trong một hãng ô-tô ở *Tu-lu-dơ*, từ đó ông cụ là một nhà sơn xì nổi tiếng. Với số lương tương đối khá, ông cụ cho anh theo học một trường trung học trong thành phố, cho tới khi tốt nghiệp.

Năm anh mười bảy tuổi thì cũng là năm ở quê hương có nhiều biến đổi. Nhật làm đảo chính Pháp ngày 9 tháng 3 năm 1945. Đến ngày 19 tháng 8 năm 1945, Việt Minh tổng khởi nghĩa cướp chính quyền từ trong tay Nhật. Nước nhà tuyên bố độc lập ngày 2 tháng 9. Cụ Hồ Chí Minh làm Chủ tịch Chính phủ lâm thời.

Tin tức trong nước làm cho bà con Việt kiều ở Pháp phấn khởi hân hoan. Từ nay nhà nước đã độc lập. Việt kiều phải làm gì để giúp ích cho nhà nước một cách thiết thực.

Thế là cha anh quyết định đem anh về nước, lúc này ông cụ đã trở thành đảng viên cộng sản ở chi bộ thành Tu-lu.

Anh về tới Sài-gòn vào giữa lúc quân đội Pháp núp sau lưng quân đội Anh, Ấn, nổ súng tấn công xâm lược Việt-nam lần thứ hai. Chính quyền non trẻ vừa thành lập được ít ngày đã phải đương đầu với một lực lượng quân sự tối tân. Nhưng tinh thần quật khởi của quân dân Sài-gòn và Nam-bộ đang dâng lên như nước thủy triều, không sức mạnh nào cản được. Nhân dân Việt-nam quyết vùng lên kháng chiến, chứ không chịu làm nô lệ một lần nữa.

Ủy ban kháng chiến các địa phương đã thành lập, thanh niên hăng hái tòng quân, tham gia dân quân tự vệ. Bằng mọi loại vũ khí, nhân dân miền Nam quyết chiến đấu đến cùng.

Cha con anh đã bắt được liên lạc với cơ sở kháng chiến, ông cụ được phân công phụ trách công xưởng chế tạo vũ khí, còn anh được cử đi học lớp quân chính ở chiến khu, rồi sau được phân công chỉ huy một đơn vị chiến đấu.

Căn cứ vào khả năng, Ban Chỉ huy mặt trận cử anh làm công tác địch vận, rồi chuyển lên công tác tình báo tham mưu. Qua gian lao thử thách, anh đã xứng đáng là người con ưu tú và đã được kết nạp vào Đảng.

Một ngày cuối đông, anh nhận được tin đau đớn: Cha anh đã trúng bom trong một vụ công binh xưởng bị máy bay Pháp oanh tạc vì có Việt gian chỉ điểm. Từ đó lòng căm thù giặc Pháp càng nung nấu trong lòng. Anh đem hết khả năng của mình ra công tác không biết mệt mỏi.

Đầu mùa hè năm nay, anh được cấp trên giao cho một công tác quan trọng. Có một tên sĩ quan tình báo người Việt-nam, vừa tốt nghiệp ở trường tham mưu Ý về nước, đang đi trên chuyến tàu I-rông-đen, sắp đến Sài-gòn. Anh được lệnh theo sát tên này ra Bắc để liên lạc với các đồng chí, tổ chức bắt cóc khai thác tài liệu.

Và sự việc đã diễn ra một cách thuận lợi, cho đến nay anh lại nhận nhiệm vụ đội lốt tên sĩ quan ấy để lọt vào hàng ngũ quân đội Pháp hoạt

động.

Cái tên Bảo Trung thật xa lạ với anh, nhưng hiện nay nó lại gắn chặt với tính mệnh anh. Con người anh hiện nay có hai mặt: vừa là cán bộ tình báo của quân đội nhân dân Việt-nam chiến đấu vì lý tưởng thiêng liêng giải phóng dân tộc, vừa là một sĩ quan nguy quân tàn ác, chiến đấu với mục đích bán nước hại dân. Nhiệm vụ của anh thật nặng nề, thật phức tạp nhưng cũng rất vẻ vang.

Chiều nay, sau khi làm một bản báo cáo tình hình chiến sự, Bảo Trung giao cho tên thư ký đánh máy gửi đi, anh bước ra khỏi doanh trại với mục đích đi tìm liên lạc theo mật hiệu già Thuần đã hướng dẫn khi chia tay.

Qua mấy quán bán hoa ở bờ hồ, anh tạt vào hỏi:

- Có mào gà tía không cô?

- Có mào gà nhưng, đẹp lắm ông ạ, ông mua cho em một bó nhé!

Cô hàng đơn đã mời, và liếc mắt đưa tình. Bảo Trung mỉm cười lắc đầu, anh quay vội về mượn một chiếc xe díp, tự lái đi. Phố xá lướt qua trước mặt anh, những biển quảng cáo lòe loẹt, những gian hàng tràn ngập toàn đồ Mỹ, Pháp, Nhật nom rối mắt. Xe anh dừng lại cuối phố Quan Thánh. Bảo Trung bước xuống, anh lững thững bước vào đền.

Ngoài cửa đền, những ông thầy bói, tướng số, ngòi la liệt cạnh mấy gánh hàng hoa. Một vài bà đang chờ các thầy gieo quẻ. Bảo Trung nhìn thấy một cụ bán hoa ngòi đúng chỗ đã quy định, vẻ mặt phúc hậu, đang nhìn mình. Một hy vọng thoáng qua, anh bước lại gần và hỏi:

- Cụ có hoa nhài không ạ?

Bà cụ niềm nở:

- Vừa bán hết rồi cậu ạ! Chỉ còn hoa lan thôi. Cậu lấy một ít nhé!

- Vâng, cũng được, cụ tìm cho cháu mấy nhánh hoa hồng trắng được không?

- Hoa hồng trắng ư? Khó tìm đấy nhưng cậu cần bao nhiêu nào?

- Năm nhánh, và cuống phải thật dài cơ ạ!

Bà cụ nhìn Bảo Trung như dò xét, lát sau cụ vui vẻ nói:

- Vậy sáng mai, khoảng tám giờ, cậu ra đây, tôi bảo cháu nó đưa cho.

Bảo Trung mừng rỡ nói nhỏ:

- Vâng, may quá! Mai cháu đi xe ra lấy nhé! Thôi chào cụ.

Thế là đã bắt được liên lạc. Anh sung sướng trở về trại, lòng vô cùng phấn khởi.

Sáng hôm sau, Bảo Trung mượn chiếc xe gíp của phòng tác chiến, tự lái lên Quan-thánh. Nhưng vì còn sớm nên anh lái vòng quanh Hà-nội. Đúng giờ hẹn, anh trở về Quan-thánh. Xe vừa đỗ ở cửa đền, anh đã thấy một cô gái đang cầm một bó hoa, đứng chờ sẵn ở đó.

Bảo Trung bước xuống xe, cô gái vội bước đến gần, rất tự nhiên, cô nói:

- Bà cụ tôi bảo mang hoa lại cho anh. - Bảo Trung nhận bó hoa, chưa kịp nói gì thì cô ta lại nói tiếp. - Trời nóng quá, chúng tôi đón gió biển thổi về.

- Vâng, gió biển đã thổi về rồi, mời cô lên xe, tôi đưa cô đi dạo quanh một lát.

Không chút ngượng ngùng, cô gái bước lên xe như đã quen anh từ lâu, cô vui mừng nói:

- Anh cho tôi lên Quần-ngựa nhé!

Bảo Trung gật đầu, anh cho xe quay lên Bách thảo, thẳng đường ra Quần-ngựa. Một số thanh niên ăn mặc lố lăng, đứng gần đấy xì xào bàn tán:

- Thằng cha trẻ quá nhỉ. Nó đeo lon gì thế? Trung úy à?

- Ừ, trông bánh trai quá. Con bé hôm nay vợ được món bở, tha hồ mà đếm tiền.

- Hình như con này mới ở đâu đến, không phải dân làm tiền quen mặt.

Một tên nhận xét như vậy rồi cả bọn cùng nhìn theo chiếc xe gíp đang phóng nhanh.

Lên đến quãng đường vắng, Bảo Trung cho xe chạy từ từ rồi hỏi:

- Cô từ đâu đến?

- Em ở ngoại thành vào.

- Ai cử cô đến đây?

- Già Thuân.

- Ôi, già Thuân! - Bảo Trung mừng rỡ hỏi tiếp. - Cơ sở của ta ở đây có vững không, có thể cho tôi gặp già Thuân được không?

- Chiều nay, đúng ba giờ, già Thuân sẽ chờ anh ở trước cửa nhà băng Đông-dương, cạnh vườn hoa Chí-linh.

- Tại sao cô tin tôi ngay, không sợ bị mắc lừa à?

Bảo Trung liếc nhìn cô gái. Đôi má cô đỏ ửng, cô mỉm cười kín đáo:

- Tại sao ư? Đơn giản thôi, già Thuân đã cho tôi xem ảnh của anh.

- À, ra thế, thảo nào! Cả cụ bán hoa nữa! Thế sau này muốn gặp cô thì gặp ở đâu?

- Cứ đến thẳng quán sách học sinh đường Hai bà Trưng, quán số hai, hỏi Tâm. Thôi nhé, nhiệm vụ của em chỉ có thế, anh cho em xuống đây!

Chiếc xe chạy qua đường Yên-phụ, đến dốc Hàng Than thì Bảo Trung hãm máy để cô gái bước xuống.

- Chào cô nhé!

- Không dám! Chào ngài sĩ quan! - Cô gái giơ tay vẫy một cách tình tứ.

Bảo Trung thấy người khoan khoái, anh cho xe phóng thẳng xuống khách sạn Li-béc-tê rồi đỗ lại.

Tiếng nhạc gia âm ã, hôm nay đối với anh cũng không đến nỗi nhức tai lắm. Anh gọi một cốc sâm banh.

Tất cả các bàn xung quanh đều rất đông những sĩ quan người Pháp lẫn người Việt. Những cô phục vụ chạy lăng xăng. Bọn gái nhảy đang đứ đờn cười đùa với mấy tên lê dương béo phì. Tiếng mở nút chai lộp bộp, tiếng cốc tách va nhau loảng xoảng, tiếng nói cười huyên náo pha lẫn giọng hát ồm ồm của mấy tên lê dương đang hợp ca một hành khúc man rợ.

Ở một góc phòng, mấy cô gái nhảy đang bá cổ những tên sĩ quan cao cấp, tiếng Tây giả cầy nghe rất lố lăng, bọn chúng bầu véo nhau chí chóa, cười cợt khả ố làm cho gian phòng càng hỗn loạn.

Âm nhạc bỗng cử một điệu tăng-gô.

Tiếng xô ghế rào rào, từng cặp đứng dậy ôm lấy nhau quay cuồng theo nhịp trống, thỉnh thoảng tiếng kèn ca-ri-nét lại réo lên the thé. Trong cảnh hỗn độn ấy, bỗng xảy ra một chuyện bất ngờ.

Một sĩ quan ngự vừa ôm một cô gái nhảy được mấy vòng thì bỗng nhiên bị một tên lê dương tiến ra cắt ngang cướp lấy người vũ nữ nhảy tiếp.

Thái độ ấy làm cho tên sĩ quan ngự bực tức vô cùng, hăn làu bàu văng tục mấy câu bằng tiếng Pháp. Lập tức một tên lê dương khác đứng gần đấy nghe thấy, tiến lại giáng một cái tát vào mặt hăn. Thế là cuộc ẩu đả xảy ra giữa đám sĩ quan Pháp, ngự. Thái độ trịch thượng của tên sĩ quan Pháp làm cho ai nấy đều bất bình. Cuộc xô xát càng lớn, họ lấy chai ném nhau, vác bàn ghế đập nhau, đấm đá nhau túi bụi giữa tiếng kêu thất thanh của mục chủ tiệm và những cô gái nhảy.

Mấy chàng nhạc sĩ thấy vậy, vội vàng ôm kèn, trống linh ra cửa sau chuồn cho nhanh, để tránh tai vạ.

Trong lúc hỗn độn, Bảo Trung nhanh nhẹn rút trong túi ra một vật nhỏ bằng bao diêm, anh vắn nhanh kim hện giờ và mở chốt an toàn, đoạn lườn tay xuống găm bàn gài vào đấy. Xong xuôi, Bảo Trung bước nhanh ra khỏi khách sạn, nhảy lên xe phóng thẳng.

Một tiếng nổ kinh khủng vang lên trong khách sạn Li-béc-tê. Những cây thịt lê dương nặng nề, những tên sĩ quan ngụy mặt mày xanh xám, đổ xuống đè lên nhau, máu me tung tóe.

Những tên bị thương la ó rên rỉ, tên nào còn sống sót đều cuống cuồng, mặt không còn một giọt máu, ù té lao ra để thoát khỏi cơn khủng khiếp.

Thế là tan một cuộc khiêu vũ đẫm máu.

Bọn hiến binh, phòng nhì, vừa kịp kéo đến, làm biên bản và thu dọn những xác chết; những tên bị thương được đưa ngay vào bệnh viện cứu chữa.

Nhân dân trong phố truyền tin nhau: “Sĩ quan Pháp và ngụy đánh nhau vì tranh gái nhảy, họ ném lựu đạn để giết lẫn nhau”.

Báo chí lại được dịp rùm beng về cái tin giật gân nóng hổi ấy. Tin báo về sở mật thám, tên Mít-xen vội thân hành xuống điều tra. Sau khi tìm vết tích, hẳn phán đoán là có Việt Minh lén vào gài mìn để phá hoại, ám sát các sĩ quan Pháp.

Một cuộc vây ráp khám xét được tiến hành ngay trong khu vực vừa xảy ra nhưng không mang lại kết quả gì.

* * *

Ba giờ chiều, Bảo Trung nện gót giày quanh vườn hoa Chí-linh, anh bước thẳng sang nhà băng Đông-dương. Anh đang chú ý nhìn mọi người qua lại xem có gặp già Thuân không thì bỗng nghe thấy tiếng người mời:

- Ngài sĩ quan, xin mời ngài đánh lại đôi giày, có kem U.S.A rất tốt!

Anh quay lại, ngồi xuống ghế đá gần đó. Người đánh giày ngẩng mặt lên nhìn anh, sau khi nhận kỹ nét mặt người ấy, Bảo Trung vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ kêu lên se se:

- Kia, già Thuân!

- Suyt! Khẽ chứ, đồng chí nghe đây. - Già Thuân vừa đánh giày vừa nói. - Vũ Nghị bị ám sát hụt, hẳn đã chuồn về Hà-nội, hiện đang ở Sở

mật thám của Mít-xen, hẳn rất gian ngoan, cần đề phòng cẩn thận. Trung ương chỉ thị cho đồng chí phải điều tra tình hình viện trợ quân sự của Mỹ cho Pháp ở Đông-dương. Những vũ khí gì mới, việc tập trung quân lực vào chiến dịch thu đông tới, dịch tổ chức theo hướng nào? Báo cáo ngay qua điện tín viên sẽ giới thiệu sau.

Bảo Trung vừa mừng vừa lo, anh báo cáo với già Thuân:

- Có lẽ chúng sắp điều tôi sang huấn luyện trường biệt kích của Bộ tham mưu Pháp để cộng tác với cố vấn Mỹ.

- Càng tốt, nắm lấy tất cả chương trình, kế hoạch giảng dạy, danh sách điệp viên, gửi về cho Cục. Khi nào thay đổi sẽ có chỉ thị mới, phải liên lạc thường xuyên với cơ sở. Cơ sở của ta ở đây rất vững, không lo. Nơi liên lạc vẫn ở chỗ cũ, nếu cần báo tin cứ tìm Tâm, ở quán sách học sinh số hai. Cô ta là điện tín viên rất cừ... Ồ... đôi giày của ngài đánh tổn kem quá... Trung ương cho biết Pi-nhông sẽ sang thay thế Bô-la làm cao ủy. Tên này sẽ kiến toàn mạng lưới gián điệp biệt kích ở Việt-nam và dùng chiến lược lấy chiến tranh nuôi chiến tranh để chống lại cuộc kháng chiến trường kỳ của ta. Đồng chí phải nắm lấy cơ hội để hoạt động. Nếu gặp khó khăn phải báo ngay... Đồng chí phải chú ý không vì nóng nảy mà manh động, hỏng việc lớn.... Thôi, giày bóng quá rồi, xin ngài thưởng cho thêm tiền...

Nghe những lời già Thuân vừa dặn, anh tự nhủ: “Thế là các đồng chí vẫn luôn luôn ở bên ta, công việc nặng nề đấy, nhưng có sự giúp đỡ của hậu phương, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ”. Vụ nổ ở khách sạn Li-béc-tê sáng nay lại hiện rõ trong óc anh. Vì không kìm giữ được tình cảm, anh đã hành động một cách manh động. Bảo Trung thấy rõ được thiếu sót của mình.

VII

NGƯỜI THIẾU ÚY

Thiếu úy Phê-ri vừa được cử về chỉ huy trung đội dã chiến số 3 thuộc tiểu đoàn Duy-mông. Người sĩ quan này không hài lòng khi thấy lính của mình phần lớn là tụi lê dương và Sê-nê-gan hung bạo, khét tiếng uống máu người không tanh.

Tên chỉ huy cũ của đơn vị vừa bị toi mạng vì mìn của du kích trong một trận càn quét ở một làng miền trung du, vì vậy người ta đã bổ sung Phê-ri về thay thế. Sinh trưởng trong một gia đình công nhân mỏ ở miền Nam nước Pháp, đến tuổi tòng quân, sau sáu năm phấn đấu, Phê-ri được gán lon thiếu úy và bị điều sang Đông-dương. Phê-ri đã chán ngấy cuộc chiến tranh bẩn thỉu này, gã sang đây vừa tròn một năm. Ngày xuống tàu, người ta bảo với gã rằng, chỉ phải đi khoảng chừng ba đến sáu tháng, dẹp xong quân phiến loạn ở Việt-nam thì lại được về với gia đình.

Thế mà đã một năm rồi, người ta đã đẩy gã đi hết chiến trường này đến chiến trường khác. Thu đông năm ngoái, gã cũng đã phải chạy dài trên chiến trường Việt-bắc cùng với tướng Sa-lăng.

Đơn vị của gã là một đơn vị thiện chiến ở rừng núi, thế mà sau mấy tháng trời tấn công Việt-bắc, trung đội của gã chỉ còn sống sót chừng mười tên. Bây giờ hẳn lại bị điều động đến đơn vị này, một trung đội gồm những con người man rợ hết mức. Gã đã viết đơn xin hồi hương vì thời hạn tòng quân của gã đã hết từ lâu, nhưng vì yêu cầu của chiến tranh, nên đơn của gã không được Bộ chỉ huy duyệt.

Sớm nay, khi trời còn tờ mờ sáng, đơn vị của gã theo lệnh của Duy-mông, đã phải tiến quân bao vây một xóm nhỏ gần đường số 5. Vì theo mật báo có một tiểu đội đánh mìn của Việt Minh, do Đông Phương Sóc, ông vua mìn đường số 5 chỉ huy, đóng quân ở đây, Gã được lệnh bao vây bắt sống toàn bộ.

Trời chưa sáng hẳn, quân của gã đã tiến vào xóm. Tiểu đội da đen đi đầu bị thụt hố chông, kêu la ầm ĩ. Tiểu đội lê dương vừa vượt qua bờ tre thì vướng phải lựu đạn gài tan xác ba tên. Còn một tiểu đội do Phê-ri trực tiếp chỉ huy theo đường chính vào xóm, chưa gặp trở ngại gì.

Khi tất cả lọt vào trong xóm thì chỉ thấy một quang cảnh hoang tàn vắng ngắt, lạnh lẽo rợn người. Dân làng đã làm vườn không nhà trống, không thấy một bóng người, không một phát súng bắn trả Phê-ri chán ngán, cho quân đi sục sạo khắp nơi, còn hẳn buồn rầu ngồi bệt xuống một hòn đá ở đầu ngõ nhỏ.

Bỗng một tiếng kêu thất thanh của một người đàn bà trong căn nhà gần đấy. Phê-ri ôm súng bước vào.

Một cảnh tượng rùng rợn diễn ra trước mắt: một tên lê dương vừa giật ở trong tay người đàn bà một em nhỏ còn đang bú mẹ, tiếng đứa bé khóc thét lên hòa lẫn với tiếng kêu gào của thiếu phụ. Tên lê dương mũ đỏ ghì đứa bé xuống đất rồi rút dao găm thọc mạnh vào cổ nó, làm máu phọt ra lênh láng. Trong khi ấy, một tên khác đã quật ngã người đàn bà đau khổ đang kêu gào thảm thiết. Hai tên lê dương xúm lại, đang lột quần áo định hãm hiếp...

Sự thực hiện nhiên đập vào mắt Phê-ri một cách hết sức tàn nhẫn. Bản tính nhân đạo của con người trỗi dậy trong lòng Phê-ri. Gã diềm tĩnh nhắm thẳng vào đầu hai tên lê dương lia mạnh một băng tiểu liên. Xác hai tên quý sứ đổ xuống, máu me lênh láng, hòa với máu của em bé thành một vũng.

Bàng hoàng, Phê-ri rút khăn lau mồ hôi. Gã ra hiệu cho người đàn bà chạy trốn. Người thiếu phụ kinh hoàng, ôm xác đứa con rồi chạy khuất ra mé vườn sau nhà.

Phê-ri bước vội ra cửa, đoạn rút một quả lựu đạn ném vào giữa hai xác chết. Lựu đạn nổ vừa dứt, một số quân lính đang sục sạo gần đấy đều xô đến.

Phê-ri quát lớn:

- Nằm cả xuống, lựu đạn Việt Minh.

Bọn lính nhón nhắc nằm xuống theo lệnh chỉ huy, khi khói đã tan, Phê-ri hạ lệnh:

- Vào lôi xác những xác chết ra và rút lui ngay.

Như cái máy, bọn chúng lôi hai xác chết đã tan nát, rồi kéo nhau ra khỏi xóm không kèn không trống.

Cuộc hành quân thế là kết thúc, không nước non gì. Lại nướng toi gần chục tên vừa da đen vừa Tây mũ đỏ.

Ngày hôm ấy Phê-ri được gọi về tiểu đoàn bộ, gã bị Duy-mông tước mất lon thiếu úy.

Sự thật phũ phàng đến với Phê-ri, làm cho gã phải luôn luôn suy nghĩ về cuộc chiến tranh này...

VIII

LÒNG TIN

Đặt ống nghe xuống bàn, Toàn Cơ cởi phanh khuy áo ngực, lấy khăn mặt thấm mồ hôi từ trán xuống cổ. Chiếc quạt bàn Ma-ren-li đã mở hết tốc độ mà vẫn không làm cho y mát mẻ chút nào; người y nóng ran, ruột gan như lửa đốt.

Luôn mấy ngày nay, tin tức từ mặt trận gửi về làm cho y lo lắng bã người. Quân Pháp thua liểng xiểng hết trận này đến trận khác, đồn bót bị bẫy lên từng cụm, các làng tề bị vỡ lở nhiều mảng. Nhất là con đường giao thông chiến lược số 5 luôn luôn bị phục kích. Xe hơi bị đổ vì mìn, mới đây lại thêm một chuyến xe lửa chở xăng từ Hải-phòng lên cũng bị mìn lật đổ, cháy lây sang cả đoàn xe thiết giáp, hại vô kể.

Để tăng cường càn quét các làng dọc đường số 5 mà không sao trấn áp xuể, chỗ nào quân Pháp vào cũng vấp phải mìn. Theo báo cáo của tình báo viên số 142 thì dọc đường từ Cầu-bây, đến Cẩm-giàng, có một đại đội du kích đang hoạt động mạnh, các cơ sở tề ở địa phương, hầu như bất lực không làm nổi trò gì. Có làng lý trưởng tề đã phản bội, giấu du kích thậm chí còn dẫn đường cho du kích công đồn.

Y nắm chặt tay, đập mạnh xuống bàn, làm nảy tung cả lọ mực. Cô thư ký đánh máy ngồi gần đấy cũng phải giật mình. Y bấm nút điện, một người lính hầu bước vào.

- Cho tôi cốc uýt-ki!

- Xin tuân lệnh! - Người hầu quay vào buồng trong đem rượu ra. Y vội vồ lấy và nốc một hơi cạn hết. Khà một tiếng, y đứng dậy chấp hai tay ra sau lưng, đi đi lại lại suy nghĩ rất lung.

Mắt y đỏ ngầu vì thiếu ngủ, cái cảm nhọn hoắt lúc nào cũng méo xệch một bên, tương xứng với đôi gò má cao càng làm cho khuôn mặt thêm

méo mó lồi lõm. Y nghiêng chặt hai hàm răng lại làm cho những thớ thịt ở hai bên má rung lên bần bật.

Cánh cửa phòng từ từ mở, một người lính hầu bước vào.

- Báo cáo đại tá! Có đại úy Vũ Nghị ở Bộ tham mưu muốn gặp ngài.

- Cho vào! Y hất hàm ra lệnh rồi đóng lại cúc áo, quay về ngồi sau bàn giấy.

Một người mặc quân phục sĩ quan đeo lon đại úy bước vào, chào theo kiểu nhà binh. Hắn tiến thẳng đến trước bàn giấy của Toàn Cơ, mang theo một cặp hồ sơ lớn, đặt lên bàn, hắn nói:

- Báo cáo đại tá, tôi được lệnh của Bộ tham mưu đến liên hệ công tác.

- Nói xong hắn móc túi lấy tờ giấy giới thiệu đưa cho Toàn Cơ.

Xem xong giấy, Toàn Cơ tỏ vẻ vui mừng, chìa tay mời hắn ngồi:

- Rất tốt, ngài đại úy, chúng tôi đang mong đợi ngài. Ngài ngồi xuống đây.

Vũ Nghị ngồi xuống, đưa mắt nhìn quanh căn phòng một lượt, dường như e ngại điều gì, hắn dừng mắt trước cô thư ký.

- Báo cáo đại tá. Tôi có một câu chuyện muốn thưa với ngài, nhưng...

Toàn Cơ biết ý vội bảo cô thư ký:

- Thúy Ngân, cô tạm ra ngoài một lát.

Cô thư ký vội thu xếp lại công văn, rồi sửa lại mái tóc, đứng dậy bước ra ngoài, nhưng không quên ném cho vị khách mới một cái lườm mắt cảm tình.

Vũ Nghị trịnh trọng nói:

- Thưa đại tá, tình hình mới đây rất nghiêm trọng, khắp các mặt trận đều bị thất bại nặng nề. Binh đoàn lê dương 102 cưỡng lại lệnh trên không chịu đi càn quét, lấy cớ là không quen đánh đồng bằng. Binh lính đào ngũ, chạy sang hàng Việt Minh ngày càng nhiều, số quân lính quốc gia tuyển mộ được rất ít. Những mạng lưới điệp viên của ta cũng bị thủng nhiều chỗ. Theo tin mật báo của điệp viên 15 thì gián điệp của Việt

Minh đã lọt vào hàng ngũ của ta hoạt động ráo riết! Vì vậy Bộ chỉ huy có cử tôi xuống Cục giúp ngài trong thời gian này. Trong những ngày qua, tôi có điều tra được một số tài liệu quan trọng, vậy xin mang lại báo cáo với đại tá. - Vũ Nghị mở tập hồ sơ - Đây là danh sách những sĩ quan có tư tưởng phản chiến, cả Pháp lẫn Việt.

Toàn Cơ đón tập hồ sơ xem rồi gật gù:

- Vũ Nghị! Ông thật là một cánh tay đắc lực của chúng tôi, tốt lắm. Ông ra Bắc chuyến này là hợp thời. Công việc càng ngày càng phức tạp. Chúng ta mong quốc trưởng về mà ngài vẫn chưa về, trong lúc khó khăn này lại càng sốt ruột...

Toàn Cơ nhìn Vũ Nghị như dò xét và tiếp:

- Nhưng tôi vẫn tin tưởng trước sau ngài cũng sẽ về. Chúng ta phải làm tròn nghĩa vụ của mình vì hoàng đế, vì quốc dân, và phải đạt tới mục đích chung. - Y lấy hộp thuốc lá đưa ra mời Vũ Nghị. - Hút cùng tôi một điếu để chúc sự cộng tác của chúng ta ngày càng chặt chẽ trên bước đường diệt cộng.

- Xin đại tá cứ tin ở lòng trung thành của tôi. - Vũ Nghị phấn khởi châm thuốc nói tiếp. - Một mình tôi đã phải đương đầu với mấy tiểu đoàn du kích ở Nam-kỳ, thế mà tôi đã thu gọn chúng vào hai bàn tay (hấn khua tay tự hào). Tuy ra đây chưa quen phong thổ lắm, nhưng tôi sẽ đem hết sức mình ra để làm tròn nhiệm vụ.

Toàn Cơ gật đầu, tỏ vẻ tán dương, nhưng trong thâm tâm cũng chẳng ưa gì cái tính huênh hoang của Vũ Nghị, tuy vậy y cũng khuyến khích:

- Ông Vũ Nghị, chúng tôi tin ở tài ba của ông, nội trong năm nay, ông sẽ phải xây dựng xong một trường huấn luyện biệt kích, ông có thể cho tôi biết dự kiến của ông về việc này.

- Thưa đại tá, trước hết ta tập trung danh sách những người ở các địa phương chọn gửi đến. Xin ngài cho công văn ngay về các tỉnh để họ tìm người. Còn địa điểm nhà trường cũng như giáo viên thì có lẽ phải chờ

cuộc họp quyết định của Bộ chỉ huy, chắc nay mai ngài cũng đi dự để bàn bạc.

Toàn Cơ gật đầu hài lòng:

- Ngài đại úy! Ý kiến của ngài rất đúng, từ nay ngài giúp tôi việc này, tôi tin chắc có ngài, chúng tôi sẽ bớt phần vất vả.

Vũ Nghị chăm chú nhìn đại tá, gã dẫn đo nói:

- Thưa ngài, còn một chuyện muốn thưa với ngài vì nghĩa vụ của chúng ta... Mong ngài tha lỗi tôi mới dám nói.

Toàn Cơ ngạc nhiên nhìn Vũ Nghị:

- Đại úy, ông cứ tự nhiên. Nếu việc đó có quan hệ đến vận mệnh quốc gia thì dù có liên quan đến quyền lợi của tôi, tôi cũng nhất thiết phải làm, xin ngài cứ nói.

- Tôi được biết, ngài mới có một người cháu vừa ở Pháp về, hiện nay công tác ở bên phòng tham mưu. Theo như chúng tôi được biết thì mấy ngày gần đây, anh ta thường hay la cà ở các tiệm nháy, quán rượu, và trên các phố phường...

Toàn Cơ ngắt lời:

-Ồ, chuyện đó ư? Tôi cũng đã rõ, nhưng ngoài ra có gì đặc biệt không, ngài đại úy?

- Thưa đại tá, theo báo cáo của điệp viên chúng tôi thì đã có một lần, anh ta mượn xe gíp của phòng tham mưu, lái ra ngoại thành chơi với một cô gái không rõ tung tích.

- Ông nói sao? Bảo Trung mới về đây được ít ngày, chắc gã còn đang luyện tiệc cuộc sống phù hoa ở Pa-ri. Đó chỉ là một biểu hiện trong nhu cầu sinh hoạt, có lẽ ngài quá thận trọng đấy.

- Thưa đại tá, xin ngài lưu ý những đề nghị của tôi, do cũng vì xuất phát từ nhiệm vụ. Tôi e rằng nếu đại tá cứ nuông chiều anh ta một cách quá mức thì sau này có hại cho chính bản thân anh ta, lại ảnh hưởng đến đại tá nữa. Nếu có thể thì ta nên ngăn ngừa trước cho đỡ lo ngại về sau.

- Ngài nói cũng có lý. - Toàn Cơ thầm nghĩ “Tên đại úy này cũng không phải tay tầm thường, hẳn tinh đấy! Bộ chỉ huy Pháp quả là biết chọn người, có tên này giúp việc, mình sẽ giải quyết được nhiều vấn đề phức tạp”. Y bảo Vũ Nghị - Tôi sẽ lưu ý đến ý kiến của ngài, vậy bây giờ ngài góp ý xem nên giải quyết thế nào?

- Tôi nghĩ đại tá cũng lên làm qua những thủ tục cần thiết, để thử thách xem người cháu của ngài có tuyệt đối trung thành với sự vụ không. Thành thực với ngài, tôi cũng muốn giúp đỡ anh ta trở thành người tốt trong hàng ngũ sĩ quan liên hiệp Pháp.

Toàn Cơ phật lòng, trong thâm tâm, y không muốn làm tổn thương đến tình cảm bác cháu, nhưng để tỏ cho Vũ Nghị biết mình rất vô tư vì công vụ, ông ta do dự trả lời:

- Vậy thì trong việc này, ngài hãy giúp tôi một tay.

Vũ Nghị phấn khởi trước sự tin cậy của Toàn Cơ, hẳn vui vẻ:

- Thưa đại tá, tôi dự định một kế hoạch như thế này, đại tá thử xem có được không. - Vũ Nghị ghé sát vào mặt Toàn Cơ thì thầm.

Toàn Cơ khó chịu gật đầu, nhưng ngoài mồm y lại nói:

- Được, như vậy có thể được. Ngài có dự kiến hay đấy.

Vũ Nghị đứng dậy cáo từ. Sau cái bắt tay thân mật, Toàn Cơ tiễn chân hẳn ra cửa phòng rồi lăm bắm:

- Ô! Thằng cha này được việc đấy, nhưng hẳn tỏ ra rất mạn thượng. Rồi ta sẽ cho hẳn biết thế nào là lễ độ, cháu ta mà nó còn nghi ngờ thì có ngày nó ngờ cả ta nữa.

Toàn Cơ cười chua chát.

Bảo Trung vừa ở căng tin sĩ quan về thì người lính liên lạc báo tin có điện của đại tá Cục trưởng gọi anh đến trụ sở an ninh quốc gia.

Anh mặc quần áo chỉnh tề rồi lên xe đến ngay chỗ Toàn Cơ làm việc. Vừa bước lên khỏi bậc đá, Bảo Trung gặp một sĩ quan đeo lon thiếu úy đi ra. Người này niềm nở chìa tay và nói:

- Đại tá đang chờ ngài.

- Cảm ơn! - Anh trả lời bằng tiếng Pháp và nhận thấy gã có nét mặt trẻ trung cởi mở.

Anh bước vào phòng làm việc của Toàn Cơ, nhìn thấy ông ta đang ngồi bên bàn giấy.

- Báo cáo đại tá, cháu, Bảo Trung đã có mặt.

Toàn Cơ dáng chăm chú theo dõi tập hồ sơ, y cố lấy vẻ lạnh lùng nói:

- Bảo Trung đây à! Ngồi xuống cháu!

Bảo Trung ngồi xuống ghế, anh thầm hỏi: “Tại sao hôm nay hẳn có vẻ lạnh nhạt với ta thế, có sự gì chẳng?”

- Thế nào, cháu ở bên tham mưu có dễ chịu không? Đạo này bận quá, cứ hội họp liên miên thành ra bác ít gặp cháu.

- Cảm ơn sự chăm sóc của bác. - Anh tỏ ý giận dỗi. - Cháu muốn thưa với bác, nếu như ở đây không có việc gì để cháu đáng làm thì xin phép bác, cho cháu trở về với ba má cháu.

Toàn Cơ giật mình, sững sốt:

- Cháu nói gì lạ vậy? Cháu sợ thiếu việc làm à? Sở dĩ chưa để cháu bắt tay vào việc là vì bác muốn cháu được nghỉ ngơi ít ngày. - Y cảm thấy nước cờ của mình đã đi sai trong đòn thử thách tình cảm, y nói tiếp.
- Cháu đừng giận bác. Bác thật có lỗi với cháu, thực ra vì công việc bận rộn quá, nên bác không thăm hỏi cháu luôn được, cháu hiểu cho.

Được thế, Bảo Trung lại tấn công luôn:

- Cháu hiểu! Trong khi bác công việc bù đầu, mất ăn, mất ngủ thì thằng cháu của bác, vẫn sống an nhàn, lêu lổng cạnh một số sĩ quan bất mãn ngang tàng, nay cà phê, mai tiệm nháy, chẳng thiết gì đến chiến sự, đến quốc gia. Cháu sẽ viết thư về cho ba má cháu.

- Cháu hiểu lầm bác rồi. - Toàn Cơ xoa dịu. - Thôi, cũng là sự sơ suất của bác, cháu đừng trách bác nữa và không nên gửi thư về Pháp cho ba má cháu phiền lòng. - Toàn Cơ hơi luống cuống. - Để bù vào chỗ thiếu

sốt ấy, hôm nay bác gọi cháu đến chính là để trao cho cháu một nhiệm vụ quan trọng. Chiều nay cháu phải đi Hải-dương, đến sở An ninh, lấy cho bác tập danh sách những mật thám được cử theo học trường do Cục mở, để kịp khai giảng. Và cháu nên nhớ rằng: cháu sẽ là giảng viên của trường ấy sau này. Nhiệm vụ quan trọng lắm, nếu không tin cần, bác đã chẳng giao cho cháu.

Bảo Trung mừng rỡ:

- Cháu có dám trách bác đâu, cháu chỉ mong được đem hết khả năng ra giúp bác và phục vụ cho Tổ quốc mà thôi. Cháu chơi mãi cũng chán lắm rồi!

Toàn Cơ rất hài lòng, những ý nghĩ không tốt về Bảo Trung do Vũ Nghị reo rắc hình như đã dẹp đi. Y đứng dậy, đến gần Bảo Trung, đặt tay lên vai anh, dịu dàng nói:

- Cháu ạ! Tuổi trẻ vẫn hiếu động. Cháu còn trẻ, không nên hành động nóng nảy, phải thận trọng mới được. Bác nói vậy không phải có ý cho rằng cháu nông nổi, mà chính là để khuyên cháu tránh khỏi những bất lợi có thể đến với cháu. Vì rằng giữa cháu và bác có quan hệ mật thiết của tình cảm gia đình. Do đó nhiều kẻ xung quanh có thể ghen ghét, đố kỵ. Nói thế cháu hiểu rồi chứ? Sở dĩ bác không tỏ ra chú ý săn sóc cháu cũng là vì lý do trên. - Nói đoạn, y vuốt lại cổ áo Bảo Trung, tỏ vẻ trù mến.

- Vâng cảm ơn bác, cháu đã hiểu! - Anh nghĩ thầm: “Tên này khôn ngoan thật”, anh cố làm ra vẻ cảm động. - Cháu sẽ nghe theo lời khuyên bảo của bác.

- Chiều nay đúng hai giờ, cháu lại đây nhận công văn mật, rồi lấy xe của Cục lên đường. Cần bảo vệ tập danh sách thật chu đáo. Thôi cháu về nghỉ đi. - Y nắm chặt tay Bảo Trung, dường như muốn truyền hết tình cảm thân thiết cho anh.

Sau khi Bảo Trung về, Toàn Cơ về chỗ ngồi, y lấy làm khoan khoái về câu chuyện vừa rồi. Mặt khác y cũng thấy Bảo Trung sôi nổi, thẳng thắn và hăng hái hoạt động. Y nghĩ rằng: “Có thể tin dùng được chàng

traì này. Tuy vậy, cũng phải thử thách vài lần xem sao”. Y phấn khởi lấy ngón tay gõ nhịp xuống mặt bàn, suy nghĩ nước cờ sắp đem áp dụng.

Chiếc xe du lịch kiểu Pơ-giô 203 chở Bảo Trung chạy bon bon trên đường 5. Tên tài xế riêng của Toàn Cơ phải vất vả lắm mới tránh được đoàn xe vận tải chở quân trang quân dụng của nhà binh rú ga phóng bạt mạng, gây cảnh tượng ghê rợn suốt dọc đường.

Hai bên đường, cây cối không còn một bóng, làng mạc xơ xác, những cột nhà cháy thui, những bức tường đổ nát, hoang tàn. Thực dân Pháp đã chà đạp lên mảnh đất quê hương thân yêu, gây bao tang tóc đau thương cho nhân dân. Chúng tưởng với những vũ khí tối tân, với quân đội hùng mạnh, chúng có thể đè bẹp được ý chí của một dân tộc. Nhưng chúng đã lầm! Sự thực đã trả lời rõ ràng. Quân đội của chúng đến đâu cũng gặp phải sức kháng cự mãnh liệt. Nhân dân Việt-nam đã sát cánh với chiến sĩ vệ quốc quân, dân quân, du kích đánh cho chúng những đòn rất nặng, chúng phải trả một giá rất đắt mới chiếm nổi một làng.

Số tiền chi phí trong cuộc chiến tranh xâm lược này đã làm cho ngân quỹ nước Pháp bị hao hụt. Nhân dân lao động Pháp ngày càng khổ cực, vì phải đóng góp nhiều thuế má cho chính phủ. Nhưng bọn gây chiến không hề biết tới. Chúng vẫn phung phí xương máu ở xứ này. Bao thanh niên Pháp ra đi và đã vĩnh viễn chẳng trở về! Bao bà mẹ Pháp ngóng chờ con, nước mắt cạn khô vì tuyệt vọng.

Sau cảnh hoang tàn, vẫn hiện lên những đồng ruộng phì nhiêu, những bờ tre xanh ngắt. Nhân dân dù bị bom đạn đe dọa, vẫn không rời mảnh đất thân yêu, nỗ lực tăng gia sản xuất dồn hết sức lực phục vụ kháng chiến. Tất cả cho tiền tuyến, tất cả để chiến thắng. Ai nấy đều tin tưởng vào chiến thắng cuối cùng.

Mạch sống vẫn dâng lên cuồn cuộn, người này ngã kẻ khác thay, từng lớp xông lên, nhằm thẳng vào kẻ thù lao tới.

Tiếng súng các bọp từ xa vọng lại, một vài cuộn khói đen mờ mờ cuộn lên từ một ngọn tre, bay lên cao, hòa với những đám mây trắng đục. Đâu đó một cuộc càn quét đang diễn ra... Chết chóc đang đe dọa họ,

nhưng những người nông dân vẫn chiến đấu kiên cường để giành lấy sự sống...

Bảo Trung nghĩ tới nhiệm vụ của mình. “Ta phải bắt tay ngay vào công việc để mau làm giảm bớt những tác hại do kẻ thù gây ra khẩn trương sớm ngày nào hay ngày ấy. Nhưng phải làm gì trước bây giờ...”

Xe đã đến Cẩm-giang. Người lái xe hãm máy dừng lại trước một bốt gác để kiểm soát. Sau khi xem xong giấy tờ, tên lính ngục kính cẩn giơ tay chào anh rồi nâng cây gỗ chặn đường lên.

Chiếc xe lại vùn vụt lao về phía Hải-dương. Chẳng mấy chốc đã tới thành phố. Anh bảo tài xế cho xe đến trụ sở mật thám.

Cũng chẳng khó khăn gì lắm, anh tìm thấy ngay tên chánh an ninh trong phòng làm việc, hẳn là một tên Pháp lai, tiếp đón anh rất niềm nở, nhưng không giấu nổi nét kiêu căng trên mặt.

Bảo Trung lấy phong thư đưa cho hẳn và yêu cầu phúc đáp. Hẳn nhận công văn, không xem ngay, chỉ cảm ơn rồi mời Bảo Trung sang phòng bên ngồi chờ.

Mười lăm phút sau, hẳn gọi anh sang nhận một tập hồ sơ niêm phong cẩn thận và căn dặn anh phải hết sức bảo vệ chu đáo tập hồ sơ này vì đây là danh sách biệt kích viên sắp theo dự lớp huấn luyện của Cục.

Bảo Trung nhận hồ sơ rồi chào hẳn, hẳn chìa tay cho anh bắt rồi nói:

- Chúc ngài may mắn!

- Xin cảm ơn! Tạm biệt.

Khi xe về đến Hà-nội, anh vào thẳng phòng làm việc của Toàn Cơ. Anh gặp một thiếu úy ngục đứng ở cửa, hẳn chào anh và nói:

- Đại tá vừa lên Bộ họp nên ngài có dặn tôi, khi nào trung úy về thì truyền đạt lại rằng: “Trung úy cứ về nghỉ, sớm mai hãy đem tài liệu đến cho đại tá”.

Bảo Trung ngạc nhiên nhìn anh ta, hẳn còn trẻ, vẻ mặt khắc khổ, da ngăm đen, anh định hỏi thì hẳn tự giới thiệu:

- Tôi là Lê Trâm, thiếu úy phụ trách thông tin của cục.

Bảo Trung chìa tay:

- Rất hân hạnh, tôi là Bảo Trung, sĩ quan tham mưu, biệt phái sang công tác ở đây, chúng ta sẽ cộng tác với nhau.

Hắn cũng niềm nở bắt tay và lấy thuốc mời anh hút, anh hỏi:

- Đại tá có dặn thêm gì không?

- Đại tá chỉ dặn thế thôi, lúc đi ngài rất vội.

Về đến phòng riêng, Bảo Trung rất băn khoăn với tập hồ sơ.

Đây là danh sách những mật thám lợi hại được chọn đi học, những phần tử nguy hiểm phải diệt trừ. Cần phải sao lại rồi gửi ra ngoài cho cơ quan của ta biết.

Không khó khăn gì lắm, chỉ cần mười lăm phút, khi các phòng xung quanh đã ngủ hết... Rồi ngay mai, tất cả sẽ nằm gọn trong tay các đồng chí của ta.

Nhưng tại sao Toàn Cơ lại tin ta quá như vậy?

Có thể là Toàn Cơ vội đi họp đúng như lời Lê Trâm nói. Có thể y không tin ai, ngoài ta nên giao cho ta giữ đến sáng mai. Nếu y đã tin ta thì ta cần phải giữ lòng tin. Vậy có nên hành động ngay không?

Bảo Trung suy nghĩ và quyết định để nguyên vẹn tập hồ sơ không đụng đến.

Trước khi đi ngủ, anh để tập hồ sơ xuống dưới gối, sau khi kiểm tra lại các ổ khóa cửa phòng. Tuy vậy anh vẫn trăn trở thao thức mãi...

Sáng hôm sau, anh mang tập hồ sơ đến trụ sở. Toàn Cơ vui vẻ đón anh ở cửa phòng.

- Bác đang chờ cháu, công việc tốt cả chứ?

- Cám ơn bác, báo cáo với bác, cháu đã hoàn thành nhiệm vụ.

Toàn Cơ nhìn kỹ anh và nói:

- Đêm qua cháu mất ngủ phải không?

Quái thật, sao lão lại biết mình khó ngủ? Anh điềm tỉnh trả lời:

- Thưa bác, cháu chỉ lo không bảo vệ được tập hồ sơ này, mặc dù cháu đã khóa phòng cẩn thận, nhưng nửa đêm vẫn thỉnh thoảng giật mình choàng dậy để xem còn hay mất.

Toàn Cơ bật cười:

- Cháu cẩn thận thế là phải. Như vậy là có tinh thần trách nhiệm. Thôi vào đây, bác cháu ta bàn một số công việc quan trọng.

Bảo Trung trao tập hồ sơ niêm phong cho Toàn Cơ. Y đón lấy, vẻ rất hài lòng, y không bóc ngay mà cất vào ngăn kéo, đoạn y thân mật bảo:

- Bác đã đề nghị với Bộ chỉ huy xếp cho cháu một chỗ ở riêng tại khu nhà sĩ quan cửa Bắc, lát nữa hết giờ làm việc, lính hầu sẽ đưa cháu về thẳng đấy, đồ đạc của cháu, chúng sẽ chuyển đến trước. Từ nay cháu sẽ đi lại tự do hơn, không phụ thuộc vào phòng tham mưu nữa. Cháu cũng sẽ có một lính hầu riêng và cháu cần gì thì bảo lính đến căng-tin sĩ quan mà lĩnh.

Bảo Trung mừng rỡ:

- Cám ơn bác, cháu thật không biết lấy gì đáp lại.

-Ồ! Bốn phận của bác thôi mà. Từ nay cháu có nhiều công việc phải làm đấy. Trước mắt, chúng ta phải chuẩn bị để tiếp đón một phái đoàn Huê-kỳ. Tuy mới thành lập, nhưng bác muốn Cục ta phải là một Cục rất quan trọng vì nó làm nhiệm vụ an ninh cho cả quốc gia. Người Huê-kỳ sẽ phải tôn trọng chúng ta mặc dù chúng ta vẫn chịu sự điều khiển gián tiếp của Bộ chỉ huy Pháp, cháu hiểu ý bác chứ?

- Vâng, cháu hiểu.

- Cháu sẽ cộng tác với một số sĩ quan của Cục để chuẩn bị hội trường thật long trọng. Nhân dịp này, chúng ta sẽ bắt chặt tay với người Mỹ, họ rất hào phóng và lịch thiệp. Hôm qua bác đã được gặp một ngài phái viên của cơ quan viện trợ Huê-kỳ, ngài rất quý chúng ta, ngài ca ngợi sự tổ chức của chúng ta và hứa sẽ viện trợ cho Cục, đó là điều đáng mừng.

Bảo Trung tỏ ra phấn khởi, anh chăm chú nghe Toàn Cơ và biểu lộ đồng tình, anh nói:

- Cháu sẽ cố gắng để bác được vui lòng, bác giao việc ngay cho cháu.

Toàn Cơ bấm chuông, sai lính hầu gọi thiếu úy Lê Trâm đến giới thiệu với Bảo Trung và giao cho hai người công việc chuẩn bị cuộc tiếp đón sắp tới. Y nói:

- Làm quen với nhau đi, các sĩ quan trẻ, tôi trông vào tài năng của các anh.

Bảo Trung vui vẻ nói:

- Thưa bác, chúng cháu đã quen nhau, bác cứ yên tâm, công việc sẽ được hoàn thành nhanh chóng.

Buổi sáng hôm ấy, anh cũng Lê Trâm chạy việc trang trí hội trường. Hết giờ làm việc, anh đến phòng Toàn Cơ báo cáo kết quả. Toàn Cơ rất hài lòng, khen:

- Cháu khá lắm, hôm nay cháu có thể về sớm, - đoạn y nói tiếp. - Có một người giúp việc như cháu, bác đỡ vất vả hơn.

Bảo Trung khiêm tốn:

- Bác quá khen.

Toàn Cơ rút ngăn bàn, lấy một bao thuốc lá thơm *Phi-lip mo-ri* đưa cho Bảo Trung:

- Cháu cầm lấy mà hút, hàng viện trợ Mỹ đấy.

Bảo Trung mừng rỡ:

- Cảm ơn bác!

Toàn Cơ nói nhỏ với anh:

- Bác nói riêng cho cháu biết tin này và cháu phải giữ kín nhé. Nay mai người Huê-kỳ sẽ viện trợ trực tiếp cho chúng ta, họ sẽ giúp chúng ta xây dựng một quốc gia độc lập tự do. Nếu thời cơ thuận tiện, bác sẽ cho cháu sang Mỹ học thêm nghiệp vụ để sau này phục vụ quốc gia đặc lực hơn. Bắc nhắc lại việc này chỉ có riêng bác cháu ta biết mà thôi!

Bảo Trung tỏ ra phấn khởi, nói:

- Cháu cũng hy vọng như vậy, bác hãy tin vào lòng trung thành của cháu. Ở đây chỉ có bác là người thân nhất của cháu.

Toàn Cơ gật gù, vui vẻ:

- Bây giờ cháu có thể về chỗ ở mới, bác đã cử cần vụ đưa cháu đi.

- Xin cảm ơn sự săn sóc của bác.

- À, còn việc này nữa! - Y rút ngăn bàn lấy ra một khẩu súng lục kiểu Đức, đưa cho anh. - Cháu cầm lấy khẩu Pa-la-ben-lum này mà dùng để hộ thân. Nó vừa nhẹ, vừa dễ bắn mà lại rất chính xác! Cháu giữ lấy, đề phòng khi bất trắc.

Bảo Trung vui sướng đón khẩu súng, anh cảm động nói:

- Bác thật chu đáo với cháu quá, biết lấy gì đáp lại được, cháu sẽ viết thư về Pháp nói chuyện để ba má cháu mừng.

Toàn Cơ nở nụ cười dễ dãi, bắt tay tiễn biệt anh, y rất hài lòng vì người cháu đỡ đầu có nhiều triển vọng, đáng tin cậy.

Một tên lính hầu đứng chờ anh ở ngoài xe, đưa anh đến chỗ ở mới. Đó là một ngôi nhà đối diện với cổng thành Cửa-bắc, phòng anh ở tầng hai, có đầy đủ tiện nghi: giường, tủ, bàn giấy... Một cửa ra vào từ cầu thang lên, một cửa thông ra hành lang phía trước, hướng ra đường cái, một cửa sổ ở đầu hồi để thoáng gió. Dưới cầu thang có một gian buồng nhỏ cho lính hầu ở, có mắc dây chuông. Cổng chính ra vào có một chòi lính gác. Lính bảo vệ đóng trong thành, cắt phiên nhau ra gác hàng ngày.

Đồ đạc của Bảo Trung được xếp đặt gọn gàng do tên lính cần vụ mang từ phòng tham mưu sang. Anh rất vừa ý với chỗ ở này. Rất thuận tiện vì có lối đi riêng biệt.

Tắm rửa, thay quần áo xong, cảm thấy người mệt mỏi, anh bảo lính hầu pha một tách cà phê.

Ngả lưng xuống đi vắng, Bảo Trung thấy người khoan khoái. Anh ôn lại những sự việc vừa qua.

Anh thầm nghĩ: Toàn Cơ đã tin ta, chắc trong tập hồ sơ có vấn đề gì đây? Biết đâu nó lại chẳng là cái thước để đo lòng trung thành của ta? Một đêm giữ tập hồ sơ trong tay, ta có thể sao chép dễ dàng lắm chứ! Và trong đêm ấy, có thể có những con mắt ngầm theo dõi ta. Chúng nham hiểm vô cùng.

IX

ĐÓN PHÁI ĐOÀN HUÊ-KỲ

Tối nay, trong câu lạc bộ của Cục an ninh đèn điện sáng trưng, mọi người ra vào tấp nập. Cục trưởng Nguyễn Toàn Cơ mở tiệc chiêu đãi ông trưởng phái đoàn cố vấn Mỹ vừa mới sang để nghiên cứu chương trình viện trợ.

Tất cả các sĩ quan thuộc phòng tham mưu quân đội liên hiệp tại Bắc Việt, chánh và phó mật thám Hà-nội, các sĩ quan tình báo, các nhân viên trong Cục an ninh, một số viên chức ngụy quyền đều có mặt. Phía phái đoàn cố vấn Mỹ, có đại tá Uy-liêm Rốc-ken cùng các nhân viên tùy tùng.

Đúng 8 giờ, buổi chiêu đãi bắt đầu. Sau một hồi vỗ tay, Toàn Cơ đứng lên trình trọng tuyên bố:

- Thưa ngài trưởng phái đoàn cố vấn Huê-kỳ.

Thưa các sĩ quan trong Bộ tham mưu quân đội Liên hiệp Pháp.

Thưa các sĩ quan hiện đang tòng sự trong Cục an ninh quốc gia.

Thưa quý ngài, quý bà, quý cô!

Sự có mặt đông đủ của các vị hôm nay tỏ rõ mối thiện tình của chúng ta đối với ông trưởng phái đoàn Huê-kỳ, người đã đem ánh sáng tự do đến cho quân đội Liên hiệp Pháp, người mà quân đội chúng ta đang đặt nhiều hy vọng ở sự viện trợ trong cuộc đấu tranh chống cộng sản Việt Minh ở đây.

Sự có mặt của ngài hôm nay càng thắt chặt quan hệ mật thiết giữa quân đội Liên hiệp Pháp với cường quốc Huê-kỳ. Tôi xin thay mặt các sĩ quan có mặt tại đây, nâng cốc chúc sức khỏe ngài trưởng phái đoàn cùng các nhân viên trong phái đoàn và xin ngài chuyển lời chúc mừng của chúng tôi đến tổng thống Tu-man cùng chính phủ Huê-kỳ. Xin mời các ngài nâng cốc!

Toàn phòng vang lên tiếng vỗ tay, tiếng *bơ-ra-vô*, tán thưởng lời văn hoa mỹ của ngài cục trưởng.

Bảo Trung lúc đó ngồi cạnh Toàn Cơ cũng làm bộ nhiệt tình, vỗ tay hoan hô khá to.

Không khí im lặng đã trở lại, tên cố vấn Huê-kỳ nấn lại chiếc ca vát trên cổ áo, đẩy lùi ghế cho đỡ vướng bụng vào bàn, đứng dậy giơ một tay lên bắt đầu nói:

- Thưa ngài cục trưởng cùng các sĩ quan trong quân đội Liên hiệp Pháp. - Hẳn nâng giọng. - Người Huê-kỳ sẵn sàng giúp đỡ mọi thứ cần thiết cho các nước trong thế giới tự do. Người Huê-kỳ xưa nay vẫn có truyền thống vẻ vang là hào phóng giúp đỡ các nước nghèo kém trên thế giới, không cần sự đền bù lại. Đối với quân đội trong Liên hiệp Pháp, người Huê-kỳ lại càng có trách nhiệm giúp đỡ họ, trong công cuộc tiêu trừ cộng sản Việt Minh, vì nó rất phù hợp với lý tưởng của Huê-kỳ.

Các ngài hãy tin tưởng rằng sự có mặt của chúng tôi sẽ đem lại thắng lợi nhanh chóng cho quân đội của các ngài. Các ngài hãy tin ở Huê-kỳ, một cường quốc vĩ đại, một người bạn trung thành của các nước nhỏ bé trong thế giới tự do...

Tiếng vỗ tay nổi lên lộp bộp sau những lời tuyên bố huênh hoang của hẳn, một vài sĩ quan Pháp nghe chừng khó chịu, nhưng đành phải ngậm miệng.

Phòng họp trở nên náo nhiệt sau khi Toàn Cơ cầm đĩa xốc miếng thịt hầm. Mọi người làm theo một cách hào hứng, họ quên ngay những lời tuyên bố của chủ và khách; họ chère chén, trò chuyện om sòm cả phòng.

Bỗng Toàn Cơ kéo Bảo Trung đứng dậy, ông ta hãnh diện giới thiệu:

- Tôi xin hân hạnh giới thiệu cùng các ngài, đây là trung úy Bảo Trung, một thanh niên vừa tốt nghiệp trường sĩ quan tham mưu Ý về nước để tham gia xây dựng Cục an ninh quốc gia, bên cạnh quân đội Liên hiệp Pháp chúng ta.

Cả phòng reo lên những lời tán thưởng, họ đều nâng cốc, trầm trồ khen ngợi anh. Bảo Trung cũng nâng cốc, anh đứng dậy đáp lại với một giọng kiểu cách bằng tiếng Pháp:

- Trước hết, tôi xin cảm ơn sự có mặt của các ngài ở đây, nhất là ngài trưởng phái đoàn Huê-kỳ. Thưa các ngài sĩ quan, ở đây chúng ta không phân biệt người Việt, người Pháp hay người Huê-kỳ, ở đây chúng ta đều chỉ có một mục đích chung, một lý tưởng chung là tiêu diệt cộng sản trên toàn cõi Đông-dương và trên khắp thế giới này. Chúng ta sẽ cộng tác chặt chẽ với nhau để xây dựng một khối Liên hiệp Pháp hùng cường trong thế giới tự do.

Tôi xin hứa với các ngài, tôi sẽ đem hết tài sức của mình để góp phần xây dựng một quốc gia Việt-nam độc lập, một tổ quốc hùng cường, ngang hàng với các nước trên thế giới. Cuối cùng, xin các ngài nâng cốc chúc sức khỏe ngài Cục trưởng, ngài trưởng phái đoàn Huê-kỳ cùng gia quyến!

Các sĩ quan có mặt đều nhất loạt nâng cốc, thán phục lời văn bóng bẩy của anh.

Toàn Cơ lấy làm hả hê vì có một người cháu tài ba lỗi lạc. Y sốt sắng thét lấy thêm rượu. Bữa tiệc càng thêm phần náo nhiệt. Mọi người trò chuyện râm ran. Họ tranh luận với nhau về những chiến thuật, chiến lược của nhà binh, khen người này hoặc mạt sát người khác, có những tên tỏ vẻ khâm phục Bảo Trung, nhưng cũng có những tên dè bủ chê bai anh.

Bảo Trung đưa mắt quan sát quanh phòng. Phía bên trái toàn là những sĩ quan cao cấp Pháp cùng phái đoàn cố vấn Mỹ, phía bên phải là các sĩ quan Việt-nam và một số người không mặc binh phục, trong đó có cả các bà, các cô phấn son lòe loẹt. Tên mật thám Mít-xen, đại úy Vũ Nghị, cùng một số nhân viên trong chính quyền bù nhìn ngồi phía cuối. Điều đáng chú ý là hầu hết những sĩ quan Việt-nam đều đeo lon trung úy trở xuống, chỉ có một tên thiếu tá không quân mà thôi.

Trong đám các bà, các cô, anh để ý đến một cô tuổi trạc đôi mươi, ăn mặc không lòe loẹt lắm, có đôi mắt rất đen, từ nãy vẫn nhìn anh không chớp.

Đêm dần khuya, những chai rượu mạnh cạn dần, thức ăn đã vơi gần hết, Toàn Cơ chuyển choáng say. Những nghi thức sang trọng ban đầu lùi dần nhường chỗ cho sự ồn ào mất trật tự, người ta không còn phân biệt chức vụ, mạnh dạn trò chuyện đùa cợt với nhau ồn ã.

Bỗng tiếng nhạc *gia* ở phòng bên nổi lên một bài hành khúc, tiếng đậm dịch của trống, tiếng the thé của kèn gây một không khí tương bừng. Bọn sĩ quan reo lên khoái trá.

Toàn Cơ đứng dậy, giọng ề à tuyên bố:

- Sau bữa tiệc xin các ngài sang phòng bên để tiếp tục cuộc vui.

Cả phòng phấn khởi, xô ghế ào ào, ai nấy đều chuyển choáng kéo nhau sang phòng nhảy.

Đã có một số đông vũ nữ được mời thêm đến, chờ sẵn để mua vui cho các sĩ quan. Những cô ả trát phấn son lên mặt như đắp bột, ông ẹo nhún nhảy theo điệu nhạc. Họ xúm xít tranh nhau túm lấy các ngài cố vấn Mỹ và mấy sĩ quan cao cấp Pháp. Các viên chức Việt-nam, các sĩ quan ngụy cũng mời các bà, các cô quen thuộc vào phòng nhảy.

Riêng Bảo Trung, thâm tâm anh rất ghê tởm cái trò lố lăng này nhưng anh cũng tỏ ra cho bọn sĩ quan biết rằng anh là một tay ăn chơi lành nghề. Anh cũng giả bộ nhún nhảy theo điệu nhạc và tiến sang phòng khiêu vũ một cách hào hứng. Anh bước đến gần người thiếu nữ có đôi mắt đen, giơ tay mời rất lịch sự:

- Xin mời cô.

Người thiếu nữ không từ chối, đưa tay cho anh và hỏi:

- Ngài trung úy, nếu tôi không nhầm thì gia đình ngài còn ở cả bên Pháp?

- Vâng, tôi về đây có một mình.

Hai người cùng bước theo tiếng nhạc, Bảo Trung mang hết tài nghệ điêu luyện của mình ra biểu diễn khiến cho các sĩ quan có mặt đều phải ngạc nhiên thán phục: quả là một tay ăn chơi, bán trời không văn tự.

Điệu nhạc vừa dứt, cô gái kéo anh ra ngoài hành lang và nói:

- Ngài trung úy, ngày nhảy giỏi lắm, hôm nay là ngày vui mừng của ngài, em xin chúc mừng ngài những lời tốt đẹp nhất!

Bảo Trung ngạc nhiên vì lời nói rất tây của cô, anh điềm đạm cảm ơn. Anh nói:

- Cô hiện nay làm việc ở đâu?

- Em hiện nay làm việc trong ban thư ký của Cục an ninh.

Bảo Trung sửng sốt:

- Thế à, vậy ra cô ở chỗ bác Toàn Cơ!

- Vâng! Vì ngài mới về nên chưa biết, - cô gái nhìn chàng với đôi mắt thiện cảm, tiếp. - Ngoài bác Cơ ra, ngài còn có ai quen thuộc ở Hà-nội không?

- Hiện nay thì chưa có ai, nhưng sau này tôi cũng rất muốn được làm quen với nhiều người.

- Thế thì thưa trung úy, tôi sẽ giới thiệu ngài với gia đình chúng tôi, ngài có đồng ý chăng?

- Còn gì bằng, rất hân hạnh được biết gia đình cô, cụ nhà ta hiện nay thế nào?

- Thầy mẹ tôi vẫn mạnh, nhà chúng tôi ở Hàng Đào, hiệu Toàn Phát, thầy tôi vừa mang hàng đi Hồng-kông. Tôi là con thứ hai, còn ông anh lớn hiện nay cũng làm việc trong cơ quan hậu cần của Bộ chỉ huy. Anh ấy là kỹ sư Hoàng Minh.

- Kỹ sư Hoàng Minh là anh cô à? Tôi đã được nghe tiếng, anh ấy là một kỹ sư giỏi. Còn cô, cô chưa giới thiệu tên đấy.

- Tôi là Tuyết Trinh. - Cô gái hơi e lệ, má cô vụt ửng hồng, khóe mắt ánh lên những tia vui rục rỡ. - Còn ngài, ngài cũng quên chưa giới thiệu

gia đình.

- Cha tôi là bác sĩ Ứng Lại, má tôi cũng là bác sĩ, hiện nay ở cả bên Pháp. Tôi còn một cô em gái, cũng trạc tuổi cô, tên nó là Ngọc Mai. Nói chung thì hai cụ rất chiều chúng tôi, má tôi không muốn cho tôi đi đâu cả, nhưng vì bác Toàn Cơ viết thư cho ba tôi, đề nghị cho tôi về giúp đỡ bác vì tôi vừa tốt nghiệp trường quân sự ra. Bởi thế tôi mới được về đây.

- Ôi, thích quá! Tôi rất muốn được sang Pháp du học, nhưng thầy mẹ tôi nhất định không cho đi, bắt ở nhà làm việc với bác cụ trường. Cũng xin nói để ngài biết thầy mẹ tôi với bác cụ trường đây cũng là bạn cũ với nhau.

- Thật vậy ư, thảo nào! Tôi nghĩ chẳng lẽ cô lại tình nguyện vào làm việc ở đây.

- Biết làm sao được! Cũng như ngài, do có sự quyết định của bố mẹ. Chúng tôi thấy làm việc với bác Toàn Cơ cũng rất dễ chịu, vì là người nhà. Còn ngài, về nước ngài nhận thấy thế nào?

- Thú thật với cô, mấy buổi đầu tôi thấy rất buồn, chỉ muốn trở về Pháp ngay, nhưng sau quen dần. Nhất là làm việc với bác Cơ, công việc làm cho tôi vui lên cho đến hôm nay, tôi lại chẳng muốn về Pháp nữa.

Bảo Trung nhìn thiếu nữ dò xét: cô ta là người thế nào? Tại sao cô ta lại vui lòng làm việc ở cái Cục An ninh này? Phải chăng giữa gia đình cô ta với Toàn Cơ có gì ràng buộc? Nghe nói anh cô ta là kỹ sư chất nổ nổi tiếng, vậy cũng nên làm quen, nhưng trước hết phải chiếm được cảm tình của cô bé đã. Anh trù mển hỏi:

- Tuyết Trinh! Tôi mong có dịp được hân hạnh đưa cô sang Pháp chơi, thăm gia đình chúng tôi, chắc cô sẽ vui lòng khi thấy ba má tôi...

Tuyết Trinh sung sướng nhìn Bảo Trung, cô phấn khởi:

- Trung úy, tôi hi vọng ý muốn của trung úy sẽ trở thành sự thật. Nếu sau này thuận tiện... Còn bây giờ... xin mời trung úy sang chủ nhật này quá bộ đến nhà chúng tôi chơi, anh Minh tôi cũng đang ở nhà, tôi sẽ giới thiệu ngài với anh tôi. Mong ngài đừng từ chối!

- Xin sẵn sàng, rất hân hạnh.

Câu chuyện giữa anh và cô gái con nhà thương gia đang đậm đà thì nhạc lại nổi lên một điệu tăng gõ lá lướt. Lần này cô gái mạnh dạn kéo tay anh bước vào phòng, cô say sưa nhảy với anh, và suốt buổi tối hôm ấy, cô không rời Bảo Trung ra một bước.

Cuộc vui âm ỉ hỗn độn ấy kéo dài đến một giờ khuya, Tuyết Trinh lưu luyến chia tay Bảo Trung, cô đã thay đổi cách xưng hô:

- Anh Trung, nhớ chủ nhật lại nhà em nhé!

- Vâng, tôi không quên đâu, chúc Tuyết Trinh ngủ ngon!

Họ chia tay nhau một cách thân thiết, tưởng chừng chỉ có riêng họ biết, nhưng một đôi mắt đầy ác cảm và ghen tức đã nhìn thấy họ: đó là đôi mắt của tên đại úy Vũ Nghị!

Ngoài đường, phố xá đã vắng ngắt, một vài chiếc xe tuần tiễu của nhà binh đang rú ga nặng nề, thỉnh thoảng rống lên một hồi còi khùng khiếp.

Hôm sau, đến trụ sở làm việc, Toàn Cơ giao cho Bảo Trung một tập danh sách những tên mật thám được cử đến dự học trường biệt kích, kèm cả hồ sơ lý lịch của từng người. Y bảo chàng nghiên cứu để phân loại thành phần, lựa chọn những phần tử trung thành nhất để cho dự lớp đặc biệt này.

Anh làm việc rất tận tụy, không lúc nào nghỉ tay. Anh thấy cần phải sao lại toàn bộ bản danh sách chính thức để gửi về cho cục tình báo của mình, muốn vậy cần phải có một chiếc máy ảnh tối tân.

Sau khi nghiên cứu kỹ hồ sơ, Bảo Trung chia làm ba loại: Loại nguy hiểm nhất gồm những tên có quan hệ chặt chẽ với đế quốc, căm thù cách mạng, những tên lính tình nguyện làm mật thám cho giặc. Loại thứ hai gồm những phần tử lưu manh không nghề nghiệp đầu trộm đuôi cướp, thừa gió bẻ măng, loại này tương đối nguy hiểm. Loại thứ ba, phần lớn ít tuổi, bị động viên vào lính và được tụi chỉ huy tín nhiệm cử đi học, loại này còn có thể giáo dục được.

Qua hai ngày làm việc, anh lập riêng một bản danh sách gồm hai loại một và hai, coi như đủ tiêu chuẩn để học, còn loại thứ ba thì yêu cầu Toàn Cơ gạt bỏ. Anh nêu lý do:

- Điệp viên phải là những người chiến đấu có mục đích, có khuynh hướng quốc gia, đồng thời phải có lòng căm thù Việt Minh thì mới trung thành tuyệt đối với quân đội chúng ta được. Vì vậy, ta chỉ lấy hai loại trên, loại thứ ba, tư tưởng hơi kém, không có khuynh hướng rõ ràng, dễ bị ngả nghiêng, rất có thể phản bội, không nên nhận.

Toàn Cơ rất đồng ý và tỏ lời khen ngợi:

- Ý kiến cháu rất đúng! Bác tán thành. Có cháu ở bên cạnh, mọi việc của bác cũng sẽ trôi chảy. Ngày mai ta gửi bản danh sách chính thức đi để kịp ngày tập trung khai giảng. Từ bây giờ, cháu phải chuẩn bị một chương trình giảng dạy. Bác dự định để cháu phụ trách môn điều tra dấu vết, cháu thấy thế nào?

- Cháu xin sẵn sàng làm tất cả những gì cháu có thể làm được để bác vui lòng. - Bảo Trung cứ nhận lời, mặc dù những món đó anh chưa nghiên cứu kỹ lưỡng.

Toàn Cơ vui vẻ bảo anh:

- Mai cháu nên nghỉ một ngày cho tâm hồn thư thái, công việc như vậy cũng tạm ổn rồi. Cháu nên viết thư về hỏi thăm ba má cùng em cháu đi, cho bác gửi lời chúc sức khỏe ba má cháu.

- Cám ơn bác, nhất định cháu sẽ viết thư cho ba má cháu ngay.

* * *

Đứng trước gương, Bảo Trung phải bật cười vì bộ mặt của anh; mấy ngày nay chúm đầu vào làm việc nên hai hàng ria mép đã lún phún mọc một cách vô tổ chức. Anh lấy dao cạo râu, sửa lại chiếc ca vát trên cổ cho ngay ngắn. Cảm thấy lòng thư thái, anh khe khẽ hát một bài tình ca Pháp.

Giọng hát êm ái của anh khiến tên lính hầu cũng đứng ngậy người ra nghe, anh bảo hẳn:

- Pha cà phê cho tôi chứ, chờ gì nữa?
  - Trung úy, ngài hát rất hay, tôi chỉ muốn nghe mãi.
- Tên hầu nịnh anh rồi đi pha cà phê mang vào.
- Còn thuốc lá không?
  - Thưa ông hết rồi ạ!
  - Chạy sang căng tin lấy cho tôi mấy bao về đây.

Tên lính hầu đi khỏi, Bảo Trung rút trong cặp ra một bản mật mã, nhét kỹ vào túi áo trong. Hôm nay anh không mặc quân phục, chỉ diện một bộ ka ki Mỹ loại đắt tiền nhất.

Tên lính hầu mang một tút thuốc lá trở về, Bảo Trung móc ra ném cho hắn một bao nói:

- Anh cầm lấy mà hút, rồi coi nhà, hôm nay tôi không ăn cơm, đừng chờ nữa.

Tên hầu rất cảm kích về sự đối xử rộng rãi của anh. Hắn định nói mấy câu cảm ơn thì có tiếng chuông, hắn vội chạy xuống nhà.

Bảo Trung xếp đặt lại đồ đạc trong tủ, anh đánh dấu từng thứ, những gì cần thiết anh đem theo trong người. Anh sắp sửa đi thì tên hầu lên:

- Thưa ông vừa có thư gửi đến.

Anh nhận và bóc xem ngay:

Kính gửi trung úy Bảo Trung.

Được em Tuyết Trinh giới thiệu, chúng tôi rất hân hạnh được tiếp đón ông vào hồi 10 giờ sáng hôm nay, tại nhà riêng. Mong ông đúng hẹn cho.

Chúc ông đạt nhiều ý muốn.

HOÀNG MINH

Kèm theo thư của Hoàng Minh là mấy dòng của Tuyết Trinh:

Anh Bảo Trung!

Em đã nói chuyện với anh Minh và mẹ em về anh, mọi người đều vui mừng. Hôm nay mời anh đến xơi bữa cơm thân mật với gia đình. Mong anh đừng từ chối.

TUYẾT TRINH

Bảo Trung mỉm cười, ném bức thư xuống bàn, rồi bước vội xuống cầu thang. Trong khi ấy tên lính hầu lén lút giờ bức thư ra xem trộm.

Nhìn đồng hồ mới có 8 giờ, Bảo Trung thủng thẳng bước theo đường xuống phố Hai Bà Trưng, anh nhìn quanh phố để tìm trạm liên lạc.

* * *

Quán sách số 2 bán rất nhiều loại sách cũ, gồm: khoa học, kỹ thuật, văn học, chính trị và kinh tế. Nơi đây thu hút khá đông thanh niên và sinh viên. Họ đến mua sách, trao đổi sách và thuê sách. Có những chàng trai ngày hai buổi ra chọn sách, nhưng mục đích chính là để tán gẫu với mấy cô bán sách xinh đẹp.

Trong quán có cô Tâm, cô ít khi đứng bán hàng, chỉ giao dịch với các nhà xuất bản, hoặc giao sách cho các nơi, nên người ta ít gặp mặt cô.

Bảo Trung cũng đứng lẫn vào đám sinh viên đang chọn sách, anh cầm một cuốn đến gần cô bán hàng:

- Cho tôi thuê cuốn này.

Cô gái viết phiếu cho thuê rồi bảo anh ký gửi tiền, anh móc ví đưa tiền và nói nhỏ:

- Cho tôi gặp cô Tâm.

Cô gái nhìn anh một lát rồi nói:

- Bây giờ chưa có tiền lẻ trả lại, ba mươi phút nữa anh quay lại lấy nhé!

Bảo Trung gật đầu ra khỏi quán, anh bước vào tiệm giải khát gần đấy uống cốc bia

Ba mươi phút sau, anh quay lại quán sách. Tâm đang xếp lại sách, thấy anh, Tâm hơi giật mình, song trấn tĩnh lại ngay; cô cười để lộ đôi

má lúm đồng tiền:

- Anh lại lấy tiền đây à? Có rồi đây!

Bảo Trung đưa quyển sách cho Tâm:

- Cô đổi cho tôi quyển khác, quyển này không hay lắm.

Tâm hiểu ý cầm quyển sách để riêng ra một chỗ, và bảo anh cứ chọn sách, cô ôm chồng sách cũ vào buồng trong, lát sau đem một cuốn sách mỏng ra bảo Bảo Trung:

- Anh xem quyển này, kịch của Xếch-pia đây! Hay lắm!

- Cám ơn cô! - Bảo Trung nhận sách rồi đi ra. Anh thấy lòng nhẹ nhõm vì đã trao xong tài liệu cho Tâm rất gọn gàng. Anh đề nghị cơ sở gửi cho anh một chiếc máy ảnh thật nhỏ để dễ dàng hoạt động.

Trong cuốn sách anh vừa cầm, có kẹp ở giữa mấy dòng mật mã, nội dung ghi thời gian hẹn gặp tại một địa điểm khác.

Đúng 10 giờ, Bảo Trung đến nhà Tuyết Trinh.

Anh dừng bước, nhìn lên tấm biển lớn treo ở cửa: “Toàn Phát, xuất nhập khẩu hàng hóa - Pa-ri, Hồng-kông, Sài-gòn”.

Bảo Trung bước vào, người thư ký đứng dậy tươi tỉnh đón anh, gã đưa anh lên gác, trịnh trọng nói:

- Thưa ngài trung úy, bà chủ chúng tôi đang mong ngài.

Bảo Trung cám ơn gã, anh đưa mắt nhìn gian phòng. Đây là một phòng khách, bài trí theo kiểu Việt-nam.

Chiếc sập gụ kê giữa nhà liền với tủ chè, bên trong tủ bày đủ thứ cốc chén khác nhau. Trên tủ, một chiếc đỉnh đồng và hai cây đèn nến bóng nhoáng. Giữa tường treo một bức tranh Quan Công cầm thanh long đao. Giữa phòng là một bộ sa lông tàu, bàn tròn lát đá vân xanh, trên bàn một lọ hoa đồ sộ, bên cạnh bộ ấm trà Giang-tây là một cái diều bịt bạc gắn liền xe kiểu các quan ngày xưa vẫn dùng. Một bức bình phong chắn lối cửa phòng có vẽ hoa bốn mùa, bên trong là một giá bình khí bằng đồng

đen nhánh, tất cả hiện lên một khung cảnh nghiêm trang, sắc mùi phong kiến.

Bảo Trung ngần ngại bước vào phòng giữa tiếng mời đon đả của bà Toàn Phát.

- Trung úy, xin mời ngài. Chúng tôi nghe em nó nói ngài vừa ở Pháp về, lại là cháu bác Toàn Cơ. Hóa ra người trong nhà cả. Tiếc quá, ông nhà tôi lại vừa mới đi theo hàng xong. Nhưng có các em nó ở nhà, nên tôi bảo mời ngài lại chơi. Mời ngài ngồi, anh Minh nó sắp về ngay bây giờ.

Bảo Trung từ tốn ngồi xuống ghế, anh hỏi:

- Thưa bà, ông nhà đi lâu chưa ạ? Còn anh Minh, bao giờ về ạ?

- Ông nhà tôi mới đi được mười hôm nay, còn anh Minh cũng vừa mới chạy lên phố trên sắp về ngay thôi. Trung úy, ngài xơi chén trà đã.

Bảo Trung đưa mắt tìm Tuyết Trinh, định hỏi bà Toàn Phát, nhưng lại ngần ngại. Đoán được ý định, bà Toàn Phát vội gọi lớn:

- Cô Trinh đâu rồi? Lên mẹ bảo đây!

Có tiếng thưa từ phòng trong. Tuyết Trinh bước ra, e lệ nhìn Bảo Trung, chào:

- Chào trung úy! Anh vừa đến?

- Chào cô! Tôi đến rất đúng hẹn.

Bà Toàn Phát nói xen vào.

- Thế mới đúng luật nhà binh chứ!

Mấy người đều cười vui vẻ. Như muốn giới thiệu sự giàu sang của mình, bà Toàn Phát bảo Tuyết Trinh:

- Trinh con! Trong lúc chờ anh Minh con về, con hãy dẫn ngài trung úy đi thăm mấy căn phòng của thầy đi con!

Tuyết Trinh ra hiệu mời anh đi theo, anh cũng muốn tìm hiểu sinh hoạt của gia đình này nên theo gót Tuyết Trinh sang phòng bên.

Cánh cửa vừa mở, anh có cảm giác như mình đang đứng trước một căn nhà giữa thành phố Đông-kinh bên Nhật-bản. Những bức màn Nhật nhiều màu sắc treo sau những khung cửa sổ chạm trổ đẹp mắt, một số bàn ghế thấp lè tè kê trên cái bục gỗ rộng, trải thảm nhung. Phía sát tường, bày một mô hình đèn thờ Nê-kô nổi tiếng về kiến trúc, đang bừng sáng dưới những bóng điện xanh đỏ. Một bức tranh vẽ núi Phu-si-xa-xa, đang in bóng xuống mặt hồ, giữa một vườn hoa anh đào rực rỡ.

Căn phòng toát lên một màu huyền ảo.

Bước sang buồng thứ hai; một bức tượng đồng, tạc một vũ nữ Ấn-độ đang giơ tay múa đứng sừng sững giữa phòng, một cái chuông treo phía sau những chiếc rèm, và những tượng Phật gắn trên tường, làm cho không khí trong phòng âm u tĩnh mịch.

Và căn phòng cuối cùng bài trí hoàn toàn theo kiểu Âu Mỹ.

Ngồi tựa trên sa lông, Bảo Trung nhìn Tuyết Trinh hỏi:

- Những thứ bài trí trong nhà ta, các cụ đem ở đâu về?
- Mỗi lần thầy em đi theo hàng đến đâu là lại tìm mua về anh ạ. Ông cụ thích bài trí lắm.
- Tôi mà như Tuyết Trinh thì tôi ở quách nhà, căn phòng này cũng đủ vui mắt rồi, chẳng cần đi đâu cả.
- Không, chán lắm anh ạ, nếu cứ cấm cung trong bốn bức tường thì đời có nghĩa lý gì hả anh?

Bảo Trung nhìn Tuyết Trinh vẻ đồng tình. Anh nhận thấy cô gái có những điểm khác thường. Anh tự hỏi: Con nhà giàu liệu có thể trở thành những con người biết hy sinh cho cách mạng được không? Phải có nghị lực và dũng cảm mới từ bỏ được giai cấp của mình, mình làm thân với gia đình này để làm gì nhỉ? Nếu không vững vàng thì chính mình sẽ là người phản bội giai cấp.

Bảo Trung so sánh hai người, giữa Tuyết Trinh và Tâm. Cùng một lứa tuổi, nhưng họ đi theo hai con đường khác nhau, một con người quên mình, dấn thân vào nơi nguy hiểm để phục vụ cách mạng. Còn một

người không biết làm việc vì mục đích gì! Anh thấy giữa anh với Tuyết Trinh có sự cách biệt rõ ràng nhưng trong điều kiện công tác hiện tại, anh cần thiết phải làm thân. Anh tự nhủ: Miễn là mình không bao giờ sa ngã.

Có tiếng chuông báo, hai người vội quay lại. Tuyết Trinh nói:

- Có lẽ anh Minh em về!

Quả nhiên, giữa phòng khách, một thanh niên to lớn với bộ mặt bầu bĩnh đang vui vẻ nhìn hai người.

- Kính chào trung úy. - Hoàng Minh chìa bàn tay hộ pháp ra.

- Xin chào kỹ sư. Anh mới về?

- Rất hân hạnh được làm quen với ngài. Tôi thấy em Trinh nói chuyện ngài vừa ở Pháp về.

- Vâng, tôi về đã gần một tháng nay.

- Về Tổ quốc ngài nhận thấy thế nào?

- Kể ra thì không được vui như ở bên kia.

- Rồi cũng vui thôi trung úy ạ. Tôi trước đây cũng đã du học ở bên Pháp, khi về nước cũng hơi buồn, nhưng vì làm việc có mục đích nên rồi cũng vui thôi...

Bảo Trung đưa mắt nhìn Hoàng Minh, hẳn ta có khổ mặt to, núng nính những thịt và một thân hình phì nộn. Anh đánh giá: anh chàng kỹ sư này cũng chỉ sống nhờ bơ sữa đế quốc thôi, chứ làm việc với mục đích quái gì. Tuy vậy anh vẫn niềm nở:

- Vâng, đúng vậy thưa kỹ sư, khi mới về tôi buồn lắm, nhưng nay cũng đã thấy vui, vì tôi cho rằng mình làm việc với mục đích: đánh đổ Việt Minh, để lập một quốc gia độc lập trong Liên hiệp Pháp.

- Trung úy ngài xuống đã. Chỗ thân tình nên tôi xin nói thật. Tôi thấy ngài còn trẻ, học rộng, tài cao. Em Tuyết Trinh rất mến ngài, nên tôi coi ngài như người nhà, có thể nào tôi nói thế, ngài đừng mất lòng. Con người ta ai cũng vậy, chiến đấu phải có lý tưởng, có mục đích, tôn chỉ

của mình. Phải nhận rõ thế nào là độc lập, là tự do thì mới xác định rõ lý tưởng mà phục vụ.

- Vâng, tôi rất đồng ý, nhưng tôi chưa rõ ý ngài nói.

- Ví dụ như tôi đây... - Hoàng Minh ngập ngừng. - Tôi cộng tác trong quân đội Pháp, nhưng chưa hẳn đã phải vì quyền lợi của Pháp hay của quốc gia mà chỉ vì quyền lợi của một xu hướng riêng... Nhưng ngài đừng hiểu lầm tôi là Việt Minh. Chúng tôi rất thù Việt Minh, vì bọn chúng đã cản trở công việc của chúng tôi rất nhiều. Tôi cũng mong ngài tham gia vào một xu hướng chính trị rõ ràng để chiến đấu, phục vụ cho lý tưởng. Như thế sẽ không bị lẻ loi cô độc, ngài nghĩ sao?

Bảo Trung nghĩ bụng: Hẳn tuyên truyền mình đây. Anh hỏi:

- Như vậy là thế nào? Ngài khuyên tôi nên chống lại quân đội Liên hiệp Pháp à?

- Không, ngài hiểu lầm rồi! Ý tôi muốn nói chúng ta vẫn là bạn trung thành của quân đội Liên hiệp Pháp, nhưng chúng ta còn chiến đấu riêng cho lý tưởng của chúng ta, bởi vì trong một nước độc lập cũng phải có nhiều đảng phái. Tôi cũng... À, tôi muốn nói là ngài cũng nên tham gia vào một đảng phái nào đó, nắm địa bàn chính trị mà hoạt động. Cái đó tùy ngài thôi, muốn hay không cũng được. Ví dụ như tôi, cũng chẳng hoạt động cho đảng phái nào cả...

Cách nói quanh co của Hoàng Minh khiến Bảo Trung cười thầm. Cái anh chàng phổi bò thô lỗ này giấu đầu hở đuôi. Cứ nói quách ra là đảng viên Quốc dân đảng, hay Đồng minh hội gì đó đã sao, hẳn định tuyên truyền lôi kéo mình vào đảng của hắn đây: “Được, hãy tương kế tựu kế, rồi đối phó sau”. Nghĩ vậy anh nói:

- Vâng, thưa kỹ sư, ngài nói rất đúng, tôi rất mong được sự giúp đỡ tận tình của ngài. Mong rằng quan hệ giữa chúng ta ngày càng tốt đẹp hơn.

Hoàng Minh vui sướng giữ anh ở lại ăn cơm với gia đình. Câu chuyện có phần cởi mở hơn trước. Tuyết Trinh cũng thấy lòng phấn khởi, cô

thâm mong quan hệ giữa Bảo Trung với gia đình cô ngày càng thêm gắn bó.

X

LẤY KHẤU CUNG

Từ sau buổi đón tiếp phái đoàn cố vấn Mỹ ở câu lạc bộ Cục an ninh, Vũ Nghị rất băn khoăn. Nỗi băn khoăn của hắn có nhiều lý do.

Từ ngày được biệt phái ra miền Bắc làm nhiệm vụ kiện toàn mạng lưới điệp báo đến nay, hắn gặp nhiều khó khăn. Hình thức tổ chức thì năm cha ba mẹ, nào là tổ chức phòng nhì trong quân đội, tổ chức mật thám của chính quyền, ngày nay lại mới đẻ thêm cái Cục an ninh quái gở này. Nhưng nói chung các tổ chức đó chỉ nhằm một mục đích là phục vụ cho quân đội viễn chinh Pháp. Thế thì tại sao không thống nhất vào một có được không? Thật phiền phức. Vũ Nghị muốn thu tóm tất cả các tổ chức quân báo, mật thám, an ninh. Hắn muốn làm thống soái tất cả.

Đối với cục trưởng Toàn Cơ, hắn chẳng coi ra gì. Nếu so sánh thành tích thì chưa chắc Toàn Cơ đã có nổi những chiến công như hắn, hai mẽ đay của Bộ chỉ huy Pháp thường cho trong những năm qua đủ làm cho hắn tự hào. Với thành tích và tài cán của hắn thì cái cấp bậc đại úy mà Bộ chỉ huy đính cho chưa xứng đáng lắm. Đáng lý hắn phải ngang cấp tá mới xứng. Lại còn một chuyện kỳ quái nữa: “Cái thằng oắt con Bảo Trung làm cái thá gì mà lên mặt gớm! Ta trông hắn quen quen, hình như đã gặp ở đâu. Ở Đồ-sơn hay ở trên tàu I-rông-đen? Cái hạng ấy nhan nhản, nhớ sao hết trong khi ta phải làm công tác đặc biệt. À, hay chàng thanh niên đã dìu ta lúc lên tàu? Không, không có lẽ, sao lúc đó nó khác bây giờ nhiều thế? Ôi, đầu óc ta tồi quá! Lú lẫn hết cả rồi. Dù sao hắn cũng là cháu ông cục trưởng, chớ nên động vào hắn. Ta sẽ đặt kế hoạch kiểm tra bí mật vậy. Trời! Lại còn việc này nữa, cái cô gái hôm dự tiệc, ngồi gần ta sao mà xinh thế. Cô ta là con cái nhà ai nhỉ? Nghe đâu cô ta làm thư ký cho ngài Cục trưởng. Con gái Bắc Việt, chao ôi sao đẹp lạ! Nàng có đôi mắt huyền, sống mũi dọc dừa, cái miệng chúm chím và

nước da mịn màng trắng ngần, phen này ta phải cậy cục nhờ Toàn Cơ giúp đỡ làm quen vậy. Nhưng ôi! Hình như con bé lại có cảm tình với thằng trung úy nhãi ranh. Suốt cả buổi khiêu vũ, hai đứa không rời nhau một bước. Một sĩ quan tình báo lão luyện như ta mà lại để bị nhan sắc cám dỗ hay sao? Không, trái tim ta không phải là sắt đá. Ta có quyền yêu, yêu đương không phải là điều bị ngăn cấm trong nghề nghiệp, ta nhất định sẽ lấy nàng! Tất cả những gì gây trở ngại cho ta, ta quyết tâm quét cho bằng sạch!”

Vũ Nghị tự đặt cho mình quyết tâm như vậy, và hãnh nghĩ rằng, trên đời này không có gì hãnh không làm nổi. Để gây thêm sức mạnh tinh thần, hãnh rót một cốc Brau, nốc một hơi cạn sạch.

Sau khi được Bộ chỉ huy Pháp cử sang công tác với Cục an ninh, Vũ Nghị ở liền bên Sở Mật thám của Mít-xen hoạt động. Thấy hãnh là một sĩ quan nhiệt tình và trung thành, nên trung tá Mít-xen rất thích. Lão luôn luôn cùng hãnh xuống các trại giam lấy khẩu cung. Một hôm, hãnh gặp phải một chuyện điên đầu ở trại giam nhà Tiền.

Trong phòng hỏi cung, Vũ Nghị, Mít-xen cùng tên thư ký đang sửa soạn tra hỏi một vệ quốc quân. Hai tên mật thám đẩy một người thanh niên mặc chiếc áo toạc một miếng trên bả vai, để lộ nhiều vết thương sưng tím. Người anh nhỏ nhắn, mặt bị sây sát, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ và đói khát.

Khi người chiến sĩ bước vào giữa phòng, Vũ Nghị ra lệnh cho anh ngồi xuống, nhưng anh vẫn đứng.

Vũ Nghị hách dịch hỏi:

- Mà mày là du kích?
- Không!
- Đừng chối! Thế mày là gì?
- Tao là vệ quốc quân.
- Ở đơn vị nào?
- Đại đội chiến đấu.

- Tên gọi đại đội?
- Đại đội đặc biệt.
- Trung đội nào?
- Trung đội đặc biệt.
- Tiểu đội nào?
- Tiểu đội đặc biệt.

Vũ Nghị cúi tiết đập bàn:

- Đặc biệt, đặc biệt cái mả mẹ mày! Mày không biết ai đang hỏi cung mày đây à?

Người chiến sĩ thản nhiên nhìn hẵn và trả lời lạnh lùng:

- Biết chứ. Một tên việt gian bán nước, liếm gót giày cho Pháp.

Như bị một cái tát vào mặt, Vũ Nghị nổi giận nhảy chồm lên, giáng một quả tống vào mặt người chiến sĩ. Anh lão đảo ngã xuống, máu rỉ từ miệng xuống cằm.

Vũ Nghị thét lính xốc anh dậy, định tiếp tục tra hỏi nhưng anh đã ngất đi. Mít-xen sai lính dập nước lạnh vào mặt anh, rồi rót cho anh một cốc nước, hẵn nói tiếng Việt-nam, giọng hiền dịu:

- Anh đại lắm, trả lời cho tử tế có được không?

Người chiến sĩ không trả lời, anh mím chặt môi, mắt ánh lên những tia căm hờn.

Vũ Nghị nhìn anh hằm hằm:

- Mày phải biết người vừa nói chuyện với mày là quan chánh mật thám.

Mít-xen rất hy vọng, hẵn ngọt ngào hỏi:

- Này chàng trẻ tuổi! Tôi hỏi anh tử tế, anh cũng nên trả lời cho tử tế nhé! Tên anh là gì?

- Nguyễn Văn Hùng.

- Tốt lắm! Anh quê quán ở đâu nhỉ?

- Làng Đình-bảng, Bắc-ninh.
- Năm nay bao nhiêu tuổi?
- Hai mươi.
- Còn trẻ lắm. Thế anh vào bộ đội từ bao giờ?
- Năm 1946.
- Đội viên hay cán bộ?
- Tiểu đội trưởng.
- Tên đơn vị của anh?
- Đại đội đặc biệt.
- Đặc biệt là thế nào?
- Là chiến đấu đặc biệt.
- Ờ, thế người chỉ huy đơn vị đó là ai?
- Là đại đội trưởng.
- Đã đành rồi, nhưng tên đại đội trưởng là gì?
- Tôi không nhớ, chỉ quen gọi là đồng chí đại đội trưởng.

Mít-xen đưa mắt nhìn Vũ Nghị, mặt đã đỏ lên một cách dữ tợn.

- Bị bắt bao giờ?
- Cách đây hai hôm.
- Trong trường hợp nào?
- Yếm hộ cho đơn vị rút lui.
- Anh đừng cảm lắm. Anh có muốn sống không?
- Ai chả muốn sống, nhưng cũng không sợ chết.
- Thế anh có muốn chúng tôi tha không?
- Tùy các ông.
- Vậy anh khai thực nhé, chúng tôi sẽ tha anh ngay, và nếu anh muốn cộng tác với chúng tôi, chúng tôi sẽ để anh làm việc và trả lương cao. Tên người chỉ huy đại đội là gì nhỉ?

- Tôi không nhớ.
- Thế tên người chỉ huy tiểu đoàn?
- Cũng không nhớ.
- Thôi được. Sau khi đánh xong, bộ đội của anh được lệnh rút về đâu?
- Tôi không biết, vì tôi đã bị các ông bắt.
- Nhưng địa điểm tập trung, anh phải biết chứ?

Người chiến sĩ bỗng quắc mắt lên, cương quyết:

- Đủ rồi, các ông đừng hỏi nữa, vô ích.

Mít-xen bỗng thay đổi thái độ, hăn không kiên nhẫn được nữa, dẫn giọng:

- Nói ngọt không ưa chỉ ưa nặng. Tôi sẽ có cách buộc anh phải khai đầy đủ - Mít-xen ra hiệu cho Vũ Nghị. Tên này lập tức sai lính bưng ra một bình điện, tự tay hăn cầm hai chiếc cặp sắt nhỏ, nối với hai cực dây điện của chiếc đi-na-mô quay tay và cặp vào hai tay người chiến sĩ. Vũ Nghị cầm sẵn chiếc cần quay dọ:

- Nghe đây, nếu anh không trả lời hăn hỏi thì đừng trách. Tên người chỉ huy đại đội là gì?

Người chiến sĩ vẫn thản nhiên không nói. Vũ Nghị trợn mắt nhìn lên:

- Tên người chỉ huy là gì? Nói mau!

Vẫn im lặng. Vũ Nghị giận dữ, hăn quay đi-na-mô liên hồi, tới khi Mít-xen giữ tay hăn lại, hăn mới thôi.

Người chiến sĩ đau đớn, lảo lộn, mặt mày tím ngắt, nằm lăn ra bất tỉnh. Một tên lính được lệnh bê chậu nước đổ vào mặt anh. Lúc sau anh tỉnh dậy, mắt lơ lơ mệt mỏi. Nhưng bỗng dưng anh vùng đứng dậy, lao đảo tiến thẳng đến chỗ hai tên mật thám, quát lên:

- Chúng mày cứ giết tao đi, đừng hòng tao nói thêm nửa lời! - Rồi anh nhìn thẳng vào mặt Vũ Nghị. - Còn mày! Sẽ có ngày nhân dân tóm cổ mày, đập chết mày như đập chết một con chó dại. Đồ Việt gian! - Nói xong, anh nhổ một bãi nước bọt vào mặt hăn.

Vũ Nghị cảm thấy bị xúc phạm, hấn cảm tức đến cực độ. Hấn vội rút khăn ra lau mặt, quát:

- Treo ngược nó lên, cho nó đi tàu ngầm.

Hai tên lính xúm đến, treo ngược anh lên, kéo một thùng nước ấn đầu anh xuống cho sặc nước vào mũi, mồm.

Cũng vẫn không kết quả, chúng đành đổi kiểu. Tất cả những hình thức dã man mọi rợ nhất đã đem áp dụng, nhưng đều không thỏa mãn được khát vọng của Mít-xen và tên chó săn trung thành. Mãi tới khi tên lính báo cáo anh ta không còn sống nữa, chúng mới ngừng tay.

Ra về, Vũ Nghị lắc đầu bảo Mít-xen:

- Tôi chưa thấy thằng nào cứng đầu cứng cổ như thằng này.

- Thế là thường ông ạ! Làm công việc này không thể nóng nảy được đâu, rắn không được thì phải mềm. Chúng ta phải kiên nhẫn, nhiều khi không tốn công sức mà lại lấy được nhiều tài liệu quý giá.

- Tôi cho rằng khó moi được tin tức ở loại Việt Minh cuồng tín này, nếu không cần thiết thì cứ (hấn giơ tay ra hiệu chặt đầu) pheng đi là hơn.

- Được... thử xem sao đã.

Mít-xen miễn cưỡng trả lời, trong bụng không hài lòng cho lắm.

Về đến buồng riêng ở sở mật thám, Vũ Nghị ném thân hình nặng nề xuống giường; hình ảnh người chiến sĩ vẫn hiên ngang, sừng sững nhìn hấn trừng trừng, như nguyên rửa, như thách thức: “Đồ Việt gian, bán nước! Có ngày nhân dân sẽ tóm cổ mày, đập chết mày như đập chết một con chó dại”.

Hấn kinh hoàng nhắm nghiền mắt, và vội rúc đầu xuống gối để tránh những hình ảnh rùng rợn đang lớn vờn hiện lên trong óc hấn.

XI

CHIA LY

Mùa thu đã đến, lá úa bám trên cây không đủ sức chống nổi ngọn gió heo may phũ phàng đã lia cành rơi lá tả xuống mặt đường, xuống mái nhà, hoặc bị lùa vào những khoang cửa sổ. Nhưng gió thu cũng làm cho không khí trở nên mát mẻ.

Phố phường Hà-nội dạo này tấp nập hơn. Sau mấy tháng hè vắng vẻ, các trường học lại ngày ngày mở cửa đón chào những học sinh lũ lượt cắp sách đến trường.

Bảo Trung trở dậy, anh ra ban công nhặt mấy chiếc lá vàng rơi lác lõng và nghĩ đến những công việc vừa qua. Phút chốc đã mấy tháng trôi đi.

Tình hình chiến sự đã có nhiều thay đổi. Cứ mỗi mùa thu đến, quân đội Pháp lại cố giành lấy thế chủ động. Rút kinh nghiệm năm ngoái, quân Pháp không dám ồ ạt tấn công lên Việt-bắc nữa, chúng đã thay đổi chiến thuật đánh chiếm trung du, lấn chiếm đồng bằng Bắc-bộ, thực hiện âm mưu dùng chiến tranh nuôi chiến tranh. Tiếng đại bác, tiếng máy bay ầm ì suốt ngày, không khí chiến tranh có vẻ khẩn trương hơn, tin tức ở mặt trận đưa về không được khả quan cho lắm.

Suốt trong thời gian vừa qua, Bảo Trung đã cung cấp được nhiều tài liệu giá trị. Tình hình viện trợ Mỹ, chủ trương của các chiến dịch do Bộ tham mưu Pháp đề ra, danh sách những tên mật thám theo học lớp biệt kích, và những bí mật quân sự khác do tụi sĩ quan tham mưu tiết lộ. Anh cũng đã nhận được chiếc máy ảnh tối tân do cơ quan tình báo ta mua được của Nhật đặt trong chiếc máy lửa. Chỉ khi nào cần thiết lắm anh mới sử dụng đến nó.

Sau hơn một tháng chuẩn bị, trường biệt kích sắp sửa khai giảng. Bảo Trung càng bận rộn nghiên cứu chương trình, tài liệu của trường tham

mưu Ý. Trong thời gian này, cơ sở cũng đã khai thác được một số bí mật do Bảo Trung thật cung cấp, vì vậy cũng giúp anh giải quyết được nhiều khó khăn.

Một buổi xếp đặt lại đồng tài liệu trong tủ, anh vô tình để rơi một lá thư. Màu xanh của chiếc phong bì gợi anh nhớ lại những kỷ niệm trong những ngày hè ở Đồ-sơn. Đây là lá thư thứ hai, Giát-manh viết cho anh trước khi về nước.

Anh Bảo Trung thân yêu!

Thế là đã một tháng trôi qua, hôm nay em viết lá thư cuối cùng trên đất Việt-nam để gửi cho anh. Em đã nhận được thư của anh trước đây mấy ngày. Thế là chúng ta sắp phải xa nhau rồi anh nhỉ.

Em về Pháp, việc thứ nhất sẽ đến nhà anh, nói chuyện với ba má anh về tin tức của anh. Sau đó em sẽ đến thăm bè bạn của em để chuẩn bị bài vở cho niên học mới. Khi nào về tới Pháp, em sẽ viết thư báo tin cho anh ngay.

Đất nước Việt-nam thật đẹp, người Việt-nam cũng giản dị và hiền hậu, nhưng rất quật cường. Em đã được nghe nhiều chuyện chiến đấu giữa du kích Việt Minh và quân đội viễn chinh. Em cảm thấy cuộc chiến tranh này còn kéo dài nếu không có sự thương lượng của chính phủ ta và chính phủ Việt Minh.

Anh Bảo Trung ạ! Em khuyên anh nên xin trở về Pháp. Về đó anh sẽ học thêm một ngành nào đó như luật chẳng hạn. Ở lại Việt-nam làm gì khi sự chết chóc luôn luôn đe dọa? Anh đã biết đấy! Tổ quốc của em rất đẹp, khí hậu ôn hòa, những đồng lúa mì trắng tấp, những dàn nho xanh ngắt. Chiều chiều, chúng ta có thể đi dạo mát dọc bờ sông Xen, trèo lên ngọn tháp Ép-phen hay đạp xe ra cổng thành Chiến thắng cổ kính...Em mơ ước cuộc sống thanh bình ấy sẽ đến với chúng ta một ngày gần nhất; em tưởng tượng đến ngày vui mừng ấy. Ôi! Thật đẹp đẽ vô cùng, em tin đó không phải là ảo ảnh.

Giờ chia tay đã đến, nếu như không có gì trở ngại, anh xuống tiễn em vào ngày 15 tháng tám này. Em rất mong anh, nếu vì hoàn cảnh không cho phép thì điện cho em biết tin.

Thôi em đừng bút. Chúc anh mạnh khỏe, luôn nhớ đến Giát-manh.

Hôn anh những cái hôn nồng nàn nhất!

GIÁT-MANH

Hôm Giát-manh lên đường về nước, Bảo Trung không xuống tiễn chân được vì yêu cầu quân sự. Anh đã điện cho cô biết và chúc cô lên đường bình an. Cô còn đề nghị anh gửi cho cô một tấm ảnh mới nhất, song anh cũng không thể chiều theo ý cô được. Anh chỉ bóc một tấm ảnh cũ, tấm ảnh mặc quân phục sĩ quan mới tốt nghiệp trường tham mưu Ý gửi cho cô. Anh hứa với Giát-manh sẽ gửi thư cho cô, đồng thời yêu cầu cô đến chơi gia đình mình luôn.

Giữa lúc Bảo Trung đang vấn vương bao ý nghĩ thì tên lính hầu báo tin có thiếu úy Lê Trâm đến chơi. Bảo Trung vui vẻ chờ gã. Lê Trâm bước vào với dáng điệu mừng rỡ:

- Tôi đến trụ sở tìm anh nhưng đại tá bảo hôm nay anh nghỉ ở nhà.

- Cám ơn thiếu úy, có tin gì mới không?

- Có một việc nhờ anh giúp! Mong anh hết sức cho.

- Đối với anh thì bao giờ tôi cũng sẵn sàng. Việc gì vậy, anh nói đi.

- Hiện mới có tin tàn quân Quốc dân đảng Trung-hoa bị Trung cộng đánh bại, đang tràn qua khu vực biên giới nước ta. Bộ chỉ huy Pháp đã đồng ý cho bọn chúng sang đóng dọc đường số 4. Đại tá có sai tôi cùng kỹ sư Hoàng Minh lên liên lạc để xem xét tình hình, nhưng anh thấy đấy, lên khu vực biên giới thì chỉ có đi thôi chứ ít có về. Vì vậy nhờ anh nói giúp với đại tá một câu để tôi được ở lại.

- Thế đại tá đã ký công lệnh chưa?

- Sáng mai tôi sẽ phải đến nhận giấy tờ.

- Thôi được, tôi sẽ cố giúp anh. Nghĩ xem có thể lấy cớ gì giữ anh lại được nhỉ? - Bảo Trung bóp trán suy nghĩ. - À, được rồi! Tôi sẽ giữ anh lại để chuẩn bị bảo vệ buổi khai giảng trường huấn luyện. Chiều nay thế nào tôi cũng đến gặp đại tá về việc ấy.

- Nếu được thì tốt quá, tôi sẽ nhớ ơn anh mãi mãi!

- Chắc có thể được, anh cứ yên tâm. Tối nay tôi sẽ báo tin mừng cho anh.

Lê Trâm cảm động, cảm ơn rồi rít.

- Cảm ơn anh, rất hy vọng ở anh. Thành thực cảm ơn anh trước.

Sau khi Lê Trâm đi rồi, Bảo Trung cũng chuẩn bị lên phố. Anh bảo lính hầu sang mượn một chiếc xe díp, để tự lái lấy.

Bảo Trung cho xe quay ra phía bờ sông, gặp một đoàn xe thiết giáp do Mỹ viện trợ mới sang cầu. Bảo Trung móc túi, dùng xe lấy máy lửa châm thuốc lá. Hết đoàn xe thiết giáp thì đến đoàn xe lội nước, trên xe gắn những nòng đại liên tua tủa.

Qua việc điều động đoàn cơ giới này, anh dự đoán được hướng tiến công của địch. “Phải là vùng đồng chiêm, hoặc đồng lầy”. Muốn rõ ràng, phải tìm hiểu quy luật chiến đấu, nắm vững tư tưởng chiến thuật của tên đại tướng Cốc thì mới phán đoán được chính xác.

Trong khi đi vòng quanh khu vực hậu cần Đồn-thủy, Bảo Trung luôn ngậm thuốc lá, thỉnh thoảng anh lại bật máy lửa. Cuối cùng anh cho xe vòng xuống Bạch-mai rồi về nhà.

Lính hầu đón anh ở cửa phòng, đưa một lá thư.

Kính gửi ngài trung úy

Vì điều kiện đặc biệt, bắt buộc cửa hàng chúng tôi phải tạm đóng cửa ít ngày, chiều nay xin mời ngài đến thanh toán tiền thuê sách.

Kính thư

QUÁN SÁCH HỌC SINH SỐ 2

“Có việc gì xảy ra đây?” Trước mắt tên lính hầu, anh không để lộ nét lo lắng nào, chỉ bình thản hỏi:

- Ai mang giấy này đến đây thế?

- Một chú bé.

- Hồi mấy giờ?

- Cách đây mười lăm phút.

- Anh cầm mấy đồng lại trả tiền thuê sách và lấy cho tôi cái thẻ về. À thôi, để tôi còn ra đổi quyển truyện một thẻ! - Bảo Trung tiện tay ném cho tên lính mấy đồng nói tiếp. -Thôi, anh có thể cầm mấy đồng đi chơi phố. Đúng hai giờ kém mười lăm thì đánh thức tôi dậy.

Hai giờ chiều, Bảo Trung đến trụ sở gặp Toàn Cơ để đề nghị vài việc. Vừa vào đến phòng, Toàn Cơ đã vui vẻ nói với anh:

- À, cháu đến rất đúng lúc, có tin mừng! Ba má cháu đã gửi thư sang kia kìa.

Toàn Cơ rút ngăn kéo bàn lấy ra một phong thư đưa cho Bảo Trung. Nhận thư, Bảo Trung rất vui mừng, anh cất vào túi áo, hỏi:

- Chắc ba má cháu có viết thư riêng cho bác?

- Tất nhiên, ba má cháu nhờ bác trông nom cháu, dù không có thư của ba má cháu, bác cũng vẫn làm tròn trách nhiệm một người bác đối với cháu kia mà.

- Vâng, cháu xin cảm ơn bác!

Toàn Cơ hể hả bảo:

- Báo cho cháu thêm một tin này nữa: Bộ chỉ huy đã nhận được viện trợ của Huê-kỳ. Cục ta, họ mới cho thêm hai cam nhông và một xe du lịch. Bác có ý định giao cho cháu chiếc xe Pơ-giô 203 để cháu tiện dùng trong công tác. Nay mai, hàng ngày cháu phải xuống trường, cũng khá xa, đỡ phải đi mượn lôi thôi.

- Xin cảm tạ bác, cháu không biết lấy gì đáp lại sự săn sóc của bác.

- Cháu đừng khách sáo, từ nay cần gì cứ nói với bác, bác sẽ giúp cháu.

- Cháu có một việc muốn đề nghị với bác. Hiện nay việc tổ chức khai giảng còn gặp nhiều khó khăn, hôm ấy chúng ta mời tất cả các ngài cố vấn đến dự. Nếu ta không có một đơn vị tin cậy để bảo vệ thì e có thể xảy ra sự gì bất trắc chẳng?

- Bác đã nghĩ đến việc đó rồi, định giao cho Vũ Nghị đem đại đội hiến binh đến tăng cường việc kiểm soát.

- Cháu thấy lấy thêm cả trung đội của Lê Trâm làm việc này thì có thể yên tâm hơn.

- Thiếu úy Lê Trâm, bác định cử anh ta đi công tác sớm mai.

- Bác có thể cử người khác được không?

- Nếu cháu muốn thì bác cũng đồng ý để anh ta ở lại.

- Cháu có cảm tình với anh ta, vì vậy anh ta có nhờ cháu nói giúp với bác.

- Thôi được, bác sẽ cử người khác vậy. Cháu có thể báo cho anh ta chuẩn bị công việc cho ngày khai giảng chu đáo. Cháu còn yêu cầu gì nữa không?

- Dạ, thưa bác không ạ. Cảm ơn bác, cháu về!

- Về xem thư rồi trả lời cho ba má cháu ngay đi. Ngày mai cháu lên đem chiếc Pơ-giô về mà dùng.

Bảo Trung phấn khởi, bước những bước dài. Anh tạt qua chỗ đóng quân của Lê Trâm, báo cho anh ta để anh ta phấn khởi. Sau đó anh đi thẳng đến quán sách Hai Bà Trưng.

Một cảnh lạ lùng hiện ra làm anh giật mình: Trước quán, sách bị vứt ngổn ngang, trong quán cũng bừa bộn, tất cả những ngăn sách đều bị bới tung, một cô bán sách buồn rầu xếp lại những chồng sách.

Bảo Trung liếc mắt nhìn quanh, anh biết bọn mật thám còn lảng vảng đâu đây nên đi thẳng.

Mối lo ngại bất ngờ đến với anh. Tâm đi đâu mấy hôm nay, có bị chúng bắt không; nếu cô bị bắt thì công việc của cô ta thế nào đây? Liệu cô có chịu nổi cực hình, có giữ được bí mật không? Thế là bị mất liên lạc rồi, phải tìm đến địa điểm dự bị. Điều trước tiên là phải tìm biện pháp bảo vệ chu đáo. Sau đó tìm cách báo tin cho Tâm nếu cô chưa bị sa vào tay chúng.

Bảo Trung cảm thấy mối nguy hiểm đang đe dọa, ruột anh như lửa đốt, anh bước vội về nhà, kiểm tra lại những hoạt động của mình, cất giấu lại những thứ quan trọng.

Qua nhận định, Bảo Trung phán đoán: Tâm có thể đã đi về khu trao đổi tài liệu. Bọn mật thám chưa thể đánh hơi thấy những hoạt động của anh. Thái độ của Toàn Cơ đối với anh vẫn thăm thiết. Như vậy anh chưa hề bị lộ. Cần phải thẩm tra lại. Muốn biết tin tức phải qua bên sở của Mít-xen, nhưng anh không kiểm soát gì để qua bên đó được. Anh chợt nhớ đến Tuyết Trinh. Phải, cô ta có thể giúp anh được. Nghe đâu Vũ Nghị làm thân và đến nhà cô ta luôn.

Bảo Trung viết một lá thư sai lính hầu mượn xe đón Tuyết Trinh lại nhà. Lúc này đã hơn 5 giờ, chắc cô ấy về nhà rồi.

Khi lính hầu mang giấy đến thì Tuyết Trinh sắp sửa ăn cơm, nhận được thư, Tuyết Trinh hơi sửng sốt, bóc vội ra xem:

Cô Tuyết Trinh thân mến!

Xin cô tha lỗi cho vì mấy ngày liền công việc bận quá không cho phép tôi lại thăm cô cùng gia đình được, rất ân hận. Sau những ngày mệt nhọc, đại tá có cho tôi nghỉ hôm nay để bù lại những vất vả. Cả ngày dài thanh thản nhưng lại đúng vào ngày Tuyết Trinh phải đi làm thành ra chẳng biết đi chơi với ai. Nếu không bận gì, xin mời Tuyết Trinh lên xe, lại nhà tối nay, tôi đã mua vé xem phim, nhân thế có câu chuyện muốn nói với cô.

Mong Tuyết Trinh không nỡ từ chối.

BẢO TRUNG

Xem xong thư, Tuyết Trinh bàng hoàng xúc động. Cô không ngờ, người mà cô thầm kính phục, luôn luôn đối xử với cô đúng mực như một người anh, bỗng nhiên lại có những lời lẽ dịu dàng và tình cảm đến thế.

Cô vội sửa lại mái tóc, mặc quần áo, bảo với mẹ cô có việc cần phải đi ngay không kịp ăn cơm. Cô xuống ngay xe, lòng dạt dào vui sướng.

Cả buổi tối hôm ấy, Bảo Trung niềm nở tiếp đón Tuyết Trinh. Anh đưa cô đi ăn ở khách sạn Á đông, đi dạo quanh các gian hàng Gô-đa rồi vào rạp Ma-giét-tích xem phim.

Hai người xem cuốn phim: Người đàn bà bịt mắt, phim màu của Ấn độ. Nội dung phim diễn tả một phụ nữ Ấn độ, một mình xông vào ổ cướp. Câu chuyện hoang đường phi lý và nhạt nhẽo nhưng cũng gây hứng thú đối với thanh niên trong những pha: cưỡi ngựa bắn súng, vật lộn đâm chém nhau, và những cuộc nhảy múa điên loạn.

Ra khỏi rạp, Tuyết Trinh trầm trồ khen ngợi người phụ nữ cao bồi trong vai chính:

- Đàn bà Ấn độ giỏi quá anh nhỉ?
- Ờ, cũng khá! Phụ nữ Việt-nam cũng có nhiều người giỏi chẳng kém.
- Phụ nữ Việt-nam thì được cái thá gì hờ anh?
- Cô không nghe thấy người ta nói bên Gia-lâm có đội nữ du kích Trưng Trắc hay sao? Họ đã mấy lần đột nhập sân bay để phá hoại và đốt máy bay đấy.
- Em cho họ tuyên truyền thế thôi.
- Không, thật đấy! Ngay trong nội thành cũng có nữ du kích của Việt Minh hoạt động.
- Em chẳng thấy bao giờ cả.
- Thế cô không nhận được tin gì à? Mới hôm qua, bên sở mật thám họ chẳng bắt được mấy nữ du kích tại quán bán sách đường Hai Bà Trưng là gì?
- Thật không anh? Tin ở đâu thế?

- Thấy tụi sĩ quan nó kháo nhau như vậy.
  - Em không thấy bên ấy báo cáo gì cả. Bác Toàn Cơ cũng không biết. Hay là họ chưa báo cáo.
  - Thử hỏi đại úy Vũ Nghị xem sao, ông ta nắm được tình hình rõ hơn.
  - Ờ nhỉ, mới hôm qua ông ta lên nhà em chơi, nhưng (Tuyết Trinh nhìn Bảo Trung để dò xét thái độ) em không tiếp, chỉ có mẹ em ngồi nói chuyện với ông ta thôi.
  - Thế là phong kiến rồi đấy, người ta đến chơi thì mình cứ tiếp cho đúng phép lịch sự chứ?
  - Em không ưa ông ta.
- Hai người nín lặng. Tuyết Trinh bỗng hỏi Bảo Trung:
- Anh với ông ta có thân nhau không?
  - Bạn đồng nghiệp, không thân, không sơ.
  - Ông ta có vẻ chú ý đến anh lắm, cứ hỏi thăm anh luôn.
  - Hỏi thế nào?
  - Hỏi anh có hay đến chơi không?
  - Ông ta chú ý đến anh vì một chuyện khác đấy, cô không hiểu đâu. Nói cho đúng thì ông ta chú ý đến cô.
  - Không bao giờ, đừng hòng! Em ghét mặt ông ta lắm, anh đừng ngờ như thế, anh Trung ạ. Với lại, cũng tùy từng người chứ. Ai cũng như ai hay sao?
  - Thôi, đùa đấy thôi.
  - À, ba má anh hình như mới gửi thư sang cho anh phải không, hôm qua em thấy đại tá rất vui khi nhận được thư ở Pháp về.
  - Có, anh mới nhận được. Ba má anh vẫn khỏe, mong anh hoàn thành công việc rồi trở về Pháp tiếp tục học luật.
  - Em ước ao được sang Pháp từ lâu, anh Trung ạ.

- Cái đó dễ thôi, nếu Tuyết Trinh quả là một cô gái Việt-nam tốt, biết yêu mến đất nước và hòa bình.

- Vì sao thế hả anh?

- Vì nhân dân Pháp cũng rất mến khách, yêu chuộng hòa bình. Họ sẵn sàng đón tiếp những người bạn chân thành.

- Thế nước mình sau này sẽ thế nào hở anh?

- Nước mình rồi cũng sẽ độc lập hoàn toàn ngang hàng với nước Pháp. Điều này em hỏi thêm anh Hoàng Minh thì rõ. Chính anh Minh đang chiến đấu cho một lý tưởng thiêng liêng ấy.

- Em chẳng tin anh Minh đâu, anh ấy ba hoa lắm. Sáng mai anh ấy phải lên biên giới để đón tiếp quân của Vũ Hồng Khanh anh ạ.

- Đúng, quân Quốc dân đảng, một lực lượng quan trọng của chúng ta đấy.

Hai người chuyện phiếm với nhau như một cặp tình nhân thực sự.

Khoảng 2 giờ đêm, Tuyết Trinh mới về đến nhà. Sau một buổi đi chơi với Bảo Trung, cô cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa hơn. Một niềm vui mênh mông tràn ngập lòng cô. Cô tự hỏi thầm: “Anh ấy có yêu ta không? Sao anh ấy không nói? Nhưng khóe mắt và nụ cười của anh ấy chẳng đã nói rất nhiều đó sao?”

Tuyết Trinh mơ màng, giấc mộng đến với cô thật là đẹp.

XII

CON ĐƯỜNG BÍ MẬT

Bảo Trung giật mình thức giấc thì đã 8 giờ sáng. Anh trách tên hầu không đánh thức. Hấn nói vì anh đi chơi khuya về mệt nên không dám gọi. Uống vội tách cà phê, Bảo Trung đến trụ sở. Vừa bước chân vào phòng, Toàn Cơ đã cười bảo anh:

- Thế nào, đêm qua cháu đi chơi khuya phải không? Không có gì đáng trách. Bác chỉ khuyên cháu phải giữ gìn sức khỏe.

Bảo Trung nhận lỗi:

- Vâng, xin lỗi bác, tối hôm qua cháu đi xem quá khuya.

- Cô bé, gia đình cũng tốt, nhanh nhẹn và sắc sảo, nhưng này... Cháu nên đề phòng, vì hiện nay đang có người theo đuổi cô ta đấy. Nhưng... không phải là đối thủ của cháu đâu.

“Quái, sao lão này lại biết mình đi chơi với cô ta”. Bảo Trung không biết nói sao thì Toàn Cơ lại tiếp:

- Bảo Trung, có điều này bác định nói cho cháu biết, cháu đừng buồn nhé!

Bảo Trung chăm chú nhìn Toàn Cơ, anh thầm nghĩ: “Lại một thủ đoạn gì đây”. Song anh tỏ vẻ sốt ruột, hỏi:

- Có điều gì, bác cứ nói cho cháu rõ, cháu biết vậy và sẽ nghe theo lời khuyên bảo của bác.

Toàn Cơ tần ngần, y từ từ rút thuốc lá châm lửa hút rồi nhả khói mù mịt, đoạn y hỏi nhỏ:

- Cháu đã biết rõ gia đình Tuyệt Trinh chưa?

- Dạ thưa bác, cháu mới được biết ông Toàn Phát là một thương gia khá giả, có nhiều cổ phần trong các công ty xuất khẩu.

- Ừ, điều đó thì đúng rồi, nhưng cháu thấy bà Toàn Phát đối xử với Tuyết Trinh thế nào?

- Dạ rất chiều và quý mến cô ta.

Toàn Cơ gật gù, y nhếch mép cười:

- Bề ngoài thì thế đấy, nhưng không thực tâm đâu cháu ạ. Thôi, để bác nói rõ cho cháu nghe. Tuyết Trinh là con đẻ của ông Toàn Phát, còn mẹ đẻ ra Tuyết Trinh thì lại là người vú em của gia đình ấy. Cháu hiểu không? Hồi đó, bà Toàn Phát đi vắng một thời gian, khi trở về mới hay sự việc xảy ra, ghen tuông thì đã muộn. Cũng vì hiềm hoi nên bà ta mới chịu nuôi cô Trinh cho tới ngày nay. Sự thật là như thế đấy.

Bảo Trung sừng sốt hỏi:

- Thưa bác, mẹ đẻ của cô ta còn sống không ạ? Nếu còn sống thì hiện ở đâu?

- Bà ấy vẫn còn sống, nghe đâu đã lấy chồng và theo chồng tản cư ra ngoài kháng chiến. Trước đây ông Toàn Phát vẫn thường gặp và có đôi lần cấp đỡ tiền cho bà ta.

- Tuyết Trinh có biết rõ chuyện này không, thưa bác?

- Tất nhiên ông bà Toàn Phát đều giấu diếm chuyện này, nhưng bác thì bác biết rõ lắm. Vì vậy bác khuyên cháu một điều: dù sao, cháu cũng là con một gia đình quyền quý, cháu cần phải biết rõ vị trí của mình. Mặc dù ông Toàn Phát là người giàu có, nhưng gia đình ông ta có nhiều vấn đề phức tạp, cháu nên suy nghĩ cho kỹ, bác chỉ tham gia ý kiến như thế còn tùy cháu định đoạt.

- Cám ơn bác. Cháu sẽ suy nghĩ và sẽ báo cáo với bác sau. Hiện nay, quan hệ giữa chúng cháu chỉ là quan hệ đồng nghiệp thôi.

Toàn Cơ đứng dậy, y chấp tay ra sau lưng đi đi lại lại. Rồi ra vẻ thân mật, y đến gần Bảo Trung đặt tay lên vai anh:

- Về quan hệ giữa cháu và cô ta, bác không ngăn cản. Vả lại bác với ông Toàn Phát là chỗ bạn bè. Bác chỉ nhắc cháu cần phải nghĩ đến tương lai của mình, sau này công thành danh toại, thiếu gì con nhà quyền quý,

thiếu gì con gái đẹp. Nếu cháu muốn, sau này bác sẽ giới thiệu cho cháu một gia đình trâm anh thế phiệt xứng đáng hơn. Cháu nghĩ như thế nào?

- Đa tạ sự chăm sóc ân cần của bác, cháu xin hứa sẽ theo lời bác khuyên nhủ.

Toàn Cơ gật gù, hài lòng:

- Như vậy mới đúng là... con trai của ba má cháu. - Y định nói: “Như vậy mới đúng là cháu của bác”, nhưng y vội chữa lại.

Bảo Trung làm ra vẻ đăm chiêu:

- Bác thật là người siêu phàm. Cháu không hiểu sao bác lại biết rõ lai lịch gia đình ông Toàn Phát như vậy.

Toàn Cơ cười cười mở:

- Cháu ngạc nhiên à? Con nhà tình báo thì cái gì chẳng biết. Thôi, anh chàng si tình ời, vào xem có công việc gì thì làm đi.

Bảo Trung xin lỗi, rồi bước sang phòng làm việc sắp đặt lại những công văn, giấy tờ cần thiết. Xem xét lại một số công việc cần giải quyết, đoạn anh tìm đến phòng thư ký của Tuyết Trinh. Thấy cô đang đọc một bản báo cáo cho Thúy Ngân đánh máy, Bảo Trung gọi cô và bảo:

- Bác Cơ sắp cho tôi một chiếc du lịch, chủ nhật này rồi mời Tuyết Trinh đi chơi.

- Ôi! chủ nhật này hờ anh? Đêm qua anh ngủ ngon không?

- Rất ngon Tuyết Trinh ạ! Anh Minh đã đi chưa?

- Mới đi sớm nay. - Tuyết Trinh nhìn anh cười trêu mếu.

- Bác Cơ biết chuyện rồi đấy, Tuyết Trinh ạ! Nhưng còn một việc nữa, tôi định hỏi cô. Mà thôi, để lúc khác vậy. Thôi chào hai cô!

Bảo Trung trở lại phòng Toàn Cơ báo cáo một vài việc, Toàn Cơ gật gù hài lòng, y bảo anh:

- Bây giờ cháu xuống ga-ra nhận xe, chốc lái về, chìa khóa công tắc đây. - Y móc túi ném chiếc chìa khóa cho anh.

- Cám ơn bác, xin phép bác cho cháu được đi thử một lát được không ạ.

Toàn Cơ xem đồng hồ, gật đầu:

- Được, trước khi về nhà, cháu quay lại đây bác dặn chút việc.

- Vâng, cháu sẽ về ngay.

Bảo Trung chạy xuống ga-ra, bảo tài xế đổ thêm xăng cho chàng lái thử. Chiếc xe chạy vun vút ra ngoại thành.

* * *

Trên con đường từ Cầu Giấy về Hà-nội, Tâm đang mài miết đạp chiếc xe đã cũ. Cô lo lắng vì hai ngày hôm nay bao nhiêu trách nhiệm nặng nề đang đổ dồn lên thân hình bé nhỏ của cô. Cô nhận được lệnh của trên phải chuẩn bị cơ sở để đón một số cán bộ vào nội thành hoạt động.

Tất cả có bốn đồng chí thì cô đã thu xếp được ba chỗ tin cậy; phần nhiều là những gia đình có con em tham gia kháng chiến. Họ đồng ý nhận là người nhà mới hồi cư, nhưng còn một đồng chí nữa thì chưa ổn. Cô đã định đưa về nhà ông chú, nhưng còn đắn đo vì chú thím cô rất an phận thủ thường. Chú cô rất thương cháu, nhưng bà thím thì lại rất khó tính.

Tâm có hai anh em. Bố mẹ cô là một nhà buôn nhỏ. Trước ngày kháng chiến toàn quốc, cha cô đi theo một chuyến hàng vào Nam rồi bị nghẽn đường không ra được, từ đó không nhận được tin tức gì nữa.

Mẹ cô không may bị nạn trong ngày quân đội Pháp gây hấn, tàn sát ở khu phố Yên-ninh. Đau thương tang tóc đến với cô, một cô gái chưa đến tuổi trưởng thành.

Từ đó chú cô đem cô về nuôi, cho cô theo học trường Đồng Khánh. Cái chết thảm thương của mẹ gây một ấn tượng sâu sắc trong tâm trí cô. Cô căm thù giặc Pháp đã dày xéo lên hạnh phúc của gia đình cô. Anh cô đã tham gia tự vệ chiến đấu, và sau ngày toàn quốc kháng chiến, anh đã gia nhập trung đoàn bảo vệ Thủ đô, bảo vệ cho chú thím và cô rút ra hậu phương an toàn.

Từ đó, anh cô theo trung đoàn đi chiến đấu, trả thù cho mẹ cô, rửa hờn cho dân tộc.

Cuối năm 1947, vì hoàn cảnh bắt buộc, chú thím cô phải hồi cư, buộc cô phải về theo. Cô chỉ còn mỗi người chú duy nhất là nơi nương tựa. Cô được chú thím yêu mến, cho đi học. Nhưng mái trường thuộc địa không làm cho cô phấn khởi học tập. Một hôm, cô gặp chị cán bộ cũ cũng trở về. Chị ân cần thăm hỏi Tâm, săn sóc giúp đỡ Tâm. Từ đó, Tâm trở thành người hoạt động bí mật. Từ một cô gái thơ ngây, cô trở thành một chiến sĩ địch hậu. Tâm được cấp trên tin nhiệm và quý mến. Trong thời gian qua, cô được lệnh bắt liên lạc với một người trong nhà binh Pháp mà cô chỉ được giới thiệu, người đó là một sĩ quan của địch được ta giác ngộ.

Những tin tức thường xuyên do Bảo Trung cung cấp, cô đều đưa về đầy đủ. Ngoài tình đồng chí trong công tác, cô cảm thấy giữa Bảo Trung và cô có cả một sự cách biệt xa lạ.

Không hiểu anh chàng sĩ quan trẻ tuổi ấy vì sao lại đi lính Pháp, vì sao lại được ta giác ngộ mà tận tình với cách mạng như thế. Anh chàng có đôi mắt thăm thẳm, sống mũi cao, cái mồm hơi rộng, đầy nghị lực. Anh chàng trông không có vẻ hách dịch nhưng lại kiêu kỳ. Niềm nở nhưng rất nghiêm trang. Thật là một người khó hiểu.

Còn đang băn khoăn với bao ý nghĩ miên man thì từ phía trước mặt, một chiếc xe du lịch bóng nhoáng đang lao tới. Chiếc xe từ từ tiến sát mé đường, gần chạm người cô, làm cô hoảng hốt nhảy xuống xe, tránh vào bờ cỏ.

Chiếc ô tô đã dừng lại, người lái xe thò đầu ra. Tâm ngạc nhiên nhận ra Bảo Trung. Anh mặc thường phục, giơ tay vẫy Tâm lại gần. Tâm ngượng ngùng dắt xe lại. Bảo Trung nói nhỏ với Tâm:

- Tôi định đến trạm liên lạc dự bị. May quá gặp được cô ở đây. Cô không thể về Hà-nội được nữa. Quán sách đã bị khám, mật thám đang

chăng lưới bắt cô ở nhà. Tôi lo cô bị bắt mấy hôm nay rồi. Cô báo ngay cho già Thuân rồi báo cho tôi biết địa điểm mới.

Bảo Trung trao cho Tâm chiếc máy lửa:

- Đây là những tài liệu mới chụp được, những vũ khí viện trợ của Mỹ, cần đưa về ngay. Cô nên nhớ bất kỳ giờ phút nào cũng không được quay về Hà-nội nữa, rất nguy hiểm.

Tâm giật mình. Mới có hai ngày mà đã xảy ra nông nỗi này. Cô còn do dự thì Bảo Trung lại giục:

- Cô quay lại ngay đi, ở đâu đến thì lại trở về đây. Cô nên nhớ bản thân tôi cũng sẽ bị liên lụy nếu cô bị bắt.

Tâm gật đầu, trong khóe mắt cô hiện lên bao tình cảm phức tạp. Từ nay, cô phải sống cuộc đời mới, và Hà-nội thân yêu không còn là nơi mong chờ cô nữa. Giờ đây ở đây chỉ còn đầy rẫy những nanh vuốt, cạm bẫy của quân thù.

Khi xe của Bảo Trung đã mất hút sau lớp bụi đường, Tâm hoang mang đạp xe trở lại, cô thầm cảm ơn Bảo Trung đã báo tin để cô kịp tránh mọi sự nguy hiểm. Cô tự hỏi thầm: “Anh ta là ai? Vì mục đích gì anh ta thiết tha với sự nghiệp cách mạng như vậy? Hay anh ta cũng có một mối thù như mình? Không rõ! Chỉ biết anh ta là một thanh niên tốt và dũng cảm”.

Khoảng hơn 10 giờ, Bảo Trung quay xe về trụ sở, gặp ngay Lê Trâm. Gã mừng rỡ báo tin cho anh: mọi việc chuẩn bị ở nhà trường đã xong, chỉ còn chờ ấn định ngày khai giảng. Các gián điệp biệt kích từ các tỉnh về tập trung cũng đã gần đủ. Nói chung, công việc tiến hành rất tốt. Bảo Trung bảo gã:

- Anh vào báo cáo với đại tá để ngài cho đánh giấy mời phái đoàn cố vấn. Công việc bảo vệ bố trí thế nào? Đại tá tin tưởng ở anh đấy.

- Anh cứ yên trí, chu đáo lắm! Đến kiến cũng không vào lọt.

- Tốt lắm!

Bảo Trung bắt tay gã rồi trở về phòng làm việc của mình. Công việc chuẩn bị cho ngày khai giảng trường biệt kích được tổ chức rất cẩn thận. Địa điểm của trường hết sức bí mật. Vì đây là nơi tập trung những phần tử trung thành nhất, tình nguyện làm gián điệp cho Pháp và Mỹ. Nhà trường phải đặt một hệ thống bảo vệ rất cẩn mật.

Ban giám đốc nhà trường gồm có: đại tá Ô-buy, sĩ quan tham mưu trong Bộ chỉ huy Pháp; Nguyễn Toàn Cơ, Cục trưởng an ninh quốc gia; Mít-xen, trung tá hiến binh, chánh mật thám Hà-nội. Mọi hoạt động của Ban giám đốc nhà trường đều đặt dưới quyền điều khiển của phái đoàn cố vấn Mỹ.

Danh sách những huấn luyện viên gồm có: cố vấn tổ chức Huê-kỳ, đại tá Rốc-ken Hao; cố vấn quân sự Huê-kỳ, đại tá Uy-liêm Bôn; sĩ quan tham mưu Pháp, thiếu tá Săm-sông; sĩ quan lục quân Pháp, thiếu tá Cốt-chiê; sĩ quan hải quân Pháp, Đờ-cô-văng-si; phó phòng mật hiệu Pháp, La-voa-dê; sĩ quan tình báo, đại úy Vũ Nghị; sĩ quan tham mưu, trung úy Bảo Trung, và một số các sĩ quan phụ tá khác, không có danh tiếng cho lắm.

Điệp viên theo học gồm tất cả 224 tên nhưng sau khi duyệt lại danh sách, đã gạt bớt đi 70 tên, còn lại 154 tên chính thức, đều là những phần tử trung thành nhất, có nhiều thành tích nhất.

Chương trình giảng dạy và các sĩ quan phụ trách bộ môn được dự kiến xếp đặt như sau:

- Cố vấn Huê-kỳ Rốc-ken Hao chịu trách nhiệm theo dõi về tổ chức. Thiếu tá Săm-sông, rất giỏi về môn điền kinh, chịu trách nhiệm huấn luyện về thể lực. Cố vấn Huê-kỳ, Uy-liêm Bôn, chịu trách nhiệm giảng dạy về cách sử dụng những vũ khí phá hoại, chiến tranh chống du kích tổng hợp. Thiếu tá Đờ-cô-văng-si huấn luyện về những phương pháp chiến đấu ở dưới và trên mặt nước. Trung tá La-voa-dê giảng dạy chuyên khoa về môn thông tin liên lạc: điện đài, mật mã, tín hiệu v.v... Đại úy Vũ Nghị huấn luyện về các môn lấy khẩu cung, ám sát và tổ chức nội gián. Trung úy Bảo Trung giảng cách sử dụng hóa chất vào việc hóa

trang, điều tra dấu vết. Ngoài ra, chánh mật thám Mít-xen cũng tham gia giảng dạy những bộ môn phụ như công tác hoạt động biệt kích. Đại tá Ô-buy huấn luyện về phương pháp đánh ở những nơi rừng núi, đồng bằng v.v... Tóm lại, một bộ máy giảng dạy rất tối tân với những dụng cụ trang bị hiện đại do Huê-kỳ viện trợ. Bộ chỉ huy Pháp rất hài lòng và Cục trưởng Toàn Cơ cũng đặt nhiều tin tưởng vào đây. Nhà trường nằm ở phía tây nam thành phố. Chung quanh ba mặt trường đều xây tường cao, mắc dây thép gai và điện cao thế. Có hai cổng ra vào: một chính một phụ. Ngoài cổng chính, treo một cái biển: “Trường hậu cần quân đội Liên hiệp Pháp”. Người ta đã ngụy trang cho nó một cái tên bình thường.

Còn một mặt trường thì hướng ra một cái hồ lớn, ngoài bờ nước cũng chằng dây thép gai, chỉ để một lối ra hồ có trạm gác canh phòng cẩn thận.

Bốn góc tường đều có lô cốt bảo vệ, có ụ súng ngầm dưới đất. Lính tuần tiễu thay phiên nhau đi kiểm tra, 15 phút một chuyến. Ai muốn ra vào trường đều phải xuất trình giấy tờ và chờ ở ngoài cổng khi nào ban kiểm soát cho phép mới được vào.

Ngày khai mạc đã đến. Từ sớm Toàn Cơ cùng một số sĩ quan có trách nhiệm thuộc Cục an ninh đã có mặt để chuẩn bị tiếp đón phái đoàn cố vấn Huê-kỳ. Đúng tám giờ, tất cả các sĩ quan thuộc phòng tham mưu Bộ chỉ huy Pháp cũng đến đông đủ, chỉ còn chờ phái đoàn Huê-kỳ nữa là khai mạc. Nhưng quá tám giờ rưỡi rồi mà vẫn chưa thấy phái đoàn Huê-kỳ. Những sĩ quan Pháp đều đã sốt ruột, nhất là đại tá Ô-buy, ông ta đã cáu lên và văng tục ngẫu sự. Chờ mãi đến chín giờ kém năm phút mới thấy chiếc xe Vê-dét, cắm cờ Huê-kỳ lừng lững tiến vào.

Nhạc binh bắt đầu cử một bài hành khúc Huê-kỳ. Mười lăm phút sau, chính thức làm lễ khai giảng. Trên khán đài, các ngài cố vấn đã yên vị ở hàng đầu cùng đại tá Ô-buy, Toàn Cơ và Mít-xen. Hàng ghế thứ hai là những sĩ quan trong Bộ chỉ huy Pháp. Hàng ghế thứ ba là những sĩ quan huấn luyện, cùng những nhân viên trong ban quản lý nhà trường.

Lá cờ Huê-kỳ to tướng được treo ngay giữa khán đài. Âm nhạc bắt đầu cử quốc ca Pháp, lá cờ tam tài được kéo lên bay phần phật. Tiếp theo là bài “Tiếng gọi thanh niên”, quốc ca của chính phủ bù nhìn. Lá cờ ba gạch cũng được kéo lên một cách khiêm tốn.

154 đội viên gián điệp biệt kích xếp thành ba đại đội, ngay ngắn, chỉnh tề trong những bộ quân phục mới toanh, đang đứng ngay như phỗng dưới sân trường làm lễ chào cờ.

Toàn Cơ lên đọc diễn văn khai mạc.

Đứng sau mi-cơ-rô, bằng một giọng trang trọng, y kể lễ công ơn của quốc trưởng đã đem lại nền độc lập cho quốc gia. Y tán tụng quân đội Pháp đã luôn luôn sát cánh với quân đội quốc gia để chiến đấu chống Việt Minh, bảo vệ tự do, độc lập.

Y lại cảm ơn phái đoàn cố vấn Huê-kỳ đã có nhiệt tình xây dựng và giúp đỡ nhà trường. Sau đó y căn dặn những điệp viên theo học: nào chúng tôi tin tưởng, đặt hy vọng vào các anh sẽ trở thành những con người “hùng” của quốc gia; nào các anh phải có bốn phận bảo vệ tự do của tổ quốc đang bị cộng sản Việt Minh đe dọa; nào chúng ta phải sát cánh với quân đội trong khối liên hiệp để chiến đấu tới cùng v.v... Một mớ những danh từ hồ lớn được nhắc đi nhắc lại nhiều lần nghe đến chói tai, tuy vậy cũng gây được một không khí phấn chấn trong đám sĩ quan.

Tiếp theo là ngài cố vấn Mỹ lên phát biểu.

Vẫn giọng nói trích thượng, vẫn những lý luận kể cả, hãnh tự hào về dân tộc hãnh đang ban ơn cho khắp thiên hạ. Cuối cùng, hãnh cũng tâng bốc tình thân thiện Pháp, Việt, Mỹ ngày càng trở nên hữu hảo. Mọi người im lặng nghe lời phát biểu huênh hoang của hãnh, khiến hãnh càng nói càng thao thao bất tuyệt.

Giữa lúc ấy có một tiếng nổ dữ dội. Hàng ngũ điệp viên nhốn nháo, các sĩ quan trên khán đài đều sợ xanh mắt. Từ trong nhà hội đồng, một cuộn khói mờ mịt tỏa ra.

Quang cảnh trên khán đài lúc này thật hỗn độn.

Các sĩ quan nhón nhác xô ghế chạy. Ngài cố vấn Mỹ mặt không còn hột máu, đang níu chặt lấy sĩ quan tùy tùng. Dưới đám học viên có tiếng kêu thất thanh: “Mìn! Mìn!” Rồi không ai bảo ai, mạnh tên nào tên ấy chạy tản ra bốn phía như vịt.

Bảo Trung liếc nhìn quang cảnh nhón nháo. Anh trấn tĩnh bước vội đến loa phóng thanh, quát lớn:

- Tất cả nằm cả xuống, không được nhón nháo!

Lệnh của anh rất hiệu nghiệm, mọi người đều răm rắp tuân theo. Anh nói tiếp.

- Đơn vị bảo vệ của thiếu úy Lê Trâm đem ngay dụng cụ cứu cháy vào dập tắt ngọn lửa! Số còn lại ai nấy về hàng ngũ!

Một phút nữa trôi qua. Không thấy có sự gì nguy hiểm, mọi người lại lục đục trở về vị trí của mình. Trật tự đã trở lại, tuy không được như cũ, song ai nấy đều thở phào khoan khoái sau giây phút kinh hoàng.

Tiếng nổ vừa rồi là do sự sơ ý của nhân viên trong phòng thí nghiệm. Chất hóa học không được xếp cẩn thận, đúng quy cách nên bị phản ứng, gây thành tiếng nổ và bốc cháy. Không có gì đáng nguy hiểm cả. Bảo Trung tiếp tục thay Toàn Cơ, điều khiển buổi lễ.

Đáng lẽ trong chương trình còn có mục các vị quan khách đi thăm nơi ăn chốn ở và giảng đường của học viên, nhưng sự việc không vui vừa xảy ra làm cho ai nấy đều muốn rút ngắn thời gian. Nhất là các ngài cố vấn Huê-kỳ, vì đã bộc lộ rõ sự can đảm, nên cũng chẳng lưu luyến cái trường quái gở này làm gì.

Trước khi lên xe, Toàn Cơ vỗ vai Bảo Trung khen ngợi:

- Cháu thật là một sĩ quan chân chính. Bác rất hãnh diện vì có một người cháu như vậy.

Bảo Trung khiêm tốn:

- Thưa bác, cháu chỉ làm tròn nhiệm vụ bình thường của một sĩ quan mà thôi.

Qua việc trên, các sĩ quan tham mưu trong Bộ chỉ huy Pháp đã có một ấn tượng tốt đẹp về Bảo Trung.

* * *

Vừa về đến nhà, tên lính hầu báo tin:

- Thưa trung úy, có một người lạ mặt đến tìm trung úy. Ông ta nói ông ta là một phóng viên nhà báo. Muốn đến phỏng vấn ngài.

Phóng viên nào? Có việc gì mà phỏng vấn?

Bảo Trung sừng sốt hỏi:

- Thế anh có hỏi ông ta ở đâu không?

- Tôi không hỏi, nhưng nhớ mặt ông ta, người cao cao, đen đen.

Bảo Trung trầm nghĩ, hay người của già Thuần đến nổi lại liên lạc. Không! Không thể như thế được; chắc có gì uẩn khúc đây. Anh cau mày bảo lính hầu:

- Từ nay về sau, nếu có ai hỏi tôi, anh phải xem xét giấy tờ cho cẩn thận nhé. Không được tự tiện cho người lên đây!

- Vâng, thưa ông, tôi cũng chưa dám cho vào nhà. Ông ta chỉ đứng ở cầu thang thôi.

Sau khi ăn sáng xong, Bảo Trung dặn lính hầu:

- Anh cầm giấy này lên báo cáo với đại tá, tôi bị mệt xin phép nghỉ chiều nay. Nếu có ai hỏi anh cũng trả lời là tôi mệt, không tiếp khách, nghe chưa!

- Xin vâng lệnh!

Tên hầu đi khỏi, Bảo Trung kiểm tra lại đồ đạc của mình trong tủ. Anh rất kinh ngạc khi thấy bị mất dấu. Tất cả những tài liệu, sách vở đều đã bị một bàn tay bí mật lục lọi.

“Có nghĩa là bọn chúng vẫn nghi ngờ theo dõi mình! Kẻ theo sát mình không phải ai xa lạ mà chính là tên lính hầu. Nhưng kẻ nào chủ trương, Toàn Cơ chăng? Dù sao, cũng phải cẩn thận hơn nữa để sẵn sàng đối phó với mọi tình huống”. Bảo Trung nghĩ vậy. Anh thấy vững tâm

hơn. Anh nghĩ đến nhiệm vụ phải viết thư về Pháp. Trước khi viết, anh mở tủ lấy cuốn nhật ký, ôn lại nét chữ cho thật giống.

Thưa ba má kính mến!

Con rất mừng khi nhận được thư của ba má. Hôm đó con rất sung sướng vì trong một ngày nhận được hai tin mừng: một là thư của ba má, hai là bác Toàn Cơ cho riêng một chiếc xe du lịch để dùng, chiếc pơ-giô 203 còn mới.

Chắc ba má vui lòng vì đứa con trai đầu lòng của ba má hiện đã trở thành người hữu ích cho quốc gia, và không làm hổ danh gia đình nhà ta.

Sức khỏe con bình thường. Công việc của chúng con ngày càng bận rộn, chiến sự luôn xảy ra ác liệt giữa quân đội Liên hiệp Pháp với Việt Minh, nhưng ba má đừng lo. Hiện nay con vẫn ở Hà-nội, phụ trách giảng dạy cho một trường quân sự chứ không phải ra mặt trận.

Bác Toàn Cơ đối với con rất tốt, săn sóc con chu đáo, ba má nên viết thư cảm ơn bác hộ con. Nhờ bác, con mới có thể trở nên một sĩ quan chân chính.

Thưa ba má! Con có câu chuyện muốn thưa cùng ba má, mong ba má vui lòng giúp đỡ chúng con. Trong những ngày đầu tiên về đất nước, con nghỉ ngơi ở khách sạn ngoài Đồn-sơn, tình cờ có quen một cô gái Pháp nghỉ hè sang thăm ông cậu ruột. Tên cô ta là Giát-manh, tính tình hiền hậu dễ thương. Con đã giới thiệu gia đình với cô ấy. Thế nào cô ấy cũng đến thăm ba má. Vì vậy con mong ba má sẽ tiếp cô ấy như người thân tình, như người con trong gia đình.

Ba má cứ yên tâm, đừng lo lắng gì về con. Mọi việc đều sẽ tốt lành đối với con. Thôi, thư đã dài, con xin dừng bút tại đây, ba má nhớ giục em Mai đan xong cho con chiếc áo len để kịp mặc rét.

Chúc ba má luôn vui mạnh.

Hôn ba má cùng em Mai.

Con của ba má

BẢO TRUNG

Viết xong thư, Bảo Trung thấy nhẹ nhõm cả người. Anh mở cửa phòng và bắt gặp một bóng người đang thập thò, khi thấy anh lộ đầu ra, bóng đen biến mất hút dưới cầu thang. Anh lên tiếng gọi cần vụ, anh ta bước lên, sắc mặt không bình thường, anh hỏi:

- Anh làm gì ở dưới ấy?
- Thưa ông tôi đưa giấy đến trụ sở vừa về và đang giặt quần áo ạ.
- Đem thư này ra bưu chính gửi ngay cho tôi đã.

Chờ cho tên lính hầu đi khỏi, Bảo Trung xuống nhà, ra hỏi người lính gác cửa xem từ này đến giờ có ai đến hỏi mình không thì được anh ta trả lời không có ai hỏi cả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tên lính hầu là một tên nguy hiểm, phải tìm biện pháp tống khéo tên này ra khỏi nhà mới ổn.

Anh bực bội quay về giường nằm, kiểm điểm lại mọi hành động hằng ngày xem có sơ hở gì không. Không phải ở đời này, việc gì cũng dễ dàng, xuôi chiều cả. Kẻ thù luôn luôn rình mò, bố lưới xung quanh ta. Phải bình tĩnh sáng suốt và dũng cảm. Đó là bí quyết để đi đến thành công.

XIII

TIẾNG SÚNG TRONG ĐÊM KHUYA

Một buổi chiều, trên đường về nhà, Bảo Trung cho xe chạy từ từ giữa quãng phố đông người. Anh thận trọng lái qua một ngã tư có nhiều xe cộ, bỗng nhiên một chiếc phong bì từ đâu ném vào đúng cánh tay anh và rơi xuống đệm xe. Anh nhặt lên, liếc qua mấy chữ đề ngoài: “Gửi ngài trung úy”. Bảo Trung lạ lùng trước những dòng chữ đánh máy, không có địa chỉ và tên người gửi. Sau khi cho xe vào ga-ra, anh vội trở về phòng riêng mở phong bì ra xem.

Bảo Trung rất sửng sốt, vì đây là một bản mật mã viết theo luật *TI60*. Sau khi khóa cửa buồng cẩn thận, anh lần lượt dịch những dòng chữ bí mật đó, nét mặt bỗng rạng rỡ như vừa bắt được vật quý. Anh lẩm bẩm: “Ôi! Liên lạc đã được nối lại!” Còn gì sung sướng bằng khi một người đang lặn mò trong đêm tối vụt thấy ánh đèn. “Ai đã ném bức thư này? Đồng chí của ta biết được ta đang ngồi trên xe ư? Chẳng phải đây là những dòng mật mã của cơ sở hay sao?”

Nhưng có điều khiến Bảo Trung thắc mắc, anh tự đặt câu hỏi: “Tại sao hình thức bắt liên lạc lần này lại đơn giản như vậy? Giữa lúc địch đang khùng bố gặt gao, sao lại hẹn gặp ở vườn hoa? Gặp ai? Trong thư chỉ nói sẽ có một ông cụ bán lạc rang dẫn đến chỗ gặp mặt. Gặp ai? Và gặp về việc gì? Nên giải quyết thế nào cho khỏi lộ? Không, chớ vội vàng. Cần phải xác minh xem đã”. Sau khi suy nghĩ, Bảo Trung quyết định phải đến gặp Tuyết Trinh để moi ở cô những tin tức cần thiết.

Bảo Trung thắt lại ca vát rồi tự lái xe đến Hàng đào. Bà Toàn Phát đi xem cải lương vắng, chỉ có mình Tuyết Trinh ở nhà. Cô đang lúi húi xếp lại chồng sách. Thấy anh đến, cô vui sướng reo lên:

- Ôi anh Trung! Anh hẹn chủ nhật cơ mà. Em bất ngờ quá.
- Tuyết Trinh không muốn tôi đến hôm nay ư?

Tuyết Trinh mỉm cười, cô nói lửng:

- Anh đến với Trinh cũng như gió đến với mây, không có gió thì mây chỉ đứng im.

Trước đây Bảo Trung vẫn có quan niệm Tuyết Trinh là một cô gái đài các, cử chỉ của cô quá tự nhiên, mất hết bản chất Á-đông, trong thâm tâm, anh không ưa lắm. Nhưng hôm nay Tuyết Trinh hồn hậu và kín đáo, anh thấy vui lòng. Anh niềm nở:

- Không ngờ tôi lại có một cô em ăn nói văn hoa đến thế. Có bận gì không? Ta đi chơi một lát đi.

- Chờ em một chút nhé. - Tuyết Trinh vui mừng ra mặt, cô chạy vội vào buồng riêng. Mấy phút sau, cô đã lộng lẫy trong chiếc áo dài màu lam đi ra.

Khi hai người đã ngồi sát bên nhau trong chiếc xe du lịch, đột nhiên Tuyết Trinh hỏi Bảo Trung:

- Anh Trung, hình như anh làm điều gì mất lòng với đại úy Vũ Nghị thì phải?

- Sao cơ? Đã lâu tôi có tiếp xúc với ông ta đâu.

- Không hiểu sao ông ta hay chỉ trích anh trước mặt đại tá, ông ta có ý dèm pha anh.

- À, cũng có thể, ông ta hiểu lầm tôi về một việc gì chẳng... Ông ta nói những gì về tôi?

- Thúy Ngân nó nói ông ta đã thì thầm với đại tá rằng anh có lần anh đi xe ra ngoại thành chơi với một cô gái; cô gái đó hình như là người của Việt Minh.

Bảo Trung cau mày:

- Ông ta muốn tìm cách hại anh đó. Thế em có biết lúc ấy thái độ của đại tá ra sao không?

- Đại tá không tin, nhưng Vũ Nghị khuyên đại tá nên ngăn ngừa.

- Ừ, chuyện đó xảy ra lâu rồi, từ ngày anh mới ở Pháp về cơ mà.

- Lại còn chuyện này nữa anh ạ.
- Chuyện gì thế?
- Anh có hay ra thuê sách ở quán sách học sinh đường Hai Bà Trưng không?
- Thỉnh thoảng thôi.
- Cũng có chuyện lôi thôi đấy anh ạ. Vũ Nghị báo cáo cả với đại tá về chuyện ấy, anh nên đề phòng.
- Như thế có nghĩa là họ nghi ngờ anh. Không có lẽ!
- Em nói thật đấy, đại tá không tin và còn đùa Vũ Nghị quá đa nghi, nhưng hẳn vẫn tỏ ra đã nắm được một số hiện tượng đáng ngờ.
- Đã vậy, để mai anh hỏi đại tá xem sao.
- Ấy chết! Vì quý anh nên em nói để anh đề phòng thôi, nếu anh hỏi đại tá thì ông ta sẽ quở tui em đến chết mất.
- Ừ, anh sẽ không hỏi nữa, nhưng Tuyết Trinh bảo anh nên làm thế nào bây giờ?
- Em chắc đại tá không bao giờ tin Vũ Nghị hơn anh. Anh đừng lo, cây ngay chẳng sợ chết đứng, anh ạ.
- Anh thấy chán lắm rồi, có lẽ anh đến xin đại tá cho trở về Pháp thôi...
- Đừng anh! Đừng vì những chuyện lật vặt ấy mà bỏ dở công việc. - Tuyết Trinh như hối hận. - Biết thế em chẳng nói với anh cho xong.
- Không, anh hiểu Tuyết Trinh rất tốt với anh. Thôi được, anh cứ làm việc rồi sau hãy hay. Còn Tuyết Trinh nếu nhận được tin gì có liên quan đến anh thì cứ nói cho anh biết, anh sẽ không bao giờ quên Tuyết Trinh đâu.
- Em cũng nghĩ như vậy, tất cả là vì em quý mến anh, anh Trung ạ.
- Bảo Trung nín lặng suy nghĩ, anh tự hỏi: “Có thật cô ấy chỉ quý mến ta thôi không? Cô nàng có thể tốt với ta, coi ta như một người anh. Nhưng trong lời nói và cử chỉ, còn có ngụ ý gì khác lắm. Còn ta, ta phải

giữ vững ý chí. Nếu như cô nàng coi tình bạn giữa ta với cô đã vượt qua tình bạn thì đó là quyền của cô ta. Ta vẫn sẽ giữ quan hệ tốt, nhưng không chiều theo tình cảm. Và... có lẽ ta nên nói rõ cho cô ta biết điều bí mật của gia đình bà Toàn Phát, cần phải giúp cô nhận thức rõ cuộc sống hiện tại của chính mình”.

Xác định như vậy, Bảo Trung thấy yên tâm, anh dự định chờ cơ hội thuận tiện sẽ nói cho Tuyết Trinh biết.

- Anh Trung! Anh có biết chuyện gì vừa xảy ra không?

- Chuyện gì thế em?

- Bên sở mật thám mới bắt được nhiều cán bộ Việt Minh. Họ báo cáo danh sách lên cục. Trong đó có cả mấy hạ sĩ quan trong quân đội, anh ạ.

- Thế ư? - Bảo Trung hơi lo, nhưng anh vội điềm tĩnh, nói băng quơ: - Chà! Bên ấy họ làm việc khá lắm!

- Việt Minh họ giỏi quá anh nhỉ? Không ngờ sĩ quan quốc gia mà lại là Việt Minh chính cống.

- Em có sợ Việt Minh không?

- Sợ gì, họ cũng là người như mình thôi.

- Sao bảo Việt Minh bắt được quân ta, họ sẽ chặt đầu, mổ bụng?

- Anh ở Pháp về có khác, chẳng biết tí gì cả. Bọn tù binh ở Việt-bắc được thả về nói chuyện Việt Minh tốt lắm, săn sóc thuốc men cho tù binh tử tế. Trước khi thả về, họ còn may cho mỗi người bộ quần áo mới nữa.

- Thật vậy ư? - Bảo Trung làm ra vẻ ngạc nhiên.

- Thì chính tụi lê dương nói ra chứ ai.

- Có thể. - Bảo Trung trả lời, anh thấy lòng dâng lên một niềm vui dào dạt. Tuyết Trinh, một cô gái mới lớn, liệu có phải nữ điệp viên của địch không? Có phải cô đang thi hành một kế hoạch để lừa mình vào tròng không? Không có lẽ. Nhiều lần cô để lộ tin tức đều là do thiện chí chứ không có ác ý gì với mình. Căn bản cô ta là người tốt. Hãy giữ mối tình

cảm tốt đẹp hiện nay, biết đâu sau này cô ta chẳng trở thành một người chân chính. - Em không bận gì ở nhà nữa chứ?

- Không, em chẳng bận gì cả. Công việc ở nhà đã có u già.

- Đi lâu em không sợ mẹ mắng à?

- Nếu bảo đi với anh thì mẹ chẳng nói gì đâu... - Tuyết Trinh cười kín đáo. - Anh Trung này, anh đã phải giảng dạy ở trường chưa?

- Ngày mai bắt đầu.

- Chắc anh bận lắm nhỉ?

- Mỗi ngày chỉ phải lên lớp có nửa buổi thôi. Còn một buổi ở nhà soạn bài, hoặc sắp xếp chương trình.

Chiếc xe đã lướt trên đường vắng. Hai người im lặng hồi lâu, Tuyết Trinh mơ màng hỏi Bảo Trung:

- Hà-nội đẹp đấy chứ, anh có thấy không?

- Cũng đẹp, nhưng chưa đẹp lắm. Sau này sẽ đẹp hơn.

- Sau này là bao giờ hả anh?

- Bao giờ hết chiến tranh.

- Có còn lâu không?

- Có lẽ vài năm nữa.

- Trời ơi, thế thì lâu quá. Hết chiến tranh anh sẽ làm gì anh Trung?

- Anh lại về Pháp học thêm.

- Anh về Pháp ư?

Tuyết Trinh hơi buồn, cô cảm thấy người thanh niên đang ngồi cạnh mình hơi kỳ lạ. “Suốt buổi tối nay, cô chỉ chờ anh ta nói một lời tha thiết với cô. Một lời cửa miệng của những thanh niên đang thời kỳ sôi nổi khi ngồi bên một cô gái. Thế mà anh chẳng có lấy một lời âu yếm? Đối với ta, anh niềm nở nhưng lạnh lùng, dịu dàng nhưng không đắm thắm”. Tuyết Trinh nghĩ ngợi: “Ta có phải là con ngốc không? Sao ta lại đem lòng yêu một người con trai có trái tim sắt đá?” Tuyết Trinh bỗng thở dài bâng khuâng.

- Em đang nghĩ gì thế?
- Không... em thấy hơi lạnh.
- Có lẽ vì sương xuống nhiều. Hay ta về nhé?
- Không, còn sớm.
- Em ngồi sát vào đây! - Bảo Trung trù mẩn bảo cô.

Tuyết Trinh nhích người lại và ngả đầu vào vai Bảo Trung.

- Nói chuyện cho em nghe đi...

Bảo Trung yên lặng, anh đang mãi đuổi theo ý nghĩ riêng. Cuộc gặp gỡ với Tuyết Trinh hôm nay càng làm cho nhận định của anh sáng tỏ thêm. Vũ Nghị vẫn là một đối thủ nguy hiểm của anh. Mấy ngày nay luôn xảy ra những vụ bắt bớ và khủng bố, những cuộc vây ráp bất thành linh trên các đường phố. Một số cơ sở bí mật bị sa lưới. Nhân dân sống trong không khí hoảng hốt lo âu. Phải đối phó bằng cách nào bây giờ? Còn Vũ Nghị thì còn nhiều cơ sở điều đứng. Cần phải trừ diệt tên này. Nhưng khử hẳn ta bằng cách nào? Lại còn bản mật mã liên lạc nữa? Có thể là người của mình. Cũng phải tính đến khả năng thứ hai. Nếu như một đồng chí nào bị bắt, không chịu nổi cực hình đã khai ra bí mật của luật mật mã, địch lợi dụng để đưa ta vào tròng.

Sau khi suy nghĩ, Bảo Trung tự vạch cho mình một kế hoạch. Anh tính làm thế nào để luôn luôn giành được lợi thế.

Bảo Trung thấy lúc này là cơ hội tốt để nói cho Tuyết Trinh biết câu chuyện Toàn Cơ đã cho anh biết. Anh mạnh dạn:

- Tuyết Trinh có đủ can đảm để nghe anh nói câu chuyện ngày không?

- Chuyện gì vậy anh? Có quan trọng lắm không.
- Nếu có liên quan đến em thì em đừng buồn nhé.
- Anh nói đi! Em nghe đây. - Cô giục.

Bảo Trung chậm rãi nói:

- Ngày đó, lâu lắm rồi, có một gia đình giàu có vào bậc nhất nhì trong thành phố. Nhà hiếm hoi, chỉ có mỗi cậu con trai. Người vú em nuôi trong nhà là một người đàn bà góa chồng nhưng có nhan sắc. Vì vậy ông chủ đem lòng thèm khát. Rồi một lần, bà chủ đi buôn xa. Khi trở về thì thấy chuyện bất ngờ: Người vú em đã có mang với chồng mình. Bà giận dữ đánh đập rồi đuổi người đàn bà bất hạnh ấy đi và đay nghiến chồng. Ít lâu sau, người đàn bà ấy mang trả gia đình này một người con gái xinh đẹp rồi đi mất. Cô gái được người vú nuôi khác săn sóc. Cô gái dần dà lớn lên, nhưng không biết rõ mặt người mẹ đã sinh ra mình.

Tuyết Trinh ngắt lời.

- Chẳng lẽ người con gái ấy lại là em hay sao?

- Cũng có thể.

Tuyết Trinh tròn mắt nhìn Bảo Trung.

- Anh nói thật hay nói đùa, anh Trung? Có thể thế thật ư?!

- Người u già hiện nay ở với em từ bao giờ?

Bảo Trung hỏi lại.

- Lâu lắm rồi! Từ hồi em còn bé cơ.

- Vậy em thử hỏi u già xem. Chắc bà cụ biết rõ hơn.

Tuyết Trinh choáng váng, câu chuyện thật bất ngờ đối với cô. Cô nhìn Bảo Trung, nét mặt nghiêm nghị của anh làm cô hoảng sợ. Bỗng dưng nước mắt trào ra, cô thốt thức:

- Trời ơi! Cay đắng quá! Anh Trung, anh hãy trả lời em, do đâu anh biết chuyện này?

- Anh không được phép giải thích cho em câu hỏi đó. Em hãy tự tìm hiểu lấy.

- Nhưng anh nói cho em biết để làm gì? Thà đừng nói lại hơn.

- Anh muốn em rõ sự thật.

- Sự thật! Như vậy thì em là một kẻ lạc loài!

- Không, em có một tâm hồn trong trắng. Dù hoàn cảnh thế nào đi nữa em vẫn là em gái của anh.

Giọng Tuyết Trinh như hờn giận.

- Em không xứng đáng.

- Tuyết Trinh! Trước mắt chúng ta còn nhiều công việc phải làm, anh sẽ sát cánh bên em, chúng ta phải dũng cảm vượt qua. Tất cả những chuyện về gia đình em, chỉ có mình anh biết, anh hứa sẽ không nói đến tai người khác. Hãy tin ở anh!

Tuyết Trinh nín lặng, cô đang vận dụng trí não để hiểu lời Bảo Trung nói. Cô ngược cặp mắt đen nhìn anh, thờ dãi.

Vẫn đôi mắt trong thăm thẳm, cặp lông mày thanh tú, cái miệng tươi. Tuy không nói gì nhưng trong đôi mắt như vẫn hứa hẹn nhiều điều đẹp đẽ.

- Khuya rồi, anh đưa em về nhé! Chắc bây giờ mẹ em cũng đã đi xem về rồi!

- Vâng! Tùy anh.

* * *

Ở trụ sở ra, Bảo Trung đến thẳng chỗ đóng quân của Lê Trâm. Thấy Bảo Trung đến, Lê Trâm rất mừng, chạy ra tận cửa bắt tay:

- Rất hân hạnh được anh ghé vào thăm chúng tôi.

- Có một việc muốn nhờ anh đây.

- Việc gì vậy? Tôi rất sẵn sàng. Anh nói cho tôi biết đi.

Bảo Trung kéo Lê Trâm vào trong phòng, rồi nói nhỏ:

- Tên bí thư thành ủy của Việt Minh mới lọt vào thành phố, tôi đã theo dõi và đánh lừa hắn. Đúng mười hai giờ ba mươi trưa nay, anh lấy thêm vài người lính tin cậy giúp tôi cùng hành động.

Lê Trâm vui vẻ nhận lời. Bàn bạc kế hoạch hành động xong, Bảo Trung lên xe đến địa điểm trước.

Đúng 12 giờ 31 phút, Bảo Trung đã có mặt ở đầu vườn hoa Pát-tơ. Anh đưa mắt nhìn, quả nhiên có một ông già đang ôm thùng ngồi trên cái ghế con, trên thùng dán một mảnh giấy viết nguệch ngoạc mấy chữ “lạc rang húng liu”.

Anh dừng xe sát vỉa hè, người bán lạc rang liền nhồm dậy, cầm mấy gói lạc phong sẵn, đem đến nói:

- Mời ngài sĩ quan mua lạc, lạc rang húng liu ngon lắm.

Bảo Trung bước xuống xe, cầm mấy gói, móc túi trả tiền. Người bán lạc liền lại gần anh, vờ bí mật:

- Ngài trung úy, xin ngài chú ý, người đang ngồi trên chiếc ghế dài xem báo, mặt quay vào vườn hoa kia đang đợi ngài.

Bảo Trung gật đầu, bước tới chỗ người ngồi xem báo cách đây chừng 50 mét. Trong khi ấy xe của Lê Trâm cũng đã đỗ ở mé đường bên kia.

Bảo Trung ngồi xuống cạnh người đọc báo, hỏi:

- Có tin tức gì mới không ông?

Người lạ mặt đưa tờ báo cho Bảo Trung rồi nói:

- Mời ông xem, cũng chẳng có tin gì quan trọng.

Bảo Trung xua tay:

- Xin ông cứ tự nhiên.

Người lạ mặt gấp tờ báo lại làm tư, không đọc nữa, nói băng quơ.

- Chờ đợi bao giờ cũng sốt ruột!

Giữa lúc ấy có hai người ăn mặc thường phục từ phía đường bên kia đi lại hỏi mua lạc rang. Người khách bán hàng thấy hơi khác ý, vội đứng dậy định bước đi chỗ khác nhưng liền bị hai cánh tay cứng như sắt ghì lấy, không cho cựa quậy. Hắn vội la lớn.

- Các ông định làm gì người ta thế này? Không được phép ló! - Hãn giả bộ nói giọng người Hoa.

Mặc cho hãn kêu, hai người cứ lôi hãn ra chỗ xe của Lê Trâm đỗ.

Người lạ mặt đang ngồi gần Bảo Trung, thấy nhốn nháo vội choàng đứng dậy, nhưng Bảo Trung đã kéo hẳn xuống và nói:

- Hãy ngồi xuống, ông bạn đồng chí!

Nhanh như cắt, hẳn vung được tay ra và thuận đà tống ngay vào mặt Bảo Trung một quả đấm.

Đã đề phòng trước nên quả đấm của người lạ vừa phóng ra, thì Bảo Trung đã lấy tay trái bắt gọn được. Tiếp đó anh vặn ngược tay làm hẳn phải quay một vòng. Tuy vậy còn tay kia, hẳn đã nhanh nhẹn rút được khẩu mô-de trong túi ra định hạ thủ anh, nhưng lập tức một quả đấm móc chéo lên, buộc hẳn phải ngã gục trên mặt đất. Song tay hẳn vẫn nắm chắc súng, chới với giơ lên, nhắm thẳng vào Bảo Trung định bóp cò.

Bỗng một cái đá rất mạnh trúng vào cánh tay hẳn, khẩu súng bị văng đi mấy thước. Lê Trâm vừa tới, anh cứu nguy cho Bảo Trung rất kịp thời.

Tên gian định chạy, nhưng khẩu Pa-la-ben-lum của Bảo Trung đã kề sát ngực. Hẳn hoảng hồn giơ hai tay lên, nhưng vẫn nhếch mép cười ngạo nghễ, hẳn nói:

- Thử tài các ông thôi mà! Người nhà cả.

Thản nhiên, Bảo Trung bảo lính của Lê Trâm trói hẳn lại, dẫn lên chiếc xe nhốt tên bán lạc rang.

Khi hai chiếc xe mở máy định chạy thì bỗng nhiên có một người mặc quần áo sĩ quan, đeo lon đại úy từ căn nhà gần đấy chạy ra cản đường. Hẳn giơ tay ra hiệu cho dừng xe lại.

Bảo Trung và Lê Trâm cùng ngạc nhiên nhận ra Vũ Nghị. Tại sao Vũ Nghị lại có mặt ở đây?

Chính lúc Bảo Trung ngồi trên ghế đá với người lạ mặt thì Vũ Nghị đã đứng núp sau bức tường trong căn nhà gần đấy nhìn ra. Hẳn hý hửng về thế cờ của hẳn, phen này sẽ đưa được Bảo Trung vào tròng, không đường chối cãi. Hẳn đã nắm được một số hiện tượng khả nghi về Bảo Trung. Tên lính cần vụ của Bảo Trung là nhân viên phản gián được Vũ Nghị bố trí theo dõi anh. Hẳn đã báo cáo cho Vũ Nghị biết Bảo Trung

hay ra thuê sách ở đường Hai Bà Trưng. Quán sách đó đã bị Vũ Nghị cho tay chân đến khám xét.

Vũ Nghị cũng đã tốn nhiều công sức tìm ra đầu mối, để giải đáp những điều hăn đang thắc mắc về Bảo Trung, song hăn chưa tìm được bằng chứng nào để làm sáng tỏ. Sự nghi ngờ và lòng đố kỵ nghề nghiệp cộng với nỗi ghen tức về quan hệ giữa Bảo Trung với Tuyết Trinh càng khiến Vũ Nghị nuôi mối căm thù không đội trời chung với anh. Hăn âm mưu hại anh cho bằng được. Nhưng có điều trở ngại cho hăn là trong thời gian này, Bảo Trung đang được Toàn Cơ yêu mến và đã tranh thủ được lòng tín nhiệm với Bộ chỉ huy Pháp. Vì vậy, muốn đánh đổ Bảo Trung phải đánh đổ uy tín của anh. Bằng mọi phương pháp thâm độc bỉ ổi, Vũ Nghị đặt quyết tâm đưa Bảo Trung vào cạm bẫy.

Sau khi bố trí kế hoạch, Vũ Nghị tưởng Bảo Trung đã mắc lừa. Sự việc tưởng chừng mỹ mãn theo ý muốn. Hăn đã mừng rỡ đến tận ngày tàn lụi của Bảo Trung, bên cạnh sự vinh quang hiển hách của hăn. Ôi, hạnh phúc biết bao! Khi đã công thành danh toại thì chiếm trái tim người đẹp cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Nghĩ đến đây, Vũ Nghị nuốt nước miếng ừng ực. Hăn đang say sưa với những ý đồ đen tối... Nhưng kìa! Lạ lùng chưa? Sự việc xảy ra đã đi ngược với ý muốn của hăn. Tên tay sai của hăn đã bị Bảo Trung đánh lộn nhào. Rồi cả tên bán lực rang cũng bị lính của Lê Trâm tóm cổ.

Hăn nghiêng rặng dầm mạnh vào bờ tường rít lên một cách uất ức: “Hồng hết kế hoạch rồi, chó thật! Chỉ tại mấy thằng ranh không khéo léo! Làm thế nào để cứu vãn tình thế? Chỉ còn cách làm ra vẻ vô tình đi qua đây, rồi liệu bề đánh tháo, may ra còn giữ được thể diện, nếu không, câu chuyện này vỡ lở ra thì nhục nhã biết chừng nào!”

Hăn chạy đến bên xe của Lê Trâm, ngó đầu vào hỏi:

- Việc gì vừa xảy ra thế ông thiếu úy?
- Tóm cổ được mấy tay Việt Minh chính cống?

- Thế ư? Thật không thiếu úy? Đề nghị ngài giao bọn chúng cho tôi mang về sở xét xử.

Chẳng ưa gì thái độ hống hách của Vũ Nghị, Lê Trâm cười khẩy:

- Việc này không cần đến các ông, đại úy ạ! Chúng tôi mang về Cục trình đại tá đã.

- Hãy khoan! Nhân danh đại úy sở mật thám, tôi ra lệnh cho ông phải giao phạm nhân cho tôi mang về sở, vì việc này không thuộc phạm vi an ninh thành phố.

- Khó đấy. Tôi không có đủ thẩm quyền, ngài sẽ nói chuyện với trung úy tham mưu.

Vũ Nghị hậm hực, bực tức hăn không ngờ hôm nay cái anh chàng thiếu úy nhãi ranh này lại cưỡng lệnh hăn. Nhưng anh ta có lý, hăn đành phải chạy ra gặp Bảo Trung, ngọt nhạt:

- Chào trung úy, tôi muốn nói chuyện với ngài.

- Chào đại úy, có việc gì khẩn cấp vậy?

- Đề nghị các ngài giao bọn phạm nhân cho chúng tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm lấy khẩu cung họ và tiện thể khai thác thêm chút tài liệu mới, mong ngài đồng ý.

Bảo Trung đoán trước được mưu đồ của hăn. Anh trả lời:

- Không dám phiền đến ngài, đại úy ạ. Chúng tôi sẽ làm lấy.

- Nhưng tôi e ngài khó đạt được kết quả trước những tên cứng đầu này, nếu không có những dụng cụ tối tân. Chúng tôi sẽ giúp ngài mau chóng hơn.

- Cám ơn lòng tốt của ngài, chúng tôi cũng có đầy đủ phương tiện tối tân, để bắt chúng phải khai ra. Thôi tạm biệt ngài...

Bảo Trung ra lệnh cho Lê Trâm:

- Ta về thôi! Chúc ngài đại úy gặp nhiều may mắn.

Hai chiếc xe phóng vụt đi, để lại Vũ Nghị đứng trơ giữa đường. Hăn cảm tức nhõ toẹt một bãi nước bọt, miệng lẩm bầm đe dọa:

- Có ngày tụi mi sẽ biết tay tao! Đồ oắt con!

* * *

Chiều hôm ấy Bảo Trung đến báo cáo với đại tá về việc xảy ra sáng nay. Toàn Cơ lấy làm lạ, ông ta hạ lệnh dẫn mấy tên gian đến trụ sở để xét hỏi.

Lát sau Lê Trâm cho lính dẫn hai tên gian vào phòng làm việc. Bọn chúng kính cẩn cúi chào Toàn Cơ và không tỏ vẻ sợ hãi. Toàn Cơ liếc nhìn, ông ta ngờ ngợ như đã gặp chúng ở đâu, liền hỏi:

- Các anh là ai? Từ đâu đến?

- Dạ, bẩm đại tá, chúng con không phải là Việt Minh ạ. - Một tên trong bọn nịnh bợ.

- Không phải Việt Minh! - Toàn Cơ trợn mắt. - Thế các anh trong tổ chức khủng bố nào? Tại sao lại ám hại các sĩ quan của tôi?

Tên bán lạc rang lúc này đã nói rất sôi:

- Xin thưa đại tá, chúng con không hề có ý định hại trung úy, mà chỉ thử thách ông ta thôi ạ.

Lê Trâm vội đệ trình khẩu mô-de lên bàn. Cầm khẩu súng lên ngắm nghía, Toàn Cơ hỏi:

- Khẩu súng này của ai?

- Dạ của con, - tên đọc báo trả lời, lo lắng.

Toàn Cơ quắc mắt hỏi:

- Anh rút súng ra để làm gì?

- Bẩm đại tá, chúng con chỉ tự vệ.

- Các anh là Việt Minh, các anh ở tổ chức biệt động chuyên khủng bố, ám sát các sĩ quan Liên hiệp Pháp. Các anh đã giết hại bao nhiêu người, phải khai cho rõ.

Hai tên gian vội vàng cải chính:

- Không, không phải, thưa đại tá! Quả thật chúng con chỉ là tay chân dưới quyền ngài thôi ạ.

Toàn Cơ ngỡ ngác không hiểu, Lê Trâm cũng lạ lùng về câu nói của tên gian. Riêng Bảo Trung, anh đã rõ nhưng vì không hiểu, anh xin phép Toàn Cơ, hỏi tên gian:

- Các anh nói sao? Không phải Việt Minh? Thôi, đừng chối cãi vô ích. - Anh quay lại Lê Trâm: - Thiếu úy, ông giúp tôi cho bình điện ra đây.

Hai tên gian nhìn nhau dò hỏi, khi lính của Lê Trâm mang dụng cụ tra tấn ra thì chúng hết hồn, một tên cuống quýt:

- Thưa đại tá, thưa trung úy, chúng tôi là người trong nhà, là nhân viên bên Sở mật thám dưới quyền ông Mít-xen.

Toàn Cơ sừng sốt hỏi:

- Sao? Các anh là nhân viên bên Sở mật thám? Thế là nghĩa làm sao? Giấy chứng chỉ của các anh đâu?

- Thưa đại tá, xin đảm bảo một trăm phần trăm. Giấy chứng chỉ chúng con không mang theo, nhưng không dám nói sai.

Bảo Trung cười thầm trong bụng, anh phải cho tụi mật thám này một bài học đích đáng, anh quát:

- Nói láo! Các anh định bịp cả đại tá hả? Chẳng lẽ ông Mít-xen sai các anh đi giết tôi? Anh Trâm, anh lấy khẩu cung đi.

Khi mấy người lính kẹp dây điện vào tai, bọn chúng càng khiếp vía lay van rối rít:

- Thưa đại tá, thưa các ngài, chúng con xin nói thật tất cả.

- Nói đi! - Bảo Trung giục, tay cầm sẵn chiếc cần quay điện.

- Chúng con thi hành lệnh của quan mật thám Mít-xen để dò xét trung úy.

- Nói bậy, ông chánh mật thám bao giờ lại làm những chuyện vớ vẩn như thế.

Bảo Trung nổi giận, cầm cần quay điện quay tít một hồi và quát lớn:

- Đồ Việt Minh! Đồ khủng bố! Muốn sống khai cho thật, các anh liên lạc với những ai trong này?

Bị một trận tra tấn, hai tên gian đầu đốn, lăn lộn trên sàn đá. Không chịu nổi, một tên gào lớn:

- Trung úy ơi, oan uổng chúng tôi lắm! Ngài hãy dừng tay, tôi xin thú thực tất cả.

- Các anh phải khai cho rõ, không được man trá nghe không!

Bảo Trung dừng tay và lạnh lùng hạ lệnh. Một tên mếu máo nói:

- Chúng tôi được lệnh của đại úy Vũ Nghị, làm theo kế hoạch của ông ấy để điều tra trung úy có liên lạc với Việt Minh không?

Bảo Trung ngắt lời:

- Tại sao lúc bị bắt, anh còn rút súng định bắn tôi?

- Dạ bẩm trung úy, chúng tôi được lệnh của đại úy, nếu xảy ra bất trắc thì cứ việc bắn, rồi phao tin là trung úy bị Việt Minh ám sát, chẳng ai biết đây là đâu. Đúng thế, chúng tôi đã khai thật tất cả.

Toàn Cơ rất băn khoăn, bây giờ y mới hiểu rõ âm mưu đê hèn của Vũ Nghị. Y cho Vũ Nghị cố tình hại Bảo Trung cũng chỉ vì sự ghen tuông. Hắn đã làm tổn thương đến danh dự của y. Y bực tức gọi điện sang sở mật thám yêu cầu Vũ Nghị sang ngay để đối chất.

Nhưng điện từ bên sở trả lời Vũ Nghị đi công tác vắng, chánh mật thám Mít-xen sẽ sang thay.

Mười lăm phút sau, xe của Mít-xen đỗ trước cửa trụ sở. Mít-xen bước vào, bắt tay đại tá cũng các sĩ quan trong cục. Hắn quay nhìn mấy tên gian, vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Toàn Cơ kể tóm tắt chuyện vừa xảy ra cho Mít-xen rõ và đề nghị hắn nhận mặt mấy tên xem có phải nhân viên của hắn không. Mít-xen công nhận.

- Thưa cục trưởng, đây là hai nhân viên bên sở chúng tôi cử đi theo đại úy Vũ Nghị điều tra một số cơ sở Việt Minh trong nội thành. Không

hiếu sao ông đại úy lại sai bọn chúng làm việc này. Xin ngài giao cho chúng tôi xét hỏi.

Sau khi lập xong biên bản, Bảo Trung đề nghị Toàn Cơ cùng Mít-xen ký. Đoạn anh bảo Lê Trâm giao hai tên gian cho Mít-xen, còn khẩu súng lục anh đề nghị đại tá hãy giữ lại cho tới khi xử lý xong mới trả. Toàn Cơ đồng ý.

Thế là thêm một thắng lợi mới trong trận chiến đấu bằng mưu trí; âm mưu đen tối của Vũ Nghị và bọn tay sai bị bóc trần ngay chiều hôm ấy. Bảo Trung đề nghị Toàn Cơ cho phép anh thay tên lính hầu. Toàn Cơ đồng ý để anh tự lựa chọn.

Hết giờ làm việc, trước khi ra về, Toàn Cơ nói với Bảo Trung:

- Bác rất mừng cho cháu vừa thoát khỏi một âm mưu hiểm độc của Vũ Nghị. Việc này bác sẽ đề nghị lên Bộ chỉ huy xử lý thích đáng. Riêng bác, bác khuyên cháu một việc, cháu nên thận trọng hơn trong mọi công việc, nhất là khi tiếp xúc với phụ nữ, gần gũi người đẹp bao giờ cũng nguy hiểm. Bởi vì... chính người ấy sẽ đem lại cho mình nhiều kẻ thù. Thôi cháu hãy giữ mình cho cẩn thận.

Bảo Trung cảm ơn đại tá, anh hứa sẽ làm theo lời khuyên của ông ta. Lúc về, anh mời Lê Trâm ra khách sạn Á-đông ăn bữa chiều. Lê Trâm rất thích tính hào phóng của anh, anh ta vui vẻ nhận lời ngay. Dọc đường, Bảo Trung hỏi:

- Lê Trâm, anh có biết tại sao Vũ Nghị tìm cách hại tôi không?
- Theo tôi có lẽ vì một sự hiểu lầm nào đó, thí dụ về vấn đề đàn bà chẳng hạn.
- Có thể đúng phần nào, nhưng cái chính vẫn là lòng đố kỵ về nghề nghiệp.
- Thăng cha hèn hạ quá, nó định bắt nạt cả tôi.
- Ở đời, sức mạnh của con người là ở chỗ không bao giờ khuất phục, nếu mình tỏ ra mềm yếu thì rất dễ bị người khác đè đầu cưỡi cổ. Tôi rất mến đức tính cương trực của anh.

Được khen, Lê Trâm hơn hờ nói:

- Anh nói rất đúng, tôi tuy vậy những cũng biết lúc nào cần phải mềm, lúc nào cần phải rắn, thế nào là lẽ phải.

- Anh đoán Vũ Nghị còn dám giở trò với tôi nữa không?

- Rất có thể, vì khát vọng của nó chưa thành. Đối với bọn nó, danh dự có nghĩa lý gì đâu.

- Vì thế tôi phải nhờ đến anh luôn. Anh sẽ giúp đỡ tôi trong khi cần thiết, và ngược lại, nếu anh cần gì, tôi cũng xin sẵn sàng, từ sức lực đến tiền bạc. Anh hãy coi tôi như người thân. Đừng câu nệ gì cả, nghe không?

- Anh yên trí, tôi sẽ luôn luôn sát cánh bên anh Bảo Trung ạ! Đối với Việt Minh thì tôi là một thằng tôi, bán nước cầu vinh. Nhưng đối với anh, Lê Trâm tuy xấu người nhưng lòng ngay dạ thẳng. Không có người bạn nào trung thành với anh hơn tôi đâu.

- Rất cảm ơn. Thực ra, chúng ta chưa chắc đã là những người bán nước cầu vinh đâu. Chúng ta phải là những người chân chính, chiến đấu vì một lý tưởng nhất định, không làm hại đồng bào vô tội. Anh đồng ý không?

- Anh nói rất đúng. Chúng ta làm việc với Tây cũng chỉ vì cơm áo thôi. Tôi nghĩ sống yên ổn được ngày nào hay ngày đó. Tình hình này không phải dẫn thân ra nơi hòn tên mũi đạn là được. - Anh ta thở dài nói tiếp. - Còn anh, vì tình bạn chân thành, tôi khuyên anh nên phứt cái khoản đàn bà đi, nó chẳng có lợi gì cho ta mà chỉ gây thêm rắc rối chuyện bực mình.

Bảo Trung trả lời cho vừa lòng Lê Trâm:

- Anh khuyên thế kể ra cũng phải, anh yên tâm.

Hai người bước vào tiệm ăn. Bảo Trung gọi hầu bàn dọn một bữa cơm rất thịnh soạn. Sau khi chère chèn với nhau say sưa, Bảo Trung bảo Lê Trâm:

- Thăng lính hầu của tôi có thông đồng với Vũ Nghị làm bậy, tôi sẽ tống cổ nó đi chỗ khác, vì vậy anh chọn cho tôi một tên lính thật ngoan, biết cả lái xe, sang giúp việc cho tôi. Được chứ?

- Ồ, việc gì chứ việc ấy thì sẵn sàng ngay. Thăng em họ con bà cô tôi mới bị động viên, nó rất ngoan và nhanh nhẹn. Mẹ nó không muốn nó phải ra mặt trận nên đã vận động dứt lốt cho người ta tuyển nó vào trung đội của tôi. Tôi sẽ cho nó sang ở với anh, chắc nó cũng thích, vì nó vẫn ca tụng anh.

- Tốt lắm, cảm ơn anh. Sang mai tôi sẽ nói với đại tá làm quyết định chuyển nó sang. Thôi, chúng ta chia tay nhau ở đây.

Hai người bắt tay tạm biệt nhau.

Về đến nhà, Bảo Trung không thấy tên lính hầu đâu, anh lấy làm lạ. Mọi khi vào giờ này, nó đã sẵn sàng chờ anh ở cửa. Hay nó đi lấy cơm chưa về? Sao muộn thế? Nó đi đâu nhỉ?

Anh xem xét lại căn phòng, đồ đạc vẫn ngăn nắp, nhưng khi xem tủ thì lại thấy có dấu tay.

Thôi được, còn đêm nay, mai sẽ tống cổ nó đi nơi khác. Anh vừa đóng cánh tủ thì tên lính hầu về, mang theo một cà mèn thức ăn, hắn nói:

- Thừa trung úy, hôm nay nhà bếp làm cơm hơi chậm vì bị mất điện.

- Tôi ăn cơm rồi, cho phép anh mang xuống nhà mà ăn.

Tên cần vụ có vẻ thất vọng, vội hỏi:

- Ngài có dùng cà phê không ạ? Tôi xin đi pha ngay.

- Không cần.

- Ngài có uống sữa không ạ? Bên căng tin mới về loại sữa Hoà-lan rất tốt.

- Tôi không cần uống gì cả, anh cứ ăn cơm đi, mặc tôi.

Tại sao tên cần vụ hôm nay lại cố ý mời mọc như vậy? Bảo Trung tự hỏi, anh thấy phải cảnh giác hơn. Vũ Nghị rất tàn bạo và xảo quyệt, có thể nó không từ một thủ đoạn dã man nào.

* * *

Từ khi cơ sở liên lạc bị vỡ, anh chưa tìm cách nào nối lại được, những chuyện xảy ra mấy ngày gần đây làm anh rất lo lắng. Vũ Nghị là một tên lợi hại, mới có mấy tháng trời, hắn đã gây ra bao chuyện: bắt bớ giết chóc bao nhiêu cán bộ, khủng bố hàng loạt những người tình nghi; nhiều cơ sở bí mật phải rút ra ngoài. Cũng may Tâm chưa bị bắt. Bây giờ biết làm thế nào? Nay mai vào dạy trong trường biệt kích, đơn thương độc mã giữa một bầy lang sói, liệu anh có chống chọi nổi nguy hiểm không? Trước hết phải trừ khử Vũ Nghị mới bớt được tác hại cho kháng chiến. Phải hành động ngay, không thể chậm trễ được nữa.

Bỗng có tiếng còi rú liên hồi, anh giật mình bước vội ra ban công. Một đoàn xe cứu hỏa rầm rộ phóng qua, vừa chạy vừa gầm rú rùng rợn.

Đoàn xe đi rồi, mọi vật trở lại yên tĩnh, trời tối dần. Bảo Trung nhìn xuống cổng ra vào, người lính bảo vệ tay cặp tiểu liên, đi đi lại lại ngoài bờ rào thấp. Việc canh phòng bảo vệ các sĩ quan cũng có phần nghiêm ngặt, nhưng hôm nay Bảo Trung vẫn cảm thấy quá sơ sài.

Có tiếng động Bảo Trung quay lại, thấy tên lính hầu đã đứng sau anh.

- Thưa ông, ông có cần sai việc gì nữa không ạ?

Bảo Trung buông thông:

- Không.

- Xin phép ông cho tôi đi xem cải lương tối nay, có anh bạn mua vé, rủ đi từ chiều.

- Được, tôi cho phép.

Tên hầu mừng rỡ quay ra, Bảo Trung gọi giật trở lại.

- Này, khoan đã.

- Dạ, ông cần gì nữa ạ?

- Chìa khóa phòng đâu? Đưa cho tôi.

Tên hầu móc túi lấy chìa khóa đưa cho Bảo Trung, hắn hỏi tiếp:

- Sáng mai ông cần dậy từ mấy giờ để tôi báo thức ạ?

- Anh cứ để mặc tôi, lúc nào tôi dậy cũng được.

- Vậy xin phép ông, tôi đi!

- Được, - Bảo Trung hờ hững trả lời, anh còn mãi nhìn ra bờ rào, không chú ý đến nét mặt của tên lính hầu. Sau khi ra khỏi phòng, hắn mỉm cười nham hiểm.

Cảnh vật im dần dưới sương đêm, chỉ còn nghe thấy tiếng gió thì thào. Thịnh thoảng có những chiếc lá rơi trong khoảng không rải tấm thân mỏng manh xuống mặt đường cho những bánh xe phủ phàng nghiền nát.

Bảo Trung quay vào phòng, mở tủ rút tập tài liệu giảng dạy về môn học tìm dấu vết ra nghiên cứu. Những dòng chữ như nhảy múa trước mặt anh. Không sao tiếp thu được, anh đành gấp sách lại, lim dim mắt...

Một chiếc lá vàng lác lõng lùa qua khung cửa, rơi xuống sàn nhà. Anh choàng trở dậy, đóng chặt cửa phòng, chỉ mở cửa sổ ở đầu hồi cho thoáng, rồi cẩn thận khóa trái cả cửa ra vào.

Đêm dần khuya, Bảo Trung thao thức mãi không ngủ được. Bao ý nghĩ, bao sự việc cứ diễn ra như một cuốn phim. Hình ảnh từng người hiện lên. Già Thuần hiền lành nhưng cương nghị, cô gái Pháp trên bãi biển Đồ-sơn, bộ mặt phì nộn của Véc-na, cái mồm hơi méo của Toàn Cơ, và cuối cùng là đôi mắt huyền thăm thăm của Tuyết Trinh cùng những lời dịu dàng của cô.

Vào khoảng 12 giờ đêm, tên lính hầu đi xem về. Hắn móc túi lấy cho người lính bảo vệ một gói kẹo rồi ba hoa tường thuật lại vở ca kịch vừa xem, ra chiều rất khoái trá.

Hai đứa chuyện phiếm với nhau hồi lâu, rồi tên cần vụ về buồng riêng của hắn dưới cầu thang. Hắn mở buồng nhưng không bật đèn rồi đi vòng ra phía sau nhà, huýt một tiếng sáo nhỏ. Tức khắc có hai bóng đen nấp ở gốc cây to sát bờ tường rón rén chạy đến. Tên lính hầu ra hiệu cho hai tên vào buồng thì thăm gì không rõ.

Chính lúc tên lính hầu đang ba hoa để che mắt người lính gác thì hai bóng đen kia đã nấp sẵn ở một góc tường tối thừa cơ tiến sát đến hàng rào, nhanh nhẹn leo qua một cách nhẹ nhàng. Chúng nấp sẵn sau gốc cây trong vườn để chờ ám hiệu.

Sau khi cả bọn vào buồng tên lính hầu, chúng bàn kế hoạch hành động.

Cả hai đứa đều mặc quần áo nâu, mỗi tên mang theo một khẩu súng lục, một dao găm và một cuộn thừng. Trong túi áo còn lủng củng những thứ gì không rõ. Chúng đang kiểm tra lại dụng cụ một cách cẩn thận.

Theo quyết định của Vũ Nghị, bằng bất kỳ giá nào, chúng phải giết được Bảo Trung, trước 4 giờ sáng.

Chúng đã được tên lính hầu chỉ rõ chỗ ăn ngủ và nơi làm việc của Bảo Trung.

Khoảng hai giờ đêm, tên lính hầu lên gác thăm dò trước. Tới phòng ngủ của Bảo Trung, hắn hơi chột dạ khi thấy cửa phòng đã đóng. Có thể Bảo Trung đã đề phòng? Hắn rón rén bước đến, ghé mắt nhìn qua khe cửa. Đèn trong phòng đã tắt tất cả tối om không thấy gì, hắn nghĩ bụng:

“Mọi khi ông ta thường để đèn ngủ kia mà?” Hắn cầm quả đấm, khẽ vịn cửa đẩy vào nhưng cửa đã bị khóa trái. Hắn nín thở, áp tai vào cửa nghe ngóng. Tiếng ngáy đều đều của Bảo Trung khiến hắn yên tâm.

Hắn bước xuống dưới nhà báo tin cho đồng bọn rồi trao cho một tên chiếc chìa khóa riêng để mở cửa phòng.

Hai bóng đen lần mò lên gác theo sự chỉ dẫn của tên lính hầu. Khi tới cửa phòng, một tên luồn chìa khóa vào định mở thì tên đi sau vội cản lại. Hắn rút túi quần ra một miếng dạ to bằng chiếc khăn tay, trải xuống mặt đất rồi luồn qua khe hở dưới cánh cửa. Xong đâu đấy, hắn nhẹ nhàng tra chìa khóa vào ổ, lẹa chiều đẩy rơi chiếc chìa khóa Bảo Trung vẫn để ở ổ khóa bên trong. Chiếc chìa khóa trong phòng rơi xuống miếng dạ mềm, chỉ gây một tiếng động rất nhỏ. Tưởng thế là xong việc, nhưng tên thứ hai cẩn thận hơn, đã ra hiệu cho tên thứ nhất đừng mở cửa. Hắn móc túi

lấy ra một lọ thuốc hóa học, mùi hăng hắc, bảo tên kia lấy khăn tay rắc thuốc lên trên. Đoạn hai tên cùng buộc khăn ngang mặt, rồi rút mẩu que có quần vải tẩm thuốc hóa học, bật lửa châm, luồn qua khe cửa. Khói từ chiếc que tỏa ra khắp phòng Bảo Trung, xông lên một mùi khó ngửi. Năm phút sau, chúng yên trí Bảo Trung đã mê mệt nên mới mạnh dạn vặn khóa mở cửa bước vào.

Trong phòng tối om, một tên bấm đèn pin, dưới ánh đèn sáng xanh, chúng nhận rõ giường Bảo Trung kê sát tường, màn buồng kín, đôi giày vẫn để ngay ngắn dưới gầm. Nửa liều thuốc lá hút dở giúi tắt để trên tủ đọc sách ở đầu giường, một cuốn sách vẫn mở.

Hai bóng đen cùng tiến tới sát giường. Một tên rút dao găm, còn một tên tay rọi đèn pin, tay cầm sẵn khẩu Mô-de. Tên cầm dao găm lấy tay trái vén màn lên, tay phải giơ cao mũi dao, nhắm thẳng vào hình người cuộn tròn trong chiếc chăn mỏng xia một nhát thật mạnh.

Nhưng mũi dao đâm phải một vật gì quá cứng, hấn vội rút dao lên và hết sức kinh ngạc: đấy chỉ là một đồng quần áo, sách vở được cuộn tròn lại trong một chiếc chăn đơn, thoát nhìn như người nằm co trùm chăn kín đầu.

Giữa lúc đang thao thức Bảo Trung nghe có tiếng động phía cửa buồng, linh tính báo trước cho anh một sự chẳng lành, anh vội nhẹ nhàng trở dậy. Nhờ kinh nghiệm chiến đấu, anh vợ vội mặc bộ quần áo trên mặc và một ít sách vở, xếp vào chỗ nằm rồi trùm chiếc chăn đơn lên. Xong xuôi, anh chuẩn bị hai khẩu súng lục, lên sẵn đạn, rón rén bước ra phía cửa.

Một mùi hăng hắc xông lên mũi, anh tinh ý hiểu ngay đó là chất kháng nhiễm độc. Anh vội lần túi áo, lấy một gói bông đặc biệt, vê hai viên nhét vào lỗ mũi, sẵn sàng chờ đợi.

Một chấm lửa đỏ luồn qua khe cửa, tiếp theo một mùi khản khản lùa vào trong phòng. Bảo Trung vội rút thêm chiếc khăn tay, buộc lên mặt và hồi hộp chờ đợi.

Cửa mở, hai bóng đen đã tiến sát giường định hạ thủ anh. Sau khi biết đã bị lộ, bọn chúng vội vàng tháo lui, nhưng một tiếng quát lớn làm chúng hoảng hồn:

- Muốn sống đứng im! Giơ tay lên!

Liều lĩnh, tên cầm đèn pin vội thảng ánh đèn về phía có tiếng quát định làm chói mắt đối phương nhưng hăn không ngờ Bảo Trung đã khôn hơn. Anh đã nhảy sang phía khác và một phát súng nổ, chiếc đèn pin vỡ tan rơi xuống sàn gác.

Hoảng hốt, hai bóng đen vội nằm sát xuống sàn cầm súng thế thủ.

- Giơ tay lên, không tao bắn chết! - Bảo Trung vừa nói dứt thì có hai tiếng súng nổ. Tường phía sau anh đứng lờ xuống rào rào. Hai tên gian ngoan cố nhắm về phía anh bắn dữ dội.

Néп mình sau tủ, Bảo Trung nổi giận lia mạnh một băng đạn. Khẩu Pa-la-ben-lum của anh quả là có giá trị. Tiếng súng nổ ròn tan, chính xác, một tiếng rú khủng khiếp. Một trong hai tên gian trúng đạn gục xuống sàn, tên còn lại cuống cuồng lao mình chạy xuống cầu thang tẩu thoát.

Ở tầng dưới thấy súng trên gác nổ ầm ã, các sĩ quan đã vùng trở dậy nhốn nháo. Một viên thiếu úy mở cửa chạy ra thì vừa lúc ấy, bóng đen chạy từ trên gác xuống. Biết là kẻ gian, viên thiếu úy giơ tay cản đường, nhưng một phát súng nổ, viên đạn tên gian bắn trúng bả vai viên thiếu úy, anh ta kinh thét lên:

- Bắt lấy nó! Nó chạy ra cửa đấy!

Từ lúc nghe thấy có tiếng súng nổ trên gác, tên lính bảo vệ đã rúc còi báo động. Hăn không dám bỏ vị trí, chỉ lên đạn khẩu tiểu liên. Khi nghe thấy trong nhà có tiếng kêu và sau đó một bóng người tay cầm súng lục lao ra, hăn liền quát:

- Dừng lại không tao bắn!

Nhưng vô ích, bóng người lao nhanh hơn, tiếp theo là hai viên đạn réo qua đầu. Do bản năng tự vệ người lính nhắm vào bóng đen quật mạnh

một băng tiểu liên. Tên gian lão đảo chạy thêm được vài bước rồi ôm ngực ngã sóng soài, khẩu súng văng lên phía trước.

Tiểu đội bảo vệ vừa chạy tới. Trên gác, Bảo Trung đã bật đèn sáng. Sau khi bắn gục một tên, Bảo Trung liền bước ra ban công định bắn đón đầu tên chạy trốn, nhưng anh đã thấy người lính bảo vệ cũng vừa làm tròn bổn phận của mình. Tên gian đã gục xuống một cách thảm hại. Anh trở vào phòng, lúc này tên lính hầu cũng đã có mặt. Hắn giả bộ ngái ngủ, ngơ ngác nhìn, nhưng khi người nằm gục giữa nhà là đồng bọn thì hắn sợ hãi, chân tay run lấy bầy. Thấy Bảo Trung tay cầm súng nhìn hắn trừng trừng, mặt hắn bỗng tái đi.

- Thừa trung úy, có chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Bảo Trung trấn tĩnh không trả lời. Vừa lúc ấy, những tên lính bảo vệ cũng ập đến chật ních cả căn phòng, một số sĩ quan cùng nhà không sao giấu nổi sợ hãi. Mọi người xúm quanh xác tên gian. Bảo Trung cúi xuống, giật chiếc khăn buộc ở mặt hắn ra, một bộ mặt nhợt nhạt, nhăn nhó hiện rõ dưới ánh điện. Anh xem vết thương, hắn bị mấy viên đạn xuyên vào ngực.

Bỗng hắn cất tiếng rên rỉ và mở cặp mắt lơ lơ nhìn mọi người. “A! Hắn còn sống!” Bảo Trung liền gọi điện cho xe cấp cứu đến chở hắn vào nhà thương.

Lính bảo vệ nhặt được hai khẩu *mô-de*, hai dao găm cùng một số dụng cụ hóa học của bọn gian, đặt lên bàn. Khám trong người tên bị bắn dưới nhà có một tờ giấy đã viết sẵn:

Tên việt gian bán nước Bảo Trung phải đền tội vì đã cộng tác với địch, giết hại đồng bào.

Ký tên:

Tòa án nhân dân địa phương

Bảo Trung cầm tờ giấy đọc qua một lượt, rồi truyền tay cho những sĩ quan cùng nhà, ai nấy đều sợ hãi.

Nhân viên sở mật thám cũng đã đến làm biên bản, bọn chúng định tịch thu những vũ khí và dụng cụ của hai tên gian, nhưng Bảo Trung giữ lại để đưa về Cục, buộc lòng bọn chúng đành chịu.

Bọn gian đã được đưa đi bệnh viện. Bảo Trung gọi điện cho bác sĩ, đề nghị ông ta gắng cứu chữa cho sống một tên. Trong khi đó, bọn lính bảo vệ đã thu dọn xong, tiếp tục canh gác cẩn mật hơn. Tên lính hầu lấy giẻ lau chùi những vết máu trong nhà, và các sĩ quan ở cùng nhà cũng giải tán, ai về nhà nấy. Họ bàn tán, khâm phục lòng dũng cảm của Bảo Trung. Họ cũng liên hệ đến bản thân họ, họ lo lắng đến số phận của họ: Việt Minh lọt vào được đây ám sát sĩ quan mặc dù nơi đây được canh phòng nghiêm ngặt.

Còn lại một mình trong phòng, Bảo Trung cầm mấy khẩu súng lên xem. Vẫn cùng một kiểu với khẩu súng trước đây tên mật thám dùng để bắn anh ở vườn hoa. Không còn thắc mắc gì nữa, vẫn bọn tay chân của Vũ Nghị đang thi hành mệnh lệnh của chủ một cách mù quáng.

Trong vòng hai mươi bốn giờ, Vũ Nghị hai lần mưu sát anh và đều thất bại. Bảo Trung càng nghĩ càng căm giận tên khốn nạn. Nắm chắc khẩu súng trong tay, anh tự nhủ: “Phải bắt hắn trả nợ máu!”

Tên lính hầu đã xuống tới buồng riêng, hắt vôi vãi soát lại một số giấy tờ rồi châm lửa đốt. Sau đó hắt vợ vôi số quần áo linh tinh, nhét vào chiếc ba lô, định bụng mai sẽ trốn khỏi nơi đây. Nhưng không may cho hắn, đã có lệnh thiết quân luật, không được ai rời khỏi nhà này trước sáu giờ sáng.

Sáu giờ sáng hôm sau, tên lính hầu vội đi mua thuốc lá cho Bảo Trung, hắn biết nếu đem cả ba lô quần áo đi thì bị lộ nên đành bỏ lại. Hắn dự định chạy một mạch về Sở Mật thám xin Vũ Nghị che chở cho hắn, rồi tính kế sau. Đánh lừa được người lính gác, hắn hí hửng tưởng sẽ chuồn thoát, nhưng một chiếc xe nhà binh đã đỗ xích trước cổng chặn đường. Lê Trâm ngó đầu ra gọi hắn, ra hiệu bảo hắn lại gần. Tuy lo sợ, nhưng bất đắc dĩ hắn tỏ ra bình tĩnh bước tới gần xe. Lê Trâm cất tiếng hỏi hắn:

- Thế nào? Trung úy của anh có làm sao không?
- Trung úy may mắn không việc gì.
- Anh đi đâu sớm thế?
- Tôi sang căng tin lấy thuốc lá cho trung úy.
- Thôi không cần, tôi có mang theo đây. Anh lên bảo trung úy có tôi lại thăm.

Thấy rầy rà, biết tính sao bây giờ? Tên hầu sốt ruột tìm cố thoái thác:

- Nhưng tôi còn phải sang phòng tham mưu báo cáo chút việc cần cho trung úy.

Thấy hăn ập ứng, cứ nhìn trước nhìn sau, Lê Trâm sinh nghi liên trường mắt:

- Không phải đi đâu cả, hãy quay về đi!

Tên lính hầu biến sắc mặt, đảo mắt nhìn quanh rồi bất thành linh co cẳng chạy, Lê Trâm liền quát lớn:

- Thằng khốn nạn định trốn à? Đứng lại không tao bắn chết!

Tên lính hầu buộc phải dừng lại, run lấy bầy.

- Hãy trói nó lại! - Lê Trâm hạ lệnh.

Lập tức hai người lính của Lê Trâm xuống xe. Trước mũi súng đen ngòm, tên lính hầu đành ngoan ngoãn giơ tay.

- Ngài thiếu úy, ông hiểu lầm rồi. - Hăn lập bập van xin.

- Được, hãy đưa tao lên gặp trung úy rồi sau sẽ hay.

Người lính bảo vệ từ nãy vẫn đứng nhìn, chưa hiểu ra sao, tới khi Lê Trâm bước vào nói nhỏ với anh ta mấy câu, anh ta mới hiểu rõ, anh ta nhìn tên lính hầu vừa ngạc nhiên vừa căm tức.

- Chào anh, mừng anh một lần nữa đã tai qua nạn khỏi.

Lê Trâm mừng rỡ chào Bảo Trung. Bảo Trung niềm nở bắt tay Lê Trâm, anh nói:

- Cám ơn anh, cũng may đạn chưa chạm đến người tôi.

- Từ sớm anh có sai lính hầu của anh đi đâu không?

Bảo Trung hơi ngạc nhiên trả lời:

- Anh thấy đấy, tôi vừa trở dậy, nếu anh chưa gõ cửa thì tôi còn ngủ nữa. Vậy tại sao tôi có thể sai nó đi đâu được?

- À, thế ra nó định trốn. Chắc nó dính líu đến vụ này rồi. - Lê Trâm quay bảo lính. - Dẫn nó vào đây!

Tên lính hầu hai tay bị trói, bước vào, mặt cúi gằm sợ sệt.

Bảo Trung hất hàm hỏi:

- Thế ra đêm qua mày dẫn đường cho bọn chúng vào giết tao?

Hắn lúng túng đáp:

- Thưa trung úy, quả thật tôi không biết gì về việc này, chẳng qua các ngài hiểu lầm.

- Hừ, hiểu lầm? Thế sớm nay mày định trốn đi đâu?

- Tôi định sang bên phòng tham mưu...

- Ai khiến mày sang? Xuống lấy đồ đạc của mày lên đây!

- Thưa các ngài, nếu các ngài nghi ngờ xin cứ giao tôi về Sở Mật thám để xét xử.

Lê Trâm đưa mắt nhìn Bảo Trung, anh đã hiểu đầu đuôi. Vẫn những thủ đoạn hèn mạt của Vũ Nghị. Anh ra lệnh cho lính của mình:

- Dẫn nó về doanh trại, chúng ta sẽ xét xử lấy! - Sau đó anh nói với Bảo Trung. - Tôi đã dẫn đến cho anh một căn vụ rất tốt, chú ấy là em họ tôi, hiện đứng trông xe ở dưới kia. Anh có thể tin cậy nó được.

- Tốt lắm, cảm ơn anh! Anh cho gọi chú ấy lên đây ngay đi.

Người lính đã lên tới nơi, Lê Trâm giới thiệu:

- Đây là chú Nghĩa, một tay lái xe rất cừ.

- Hay lắm, từ nay chú sẽ là người giúp việc tôi, chú hãy coi tôi như anh Trâm của chú.

Gương mặt trẻ trung của Nghĩa rạng rỡ hẳn lên. Anh ta vẫn đứng theo tư thế nhà binh: rắn chắc, khoẻ mạnh.

- Tôi rất sung sướng được làm việc gần trung úy.

Bảo Trung nhìn anh ta thân mật bảo:

- Chú xuống thu xếp căn buồng dưới nhà cho sạch sẽ, đây là phòng riêng của chú, khi nào cần tôi sẽ bấm chuông.

Nghĩa vui vẻ xuống nhận chỗ ở mới.

Chợt nhớ ra điều gì, Bảo Trung vội bảo Lê Trâm:

- Anh Trâm, bây giờ nhờ anh giúp tôi một việc. Anh lấy ngay xe của tôi, phóng vào bệnh viện đến gặp ngay bác sĩ, đề nghị với ông ta như sau: Hãy cố gắng cứu sống tên gian và từ nay đến lúc có thể nói được, tuyệt đối không để cho ai vào gặp, kể từ tên Mít-xen trở xuống. Chìa khóa công tắc đây, anh đi ngay đi.

Lê Trâm hiểu ý, anh nhanh nhẹn đón chìa khóa và làm theo lời Bảo Trung dặn.

Bảo Trung sắp đặt lại quần áo và sách vở ở đầu giường. Một vết dao đã xia rách chiếc chăn đơn và thùng mảy tập sách mỏng.

Lát sau Lê Trâm trở lại với vẻ mặt thất vọng:

- Hồng rồi anh Trung ạ.

- Sao vậy? Chắc mới có sự gì xảy ra?

- Đêm qua, khi chở tên bị thương vào bệnh viện, bác sĩ định mổ ngay vết thương nhưng có điện thoại từ Sở Mật thám gọi sang, đề nghị bác sĩ đừng mổ để chờ nhân viên của sở sang khám xét lại, vì vậy nó đã chết mất rồi.

Bảo Trung giậm chân xuống đất, giọng bức dọc:

- Thế là nó chủ trương bịt đầu mối, anh Trâm ạ. Còn tên lính hầu, anh chú ý cẩn thận hộ, nó là cái lưỡi duy nhất trong vụ này đây, đừng để nó trốn hay bị giết chết. Phải nuôi nó sống để khai thác những điều cần thiết.

Lê Trâm gật đầu:

- Anh cứ tin ở tôi, dù Mít-xen có sang cũng đừng hòng tôi thả nó.

Bảo Trung lấy mấy khẩu súng đưa cho Lê Trâm, nói:

- Đấy anh xem, cũng một loại *mô-de* của bọn nhân viên mật thám thường dùng. Việt Minh lấy đâu ra được những khẩu súng mới toanh thế này?

Lê Trâm cầm khẩu súng lên ngắm nghĩa:

- Đúng! Cùng một mẹ đẻ ra. Anh định xử trí thế nào?

- Đến gặp đại tá, xin ý kiến ông ta xem sao.

- Đúng, ta đi thôi!

Bảo Trung cùng Lê Trâm đi xe đến trụ sở sau khi đã căn dặn Nghĩa một vài công việc trong nhà.

* * *

Buổi trưa hôm đó Vũ Nghị tức tối ra về sau khi đánh lừa Lê Trâm không được. Lúc tới Sở Mật thám, hẳn được nhân viên cho biết: Sáng nay Sở đã tìm được dấu vết của Tâm ở một làng gần Cầu Giấy. Còn đang bận tâm đối phó với Bảo Trung nên hẳn cũng bỏ qua chuyện ấy; hẳn về buồng riêng suy nghĩ tìm phương pháp gỡ nước cờ đang bí.

Đến chiều, hẳn gặp Mít-xen, báo cáo qua tình hình xảy ra. Khi có điện của Toàn Cơ gọi sang Cục, Vũ Nghị rất lo sợ, hẳn liền nói dối là đi công tác vắng và nhờ Mít-xen sang nhận hai tên tay sai của hẳn về. Sau khi biết rõ bọn tay sai đã khai hết âm mưu của mình trước đại tá, Vũ Nghị điên tiết muốn giết chúng ngay nhưng Mít-xen ngăn cản không cho hẳn hành động. Mít-xen hứa sẽ hết sức tìm cách bao che cho hẳn. Thua keo này, bày keo khác, hẳn vẫn không từ bỏ dã tâm giết hại Bảo Trung, nhất là hiện nay, danh dự của hẳn đang bị phi nhõ, hẳn quyết định đánh một đòn cuối cùng.

Chiều hôm đó hẳn cho người gọi tên lính hầu của Bảo Trung đến và giao cho tên này một liều thuốc ngủ. Y bảo tối nay phải làm cho Bảo

Trung ngủ say bằng được để đêm hành động. Nhưng kế hoạch bước đầu không thực hiện được vì Bảo Trung không ăn cơm ở nhà, cũng không uống cà phê buổi tối như mọi ngày. Tên cần vụ giả vờ xin phép Bảo Trung đi xem hát chính là trở về sở báo cáo tình hình để tìm cách khác giải quyết.

Cuối cùng, Vũ Nghị bàn với hai tên tay chân tin cẩn, dùng thuốc hóa học của cơ quan tình báo Mỹ cung cấp làm cho Bảo Trung ngủ say mê mết, đồng thời bảo tên lính hầu tìm cách đưa lọt bọn tay chân vào trong nhà, thi hành độc kế.

Đêm ấy Vũ Nghị pha một tách cà phê đặc, ngồi chờ tin thắng lợi, nào hay canh bạc cuối cùng cũng đi đứt. Một tin khủng khiếp đến với hắn: Một tên bị bắn chết tươi, một tên ngắc ngoải đã được đưa vào bệnh viện.

Biết nếu để bọn tay chân sống sót thì rất tai hại cho mình, phen này đến bị lọt mất lon đại úy, Vũ Nghị tức tốc gọi điện vào bệnh viện, hạ lệnh cho bác sĩ không được mổ vết thương, lấy cớ là để còn khám xét lại, do đó tên kia chết nốt.

Thế nhưng, hắn chưa hẳn đã bịt được đầu mối vì còn tên lính hầu của Bảo Trung, biết đâu họ chẳng nghi mà tra xét nó. Vũ Nghị điên đầu nghĩ cách cứu tên này ra khỏi nhà Bảo Trung, nhưng chưa tìm được cách nào thì lại được tin báo tên hầu cũng đã bị Lê Trâm bắt giữ.

“Rắc rối to! Tại sao thằng thiếu úy này cứ dây vào công việc của ta?” Hắn ghét cay ghét đắng Lê Trâm, định bụng có dịp nào thuận tiện trừ khử luôn cả Lê Trâm một thể cho đỡ vướng. Nhưng ác thay, Lê Trâm đi đâu cũng kè kè hai ba tên lính xách tiểu liên đi theo. Khó làm ăn quá!

Biết làm thế nào bây giờ? Nếu lần này tên lính hầu khai kết âm mưu của mình trước đại tá, thì ôi thôi! Sự nghiệp đi đời nhà ma, bao công lao thành tích từ trước tới nay cũng đi tong hết! Vì một chuyện ghen tị nhỏ nhen, chẳng ai bênh vực cái tội giết hại đồng đội.

Càng nghĩ, càng luẩn quẩn, Vũ Nghị cảm thấy con đường sự nghiệp của mình đang dẫn đến một ngõ hẻm đầy gai góc.

* * *

Đúng hai giờ chiều, Bảo Trung và Lê Trâm đã có mặt tại Cục an ninh chờ Toàn Cơ, buổi sáng đại tá đi vắng.

Sau khi nghe Bảo Trung tường thuật tỉ mỉ sự việc xảy ra đêm qua, Toàn Cơ hết sức kinh ngạc. Y hạ lệnh cho dẫn ngay tên lính hầu đến trụ sở xét hỏi. Y hứa lần này sẽ cương quyết bỏ tù Vũ Nghị.

Khi lính của Lê Trâm dẫn tên lính hầu từ doanh trại ra, thì từ một ngã ba cuối phố một chiếc xe gíp vẫn đậu sẵn chỗ đó, trên xe có hai người mặc quân phục, một lái xe, còn một là hạ sĩ quan. Cả hai người đều đeo kính đen kiểu Mỹ che kín gần nửa mặt.

Tên lính hầu của Bảo Trung hai tay bị trói quặt ra đằng sau đang bị lính của Lê Trâm gí mũi súng thúc đi, mặt hấn rầu rĩ nom rất thảm hại. Hấn cầu mong Vũ Nghị che chở cho hấn và đấy cũng là hy vọng độc nhất của tên đầy tớ trung thành này.

Có tiếng ô tô đằng sau rú ga lao tới. Người lính áp giải tù nhân vội quay mặt lại. Một chiếc xe gíp đang mở hết tốc độ chạy qua, rồi... “đoàng, đoàng” hai phát súng nổ.

Người lính của Lê Trâm giật mình khi thấy tên lính hầu hét lên một tiếng, và ngã gục xuống. Anh ta vội nhắm vào chiếc xe đang phóng, bắn theo một băng tiểu liên. Bên trong trụ sở, mọi người nghe thấy tiếng súng nổ vội chạy cả ra. Lê Trâm đến nơi trước, anh thấy rõ sự việc không hay. Người lính toát mồ hôi báo cáo:

- Thừa thiếu úy, có một chiếc xe gíp chạy qua. Một hạ sĩ quan từ trong xe bắn xuống, trúng đầu tên lính hầu. Tên này bị vỡ sọ chết ngay. Tôi có bắn theo một băng tiểu liên nhưng chiếc xe ấy đã phóng đi mất.

Lê Trâm lắc đầu, định khiển trách tên lính thiếu cảnh giác nhưng sau lại thôi. Anh biết Vũ Nghị dụng tâm thủ tiêu tên lính hầu, đúng như lời dự đoán của Bảo Trung. Thế là tấm màn bí mật được khép lại. Một lần nữa, Vũ Nghị tránh được một tội ác mới.

Toàn Cơ vò đầu suy nghĩ: 48 tiếng đồng hồ qua, những sự việc liên tiếp xảy ra như một cuốn phim hoang đường, kỳ ảo. Y vừa báo cáo lên Bộ chỉ huy Pháp sự việc đêm qua, nhưng họ chưa tỏ thái độ ra sao thì hôm nay lại xảy thêm chuyện này.

Thế là mất hết tang chứng để buộc tội Vũ Nghị. Với quyền hạn của mình, Toàn Cơ ra lệnh tạm giam Vũ Nghị lại để xét hỏi. Nhưng khi vừa hạ lệnh, lại nhận được điện của Bộ chỉ huy, yêu cầu ngay Vũ Nghị về Bộ để điều hăng đi công tác cần thiết.

Y đành lắc đầu nói với Bảo Trung:

- Đấy, cháu thấy đấy! Bộ chỉ huy Pháp đã can thiệp. Họ muốn bao che cho nó, bởi vì nó là người của Bộ cử sang giúp việc chúng ta một thời gian. Thật khó xử quá, bác rất bất bình về chuyện này, nhưng chưa có cách gì gỡ được. Cháu hãy vui lòng chờ cơ hội nào đó, ta sẽ thanh toán nó sau vậy.

Bảo Trung tỏ vẻ bất mãn, anh nói:

- Cháu sẽ khắc xử lấy bác ạ! - Anh nghiêng răng. - Một là cháu còn, Vũ Nghị mất; hai là cháu mất Vũ Nghị còn.

- Cháu chớ nóng nảy, hãy bình tĩnh để bác xem có cách nào không. Ngày mai bác sẽ trực tiếp lên gặp Bộ chỉ huy để trình bày vấn đề này.

- Cám ơn bác, vì cháu mà bác vất vả nhiều.

Bảo Trung trình hai khẩu súng cho Toàn Cơ xem. Y công nhận loại súng này Sở mật thám mới phát cho các nhân viên. Y thở dài an ủi:

- Sắp bắt đầu chương trình giảng dạy rồi, bác sẽ gạt tên Vũ Nghị ra ngoài danh sách giảng viên, và từ nay bác sẽ tăng cường bảo vệ an toàn cho cháu. Cháu sẽ lĩnh thêm một khẩu tiểu liên “mát” để dùng. Thôi hôm nay cháu cứ yên tâm về nhà nghỉ, bác thấy cháu có vẻ sắp ốm đấy.

Bảo Trung cám ơn Toàn Cơ, từ biệt Lê Trâm rồi lên xe trở về nhà. Anh suy tính phương pháp để trừ Vũ Nghị, anh rất buồn bực vì chưa tìm được giải pháp nào hiệu quả...

* * *

Trưa hôm sau Tuyết Trinh đến thăm Bảo Trung, cô mang theo một bó hoa tươi. Vừa bước vào phòng, Tuyết Trinh đã cảm động nói với anh.

- Anh Trung ạ! Em lo cho anh quá, mấy ngày vừa qua thật là khủng khiếp. Đầu đuôi câu chuyện thế nào hở anh?

- Cô định đem hoa đến viếng anh đấy à? Anh vừa chết hụt, Tuyết Trinh ạ! Cô có biết vì sao không?

- Em chưa hiểu tí gì cả anh ạ!

- Do Việt Minh cả thôi. Thế cô chưa xem báo hôm qua à? - Bảo Trung chỉ cho Tuyết Trinh tờ báo trên mặt bàn.

Sau khi cắm hoa vào lọ, Tuyết Trinh cầm tờ nhật trình lên xem. Ở đầu trang nhất, một dòng chữ in đậm đập vào mắt cô: "*Việt Minh đột nhập khu nhà ở của sĩ quan, mưu sát một trung úy!*"

Theo tin đặc biệt của phóng viên bản báo, đêm qua khoảng hai giờ sáng, hai tên biệt động đội của Việt Minh đã đột nhập vào nhà một sĩ quan trong thành phố. Chúng dùng hơi hóa học đánh mê một trung úy, rồi lấy chìa khóa riêng mở cửa phòng, dùng dao găm định ám sát trung úy. Chúng không ngờ trung úy lại là một nhà khoa học lỗi lạc. Khi thấy động, ông tỉnh giấc, nhìn chằm chằm lửa đỏ ở khe cửa, ông biết ngay bọn gian dùng hơi mê hóa học. Ông đã kịp thời trở dậy dùng phương pháp tối tân đã được học tại Pháp để ngăn ngừa nhiễm độc.

Bọn gian tưởng trung úy ngủ say nên rất đàng hoàng rọi đèn pin khắp phòng tìm chỗ ngủ của trung úy. Một tên vén màn, dùng dao găm đâm mạnh vào người nằm cuộn tròn trong chiếc chăn mỏng trên giường, ngờ đâu, đấy chỉ là một đồng sách vở, quần áo. Biết đã bị lừa, bọn gian hoảng hốt tháo lui, nào dè, trung úy đã núp sẵn một chỗ hạ lệnh cho chúng hạ vũ khí. Ngoan cố, chúng đã dùng súng lục bắn lại trung úy để kháng cự. Trong bóng tối, hai bên bắn nhau hồi lâu: trung úy đã hạ được một tên, còn một tên thấy nguy, liền liều mạng tháo chạy. Khi xuống đến dưới nhà, hắn gặp một sĩ quan khác cản đường, hắn đã bắn người sĩ

quan bị thương rồi lao ra phía công. Nhưng một băng tiểu liên của người lính bảo vệ đã kết liễu tính mạng hắn.

Được tin, Sở mật thám đã phái người đến điều tra và chở các hung thủ vào bệnh viện.

Người ta nghi ngờ người lính hầu của trung úy có liên lạc với Việt Minh để tổ chức cuộc mưu sát này.

Cuộc điều tra đang tiến hành.”

Đọc xong bài báo. Tuyết Trinh rất sợ, chân tay cô bủn rủn.

- Trời ơi! Thế này thì nguy hiểm quá, anh Trung ạ! Việt Minh họ ghê gớm quá, em lo cho anh lắm. Anh nên dọn đến chỗ khác thì hơn.

- Em cho Việt Minh định giết anh thật ư? Không phải đâu. Họ không hành động thế này đâu?

- Thế thì ai hử anh?

- Chính kẻ muốn giết hại anh lại là kẻ đứng trong hàng ngũ quân đội quốc gia.

- Sao lại có thể thế được? Hay lại ông đại úy?

- Em đoán gần đúng, nhưng... chuyện đó không can hệ đến em, em không nên biết làm gì.

Bảo Trung không muốn để cô phải lo sợ, nhưng Tuyết Trinh chưa hết kinh hoàng:

- Anh Trung ạ! Hôm qua Vũ Nghị đến nhà em, hắn ta khẩn khoản yêu cầu em sáng chủ nhật này đi chơi với hắn.

- Thế em trả lời sao?

- Em bảo đã nhận lời mời của trung úy. Nhưng hắn tha thiết nói với em rằng hắn sắp phải đi xa, muốn gặp em lần chót để nói chuyện, nếu không thì hắn buồn chết mất.

- Em nghĩ thế nào?

- Em nhất định từ chối. Thế rồi hắn giờ giọng đe dọa.

- Hắn dọa thế nào?

- Hẳn bảo nếu không tôi sẽ giết chết cả cô lẫn thằng trung úy của cô.

Bảo Trung bĩu môi:

- Thế Tuyết Trinh có sợ không?

- Em rất sợ. Vì thế em mới đến để bàn với anh. Nên xử trí thế nào bây giờ?

Bảo Trung căn môi suy nghĩ, anh biết kẻ thù luôn luôn tìm cách giết mình. Nếu trong thời gian này, mình không hành động sớm thì sẽ nguy hiểm cho mình, anh hỏi Tuyết trinh:

- Em có biết bắn súng không?

- Em chưa bắn bao giờ, anh dạy em bắn súng nhé!

- Được rồi, chiều nay em xin phép đại tá cho nghỉ, rồi lên trường bắn, anh sẽ dạy em cách bắn trúng đích mà không run tay. Bây giờ em viết đơn đi, anh sẽ bảo chú Nghĩa đem đến trụ sở cho.

- Nghĩa là ai hở anh?

- Người cần vụ mới, kiêm lái xe, cậu ta khá lắm, mới ra giúp việc anh mấy ngày nay.

- Anh không chọn người kỹ, lại giống tên lính hầu trước thì nguy hiểm lắm.

- Không, chú này là em của Lê Trâm. Có thể tin cậy được. À, anh Hoàng Minh đã về chưa?

- Chưa anh ạ! Anh Minh viết thư về nói tình hình ở biên giới cũng gay go lắm. Tàn quân Quốc dân đang là một lũ ồm đỏi, bọn chúng chỉ ăn hại thôi, chẳng làm được trò gì. Đi cướp phá lung tung nhưng hễ gặp Việt Minh nổ súng thì chạy như vịt cả một lũ, ô hợp lắm.

- Vậy anh Minh có ý kiến gì về công việc ở trên ấy không?

- Anh ấy có vẻ thất vọng, trong thư anh ấy viết “Mình hy vọng có một đội quân hùng mạnh, có kỷ cương hẳn hoi để làm lực lượng hậu thuẫn cho quân đội quốc gia sau này. Ai ngờ toàn tụi thổ phỉ, ồm đỏi. Tráo trở từ trên trở xuống. Quan thì lừa đảo, ăn cắp, quân thì ô hợp, hèn nhát”.

Bảo Trung nói:

- Đấy, em thấy không, một đội quân mạnh phải là đội quân có tổ chức, chiến đấu có mục đích, nghĩa là phải có tinh thần... Mà thôi, một rưỡi rồi, em viết giấy rồi chúng ta cũng đi.

Tuyết Trinh ngoan ngoãn viết giấy xin nghỉ buổi chiều, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, hề được gần Bảo Trung là cô thấy thư thái và tin tưởng vào cuộc sống hơn.

Sau khi đưa giấy của Tuyết Trinh đến trụ sở, Nghĩa cho xe về chở hai người xuống trường bắn.

Luyện tập cả buổi chiều, khi đã thuận tay, Bảo Trung bảo Tuyết Trinh:

- Bây giờ em phải tập bắn mục tiêu di động.

Anh cầm súng nhắm vào một quả me đang bị gió thổi lủng lẳng trên cây. Sau tiếng súng nổ, quả me gãy cuống rơi xuống đất. Bảo Trung bắn tiếp mấy phát nữa, những quả me đều gãy cuống rụng xuống.

Tuyết Trinh thán phục:

- Anh là nhà thiện xạ, anh Trung ạ!

- Em chịu khó luyện tập rồi cũng trở thành xạ thủ như anh thôi.

Khi ra về, Trung bảo Nghĩa lái xe đưa Tuyết Trinh về tận nhà. Trước khi chia tay, anh hẹn bảy giờ sáng chủ nhật sẽ đến đón cô đi chơi.

Tuyết Trinh nhắc nhở:

- Nhớ đến đúng giờ anh nhé!

- Cứ chờ anh! Đừng đi đâu đấy! À này, Tuyết Trinh em cầm lấy cái này mà phòng thân.

Bảo Trung đưa cho cô một khẩu mô-de và một hộp đạn. Cô mạnh dạn cầm súng và nói:

- Cám ơn anh, tạm biệt.

XV

CUỘC CHẠM TRÁN NÀY LỬA

Sáng nay Tuyết Trinh dậy thật sớm, cô thấy lòng dạt dào niềm vui. Cô đưa tay rung dàn thiên lý để rơi những giọt sương thu mát rượi xuống đầu.

Tuyết Trinh đến trước gương chải lại tóc. Nhìn thấy bóng mình trong gương, cô tự nhủ: “Mình sống trong một gia đình đầy đủ như thế này, tại sao thầy mẹ lại bắt mình đi làm một thứ công việc mình không ưa thích. Ôi! Một nữ thư ký của Cục an ninh, nói cách khác, một nữ nhân viên mật thám!”

Tuyết Trinh đã có ý định thôi việc từ lâu nhưng ông Toàn Phát khuyên cô hãy cố gắng làm việc một thời gian nữa bởi vì giữa ông với cục trưởng Toàn Cơ đang có quan hệ khăng khít về quyền lợi buôn bán.

Tuân theo ý cha, cô vui lòng làm việc trong ban thư ký của Toàn Cơ và cũng sau ngày gặp Bảo Trung, cô cảm thấy yêu mến công việc của mình hơn. Tuy nhiên, một nét buồn phảng phất thường xuất hiện khi cô nghĩ đến thân phận người mẹ đẻ của mình.

Nhìn khuôn mặt trái xoan mịn trắng, cặp môi tươi thắm, đôi mắt huyền và làn tóc óng ả trong gương, Tuyết Trinh rất hài lòng. Đã nhiều chàng trai theo đuổi cô, họ đã nói những lời dịu dàng tha thiết, nhưng họ quá tầm thường. Người yêu của cô phải là người có tâm hồn cao cả, đức tính hơn người, phải yêu những thứ cô yêu, thì mới có thể sống chung với nhau được. Một người bình thường nhưng không tầm thường. Quan niệm của Tuyết Trinh về người yêu là như thế.

“Bảo Trung có yêu những gì ta yêu không? Ôi! Tại sao ta yêu anh? Ta biết anh là sĩ quan, nhưng ta chưa thấy anh nhúng tay vào tội ác nào, anh không ngang tàng, man rợ như những sĩ quan khác, không bắt người, giết người dã man như họ. Ta chỉ thấy lúc nào anh cũng đàng hoàng

đúng mực, không hà hiếp ai, không xu nịnh ai, thẳng thắn, hiên ngang, không khuất phục một sức mạnh nào. Đôi mắt trong suốt, nhìn ai cũng như muốn thấu cả tâm gan, anh có sức quyến rũ lạ lùng. Tuyết Trinh ơi! Mà thú nhận đi... Mà đã yêu anh thật sự rồi! Anh hẹn ta hôm nay, liệu anh có đến đúng giờ không? Đã 7 giờ rồi! Kìa, hình như có tiếng chân lên cầu thang. Có lẽ anh đến”.

Tuyết Trinh vội sửa lại mái tóc rồi nấp trong phòng, lòng hồi hộp chờ đợi...

Tiếng giày đinh to dần đang bước lên hành lang. Một bóng người cao lớn hiện ra. Tuyết Trinh giật mình hoảng sợ khi nhìn rõ người đó không phải là Bảo Trung. Tim cô đập mạnh, mặt cô tái đi.

Vũ Nghị với bộ mặt sa sầm đang bước vào. Tuyết Trinh lúng túng chưa biết xử trí ra sao thì hăn đã ngả mũ chào, từ tốn nói:

- Tuyết Trinh, hôm nay tôi rất mong cô không chối từ lời yêu cầu của tôi, một kẻ vô duyên bạc phận sắp sửa phải xa thành phố thân yêu chứa chan kỷ niệm này. Mong cô sẵn lòng tha thứ cho sự đường đột của tôi. Cũng chỉ vì tôi quá yêu em.

Hăn nhìn cô với ánh mắt van lơn cầu khẩn. Sau những lời văn chải chuốt, hăn hy vọng cô làm vừa lòng hăn, nhưng Tuyết Trinh cau mày, miễn cưỡng nói:

- Thưa đại úy, rất tiếc hôm nay tôi không được khỏe. Để tôi đánh thức mẹ tôi dậy, mẹ tôi rất quý mến ngài.

Tuyết Trinh ra hiệu cho hăn sang phòng khác, nhưng hăn năn nì:

- Xin cô chớ làm phiền cụ, tôi đến đây với lòng chân thành mời cô bớt chút thì giờ đi chơi để tôi được bày tỏ mấy lời. Mong cô không nỡ chối từ.

- Ngài đại úy, xin mời ngài sang phòng khách, tôi sẽ hầu chuyện ngài. Hôm nay tôi không có thì giờ đi đâu cả, mong ngài thứ lỗi cho.

- Thế là cô đã khước từ lời yêu cầu của tôi. Mong cô nghĩ lại cho. Chỉ vì cô, chỉ vì tôi yêu cô tha thiết mà nhiều khi phải làm những chuyện

ngông cuồng. Nhưng... cô cũng nên nhớ rằng (hắn trở mặt giận dữ) Vũ Nghị định làm gì là làm bằng được.

- Mong ngài đại úy suy nghĩ lại. Tôi không làm phiền ngài, mong ngài cũng đừng làm phiền chúng tôi. Ngài là một sĩ quan, mong ngài hãy tôn trọng danh dự.

Thẹn thùng quá hóa khùng, Vũ Nghị trợn mắt nói:

- Tuyết Trinh, cô nên nhớ lời từ chối của cô sẽ gây tai họa cho gia đình cô. Tính mệnh của anh Hoàng Minh, tôi đã nắm trong tay, cô có biết không? Anh cô có tư tưởng chống lại Bộ chỉ huy quân đội Liên hiệp Pháp. Lợi dụng tàn quân Quốc dân đảng để mưu đồ bội phản. Anh cô đã không che nổi mắt chúng tôi. Chỉ nay mai, chúng tôi sẽ đưa anh cô ra tòa. Báo cho cô biết mà liệu chừng.

Tuyết Trinh vô cùng kinh ngạc, Vũ Nghị là kẻ đáng sợ. “Hắn biết chuyện anh Minh làm rồi ư?” Cô cố giữ vẻ điềm tĩnh trả lời:

- Ông chớ đem chuyện bịa đặt ra vu khống, đe dọa, chúng tôi không sợ đâu. Đừng ngậm máu phun người. Anh tôi là một kỹ sư nổi tiếng, có tín nhiệm với Bộ chỉ huy, đừng dọa dẫm vô ích. Tôi không ngờ lương tâm ông lại khốn nạn đến thế.

- Hừ, được lắm, xưa nay Vũ Nghị không bắt oan ai bao giờ cả. Tôi báo trước cho cô biết, cả cái thằng trung úy của cô nữa, bảo nó liệu hồn, chớ có làm phách. Tôi sẽ bắn bể đầu có bữa đó nghe.

Tuyết Trinh nổi giận, cô quắc mắt lên:

- Thế ra ông đến đây để gây sự phải không? Mời ông ra khỏi nhà này lập tức, không tôi kêu lên bây giờ.

- Sẽ đến lúc cô phải hối hận, Tuyết Trinh ạ! Tôi chỉ yêu cầu cô trả lời một điều... Nếu cô bằng lòng thì anh cô sẽ được tự do và cô cũng sẽ sung sướng suốt đời.

- Không thêm! Tôi không cần gì ở ông cả, yêu cầu ông ra khỏi nhà này ngay.

Nói xong, cô quay ngoắt vào trong phòng và đóng sầm cửa lại.

Bẽ bàng và tức giận, Vũ Nghị hằm hằm bước xuống cầu thang, thuận chân đá đổ chậu hoa lan rồi thình thịch bước ra khỏi nhà giữa những tiếng cười châm biếm của những người làm công trong nhà ông Toàn Phát.

Mặt tím bầm, hăn bước vội lên xe, ôm mỗi hận trở về. Hăn mở máy, rú ga, phóng thẳng, nhưng vừa rẽ qua một góc phố, hăn chợt nhìn thấy từ xa, chiếc xe Pơ-giô bóng nhoáng đang từ từ tiến đến nhà Tuyết Trinh.

Lòng ghen tức đê hèn nổi dậy, như điên cuồng, hăn cho xe dừng lại, rồi xem xét lại khẩu *côn-bát* đeo bên sườn, hăn lẩm bẫm:

- Phải cho chúng mày về châu tiên tổ hôm nay mới được!

* * *

Khi Bảo Trung bước lên thì Tuyết Trinh hết sức mừng rỡ, cô chạy ra ôm chầm lấy anh, nói:

- Vũ Nghị vừa đến đây anh ạ, hăn rất căm tức em. Hăn dọa sẽ bắt anh Minh về tội gì đó, và cho anh ấy là có mưu đồ làm phản. Hăn còn đe sẽ giết cả anh nữa.

- Em có sợ không? - Bảo Trung điềm tỉnh hỏi.

- Cũng sợ, nhưng có anh, em chẳng thấy sợ nữa.

- Được, hãy can đảm lên Tuyết Trinh. Đã đến lúc cô phải bảo vệ gia đình, bảo vệ bản thân cô. Anh luôn luôn ở bên cô, chúng ta không bị lẻ loi đâu.

- Anh bảo em làm thế nào bây giờ?

- Sẽ bàn sau. Thôi, đừng quan tâm đến vấn đề ấy nữa, hãy đi chơi một lát.

Tuyết Trinh ngoan ngoãn vào buồng thay áo, đoạn gọi u già lên căn dặn một vài điều cần thiết rồi theo Bảo Trung xuống xe.

Đường phố khá đông người qua lại. Họ gồm đủ các loại người, nện gót trên khắp ngã đường. Từng toán lính dù, bê-rê lòng thòng mấy cái dải sau lưng, quần áo đầy những túi, đi lại ngất ngưỡng. Bọn lê dương

mũ đỏ chói, vừa bước vừa ồm ồm hát một khúc nhạc tiến quân. Gặp chúng, những thường dân qua lại đều nem nép sợ hãi lánh sang một phía, không dám nhìn lên. Những cô gái cũng lẩn tránh vào các cửa hàng, hoặc rẽ sang đường phố khác. Cảnh vật trên đường phố ồn ào âm ỉ, nhưng lúc nào cũng bao trùm bởi không khí sợ hãi hoang mang. Xa xa tiếng đại bác, tiếng súng liên thanh, tiếng động cơ máy bay âm ỉ, càng tăng phần kinh dị. Ở những góc đường, có nhiều người mù lòa đói rách, đang ngửa tay kêu gào thê thảm xin của bố thí của những khách qua đường. Một vài tên lưu manh đang rình mò ở những chỗ đông để thừa cơ ăn cắp. Nhiều tay cao bồi, anh chị, áo ca rô, quần chần ống đang gây sự phá phách trước một cửa hàng. Cảnh binh nện dùi cui tới tấp vào đám người hiếu kỳ đang đứng xem cảnh hỗn độn.

Bảo Trung bảo Nghĩ lái xe lên đường Quan thánh để tránh cảnh ồn ào, ngột ngạt. Anh và Tuyết Trinh ngồi phía sau xe, đưa mắt nhìn cảnh vật.

Xe của Bảo Trung từ từ lướt qua chợ Đồng-xuân Hàng Giấy và rẽ sang đường Quan-thánh. Đường phố rộng rãi, mát mẻ khiến Bảo Trung thấy dễ chịu hơn. Anh hỏi Tuyết Trinh:

- Em có thích ở ngoại thành không?
  - Em thích, nếu có một khu nhà ở ngoại thành thì mát mẻ dễ chịu anh nhỉ.
  - Nếu có thêm một vườn cây ăn quả, một cái ao thả cá thì thú biết mấy.
  - Em đã bảo thầy mẹ em tìm một khu nhà như vậy để về nghỉ trong những dịp hè, chắc thích lắm phải không anh?
  - Anh sẽ đến coi vườn cho cô, có đồng ý không?
- Tuyết Trinh cười, nụ cười sung sướng và hy vọng.
- Không chỉ là người coi vườn, mà còn...

Câu nói bỏ lửng của Tuyết Trinh làm Bảo Trung bật cười. Anh không ngờ mình đóng vai sĩ quan si tình đạt đến thế.

Có tiếng động cơ ở phía sau và tiếng còi gay gắt. Nghĩa liền cho xe đi sát vào mé đường để nhường chỗ. Một chiếc xe gíp nhà binh đang rú ga vượt lên phía trước.

Bảo Trung đưa mắt nhìn rặng cây xanh phía trước; đã gần tới Bách-thảo rồi. Đường phố sẽ yên tĩnh hơn nếu không có xe nhà binh gầm rú như thú dữ.

Bỗng anh giật mình khi nhìn thấy chiếc xe gíp quen thuộc và một nòng súng đen ngòm của người lái xe đeo kính đen đang chĩa vào anh. Anh vội đẩy Tuyết Trinh lùi ra xa và nép mình vào thành xe. Nhưng Tuyết Trinh đã kêu lên một tiếng rồi rướn người lấy thân che cho anh. Bảo Trung vội kéo cô xuống để tránh nguy hiểm, nhưng một tiếng súng nổ khoan thủng tấm kính dày trên cửa. Tuyết Trinh rú lên một tiếng và ôm chặt lấy Bảo Trung... Anh kinh hoàng thấy một vết máu đang rỉ loang ra áo ngoài, phía trên ngực Tuyết Trinh. Anh rút ngay trong túi ra một thứ thuốc cầm máu đặc biệt, xé khăn rồi cởi áo, rắc thuốc bột lên vết thương và băng bó tạm cho cô. Nghe thấy tim Tuyết Trinh còn đập, Bảo Trung đặt cô xuống đệm rồi lay gọi:

- Tuyết Trinh, Tuyết Trinh! Có làm sao không?

Tuyết Trinh từ từ mở mắt rồi đưa tay lên ngực rên rỉ. Bảo Trung hạ lệnh cho Nghĩa mở hết tốc độ đuổi theo chiếc xe gíp, anh nghiến răng nói:

- Thằng chó chết, bắn trộm à! Phải bắt nó trả nợ máu.

Nghĩa cúi gập người, dẫn hết ga đuổi theo chiếc xe gíp trên đường Quần-ngựa, anh hồi hộp tập trung tất cả tinh thần vào tay lái. Chiếc xe gíp vẫn lao vun vút định lần trốn.

Bảo Trung nắm được ưu thế vì xe anh đã có Nghĩa lái, anh bình tĩnh nắm chắc khẩu Pa-la-ben-lum và giục Nghĩa:

- Nhanh nữa lên, bám sát lấy nó!

Còn cách chừng hai chục thước, Bảo Trung đã nhận ra người lái xe là Vũ Nghị. Đột nhiên, hấn quay đầu lại. Đoàng! Đoàng! Hai phát súng nổ,

miếng kính phía trước mặt Nghĩa vỡ toang làm Nghĩa giật nảy mình.

- Đừng sợ, nó không bắn trúng được đâu. - Bảo Trung động viên Nghĩa. - Lái khá lắm, chuẩn bị vượt lên.

Nghĩa toát mồ hôi. Anh cúi đầu và chăm chú nhìn thẳng phía trước. Thêm hai phát súng nữa nổ, nhưng chỉ chạm vào nóc xe.

- Mặc nó, vượt lên đi!

Khi hai xe đã bám sát nhau. Nghĩa đang chuẩn bị vượt lên thì bỗng dừng xe trước đập phanh dừng lại. Tiếng bánh xe miết trên mặt đường rít lên rùng rợn.

Thật khủng khiếp, chỉ chậm một tích tắc là chiếc xe của Bảo Trung đâm vào xe trước, nhưng nhanh như cắt, Nghĩa đã kịp sang tay lái, vượt được lên, và cũng đập phanh dừng lại, chỉ cách chiếc xe của Vũ Nghị vài thước.

Mặt đầy sát khí, Vũ Nghị quay nòng súng nhắm thẳng Bảo Trung...

“Đoàng! Đoàng!”... Nghĩa hoảng hốt nhìn lại. Sau hai tiếng súng nổ, anh thấy Vũ Nghị đã buông rơi khẩu côn xuống đất. Phát súng của Bảo Trung nhanh hơn, xuyên thủng bàn tay phải của hắn, làm máu chảy ròng ròng. Hắn đang lúng túng, dùng tay trái rút nốt khẩu *mô-de* tiếp tục nhắm đạn, nhưng một phát súng nữa của Bảo Trung nổ tiếp. Vũ Nghị thét lên một tiếng rồi ôm đầu gục xuống thành xe.

Thở phào một tiếng, Bảo Trung bảo Nghĩa quay xe chở Tuyết Trinh vào bệnh viện.

* * *

Đã ba mươi phút trôi qua, Bảo Trung nóng ruột ngồi chờ ngoài hành lang trong bệnh viện. Anh lo lắng, vết thương của Tuyết Trinh không biết có cứu chữa được không? Khi mới đưa vào, bác sĩ bảo vết thương rất nguy hiểm, nhưng cũng may là không bị mất máu, còn hy vọng phần nào, phải chờ mổ xong mới rõ. Chưa bao giờ anh thấy lo lắng như hôm nay. Từ lúc Tuyết Trinh bị nạn, anh rất ân hận, tự kiểm điểm thấy đã phạm một sai lầm lớn. Tại sao anh xô đẩy cô vào con đường nguy hiểm?

Tại sao anh có những hành động phiêu lưu, chủ quan như vậy? Nếu chẳng may anh bị nạn, thân anh không đáng kể, nhưng còn nhiệm vụ tổ chức giao?

Còn Tuyết Trinh, một người giàu tình cảm, đã lấy thân mình che đậy cho anh, tại sao anh không có biện pháp bảo vệ cô? Phải cứu bằng được Tuyết Trinh. Phải giúp đỡ cô. Nếu được cách mạng giáo dục, rất có thể cô sẽ từ bỏ giai cấp của mình, theo con đường mới, cô sẽ trở thành người tốt. Anh sẽ cố gắng giúp đỡ cô, không nên để cô đau khổ.

Thêm mười phút nữa trôi qua, Bảo Trung đi đi lại lại trước cửa phòng mổ, vừa hồi hộp vừa lo lắng. Anh cảm thấy thời gian như dừng lại.

Cánh cửa phòng hé mở, bác sĩ bước ra, dáng mệt nhọc. Anh vội chạy lại nhìn sâu vào khước mắt bác sĩ, vẻ dò hỏi. Ông ta chìa tay cho anh và cười, trên mặt còn đượm vẻ băn khoăn:

- Đạn đã gặp được ra, may chỉ chạm vào cuống phổi, cô ấy đã được cứu sống.

Bảo Trung hết sức mừng rỡ. Anh cảm động cầm tay bác sĩ đưa lên môi hôn:

- Cám ơn bác sĩ, chúng tôi không bao giờ quên ơn ngài!

- Ba hôm nữa anh có thể vào thăm cô ấy được. Anh cứ yên tâm.

Bảo Trung cám ơn bác sĩ một lần nữa rồi ra xe trở về. Thấy Bảo Trung ra. Nghĩa vội hỏi:

- Cô ấy thế nào hở anh? Có làm sao không?

- Cô ấy còn sống, cứu được rồi! Bác sĩ bảo ba hôm nữa chúng ta có thể vào thăm được.

Nét mặt Nghĩa tươi hẳn lên, Bảo Trung không ngờ người thanh niên giúp việc anh hôm nay đã dũng cảm lái xe một cách tài tình. Anh nắm chặt tay Nghĩa, thân mật nói:

- Chú Nghĩa, từ nay chú coi tôi như anh. Gian nan nguy hiểm chúng ta cùng chịu và sung sướng cùng chia sẻ. Tôi đã hiểu chú sau cuộc chiến đấu hôm nay. Chú thật là một thanh niên dũng cảm.

Mắt Nghĩa sáng lên, khuôn mặt trẻ trung hơi ửng đỏ như bông hoa dưới ánh mặt trời.

XVI

THƯ NHÀ

Gió bắc lạnh lẽo thổi về, bứt nốt những tấm lá vàng còn lác đác bám trên những cành cây khẳng khiu, trơ trụi. Bầu trời xám ngắt, những làn mây vẫn đục chìm phía chân trời. Từng đàn chim dang cánh tìm nơi xây tổ ấm. Cảnh vật tiêu điều trước những ngọn gió phũ phàng, sự sống như đang bị nhấn chìm dưới bầu trời mùa đông âm ảm.

Bảo Trung thắt lại ca vát cho ấm cổ, anh lững thững bước trên đường phố vắng, hy vọng tìm được liên lạc với cơ sở do một sự tình cờ nào đó. Anh đã bao nhiêu lần cố lần mò nhưng cuối cùng đều thất vọng. Hơn một tháng nay, kể từ sau ngày đấu súng với Vũ Nghị, và cũng từ ngày Tuyết Trinh bị nạn, tâm hồn anh day dứt không yên. Đường liên lạc với các đồng chí bên ngoài không sao nối được, các cơ sở nội thành bị khủng bố gắt gao, hai địa điểm dự bị cũng phải rút đi. Bọn Mỹ ngày càng thọc sâu vào Đông-dương. Đã có cuộc gặp gỡ giữa Cút-xô, trùm mật thám Pháp và A-len Đa-lét, trùm CIA Mỹ. Chúng định bàn tính những gì? “Phải làm gì bây giờ?” Anh tự chất vấn nhưng chưa tìm được câu trả lời.

Một đoàn xe nhà binh đang rầm rập chạy qua, trên xe căng bạt kín mít. Anh rẽ sang một phố đông người, nện những bước dài không chủ định...

Một em bé chừng 5 tuổi ôm quả bóng cao su mãi ngược mắt nhìn đoàn xe điện rầm rập chạy qua, nên buột tay để rơi quả bóng. Quả bóng lăn trên mặt đường, em vội chạy theo để nhặt. Bỗng một chiếc xe gíp do một tên hiến binh Pháp lái, rú ga vun vút chạy qua. Bảo Trung giật mình thét lên một tiếng, nhưng... không kịp nữa rồi, chiếc xe hung bạo đã xô em bé xuống đường rồi nghiêng nát thân hình bé nhỏ của em.

Mọi người hoảng hốt rú lên, nhưng chiếc xe gíp vẫn phóng thẳng, coi như không có chuyện gì xảy ra, mặc tiếng còi cảnh sát.

Bảo Trung chạy đến, anh chứng kiến cảnh tượng thương tâm: một thiếu phụ đang ôm xác em bé, kêu gào thảm thiết. Mọi người xúm quanh nơi xảy ra tai nạn, cảm giận, nguyên rủa tên hiến binh không tiếc lời.

Bảo Trung bắt gặp những ánh mắt căm hờn nhìn thẳng vào anh. Anh giật mình, nhớ ra mình đang mặc quân phục quốc gia. Bỗng có bàn tay nào đó nắm lấy vai anh; một ông cụ nhìn anh hần học:

- Ông trung úy, ông hãy giương mắt nhìn cho kỹ. Quân lính ông như thế đấy?

Một bà cụ cũng níu lấy áo anh sỉ vả:

- Sung sướng chưa, mở mắt ra mà nhìn.

Tê tái cả lòng, anh thấy mặt nóng bừng, muốn phân trần mà không thể nói ra được. Chịu đựng trước những lời đay nghiến nhục mạ, anh cúi mặt quay đi và trốn khỏi đám người đang công phẫn ấy.

Bảo Trung thấy lẻ loi, có ai hiểu anh lúc này. Mọi người đều nhìn anh bằng con mắt thù hằn. Bao giờ anh mới được hít thở không khí tự do? Bao giờ anh mới được sống thực sự cuộc sống của anh? Anh thèm khát được nói những lời thành thực. Ôi, hoàn cảnh thật cay nghiệt!

Thấy cần phải trở về nhà cho tinh thần bớt căng thẳng, anh bèn nhảy vọt lên một chiếc xích lô bảo phóng thẳng lên phía Cửa Bắc. Về đến nhà Bảo Trung ném mình xuống giường, vò đầu suy nghĩ.

Nhớ lại những ngày chiến đấu sôi nổi trong Nam, anh thấy nhớ các đồng chí của mình. Nếu có cách gì về thăm đơn vị chốt lát thì sung sướng biết bao.

Hình ảnh người thiếu phụ ôm xác em nhỏ lại hiện ra như nhắc nhở anh phải trả thù. Anh phải trả thù cho đồng bào đang bị thực dân Pháp giày xéo!

Tình hình chiến sự ngày càng phức tạp. Quân Pháp đã tiến công Sơn-tây, Vĩnh-yên, Việt-trì và đang tiến lên Phú-thọ. Chúng âm mưu cắt đứt đường liên lạc giữa Trung-bộ và Bắc-bộ. Hiện chúng đang bắt nhân dân trong vùng chiếm đóng sửa con đường từ Sơn-tây đi Hòa-bình. Thế là

chúng đã lấn chiếm thêm một số đất đai thuộc vùng tự do của ta. Trong khi các đồng chí đang cầm súng chiến đấu trực diện với quân thù ngoài mặt trận, thì ở đây, anh phải đóng một vai trưởng giả, sống phè phỡn trong lòng Hà-nội. Từng giây, từng phút phải cầm miệng, không được nói những điều muốn nói.

Buồn rầu, Bảo Trung cầm tờ nhật trình lên xem. Qua tin tức hàng ngày, anh hy vọng tìm ra sơ hở của địch để nắm tình hình, nhưng toàn những tin vụn vặt. Ném tờ báo xuống bàn, anh định ngủ một giấc, nhưng không tài nào ngủ được. Nằm nhà không yên, anh bảo Nghĩa sửa soạn xe, anh với Nghĩa đến tiệm cà phê giải sầu.

Hai người bước vào một tiệm Hoa kiều, anh gọi hai tách cà-phê, lấy thuốc lá hảo hạng cho Nghĩa hút. Nghĩa rất thích được giúp việc một sĩ quan hào phóng như anh.

Trong quán, khách khứa không đông lắm, mấy cô phục vụ, ăn mặc diêm dúa, chạy lăng xăng từ bàn này sang bàn khác, trông cũng vui mắt. Vài thanh niên cao bồi, mặc quần áo sặc sỡ cũng kéo ghế gọi tên các cô ăm ỉ. Chúng ngả người trên ghế, ghéch chân lên bàn, trông vừa bất lịch sự vừa ngang tàng. Nhiều người tử tế nhìn chúng bằng con mắt ác cảm.

Bảo Trung và Nghĩa đều mặc thường phục vì mặc quân phục ra đường, nhiều khi bất lợi. Sáng nay, anh đã chịu nhục rồi.

Trong tiệm tiếng cốc tách, tiếng cười nói ồn ào huyên náo, không khí có vẻ sầm uất, bà chủ tiệm luôn mỉm cười tươi tỉnh.

Đột nhiên căn phòng im bật, chỉ còn những tiếng xì xào nhỏ, mặc dù lúc này tiệm đã hết chỗ ngồi. Bảo Trung thấy có hai người khách đi vào. Một tên thiếu úy hiến binh Pháp, và một tên hạ sĩ người Việt, chúng nghênh ngang và hung hãn. Chúng đi qua từng bàn, trừng mắt nhìn từng người vẻ dữ tợn, khiến người nhát gan phải quay vội mặt đi không dám nhìn lại. Có người đã đứng dậy trả tiền, ra khỏi cửa.

Hai tên vẫn hung hăng bước thẳng vào phía trong, Bảo Trung và Nghĩa đang mơ màng theo khói thuốc. Không để ý, họ gọi thêm rượu và

bánh ngọt.

Bỗng hai tên xăm xăm bước đến bàn Bảo Trung. Tên hiến binh Pháp hất đầu ra hiệu, tên cần vụ lớn tiếng bảo:

- Bàn này là chỗ quan hiến binh vẫn ngồi, các anh sang bàn khác.

Nhìn vẻ mặt hung hăng và hống hách của bọn chúng Nghĩa nóng mắt xô ghế định đứng dậy, nhưng Bảo Trung lấy chân ra hiệu cho Nghĩa bình tĩnh. Tên hiến binh Pháp đứng sừng sững, mắt nãy lửa nhìn anh, tay tì vào khẩu *côn bát* bên hông, tỏ vẻ sốt ruột. Tên hạ sĩ ngục cũng chống tay vào háng, ngạo nghễ nhìn Nghĩa một cách tức giận.

Bảo Trung điềm tĩnh nói tiếng Pháp với tên hiến binh người Pháp:

- Ngài sĩ quan, còn chỗ kia mà?

Tên hiến binh không thèm trả lời, chỉ cau mày nói tiếng Việt chưa sôi:

- Mao lên! Cút đi!

Bảo Trung nháy mắt nhìn Nghĩa, đoạn anh từ từ đứng dậy:

- Thôi, nhường chỗ cho các ngài đi!

Nghĩa dường như tự ái, còn dùng dằng chưa muốn đứng dậy. Tên hạ sĩ ngục đắc chí, hỗn xược túm lấy cổ áo Nghĩa kéo lên. Mấy người khách gần đấy tuy bất bình nhưng chỉ sợ hãi đưa mắt nhìn nhau.

Bảo Trung bước lên một bước, hình ảnh em bé lại hiện lên. Trước mắt anh là kẻ thù đang đứng nhìn anh như thách thức. Căm thù dồn lên cánh tay. Với một động tác hết sức nhanh nhẹn, anh vận dụng môn võ hiểm, tống một quả như trời giáng vào tên hiến binh Pháp. Tên này chỉ kịp kêu lên một tiếng hự rồi ôm bụng, nhắm mắt đổ gục xuống.

Tên hạ sĩ thấy động vội quay lại, hăn đang ngạc nhiên vì sự việc xảy ra quá nhanh thì cũng là lúc Nghĩa thừa cơ tóm luôn cổ chai bia ở bàn bên cạnh thẳng cánh nện một cú vào đầu nó. Nó chỉ còn ú ớ mấy tiếng rồi ngã gục bên cạnh quan thầy, Bảo Trung cúi xuống sờ khẩu *côn bát* của tên hiến binh, anh nhanh nhẹn tháo băng đạn ở thắt lưng. Nghĩa cũng làm theo như vậy với tên hạ sĩ ngục. Hai người lạng lẽ trả tiền rồi đi ra.

Vừa lúc đó mấy tên cảnh sát ngụy ập đến cản anh lại.

Bảo Trung giơ cho chúng xem tấm các sĩ quan an ninh quốc gia. Bọn chúng đành phải để anh và Nghĩa ra xe.

Sự việc vừa xảy ra làm xôn xao dư luận. Nhân dân bàn tán không hiểu hai anh chàng này là ai mà dám đánh cả hiến binh. Mọi người đều hả dạ thán phục hai thanh niên võ nghệ cao cường. Mấy tay cao bồi anh chị từ nãy đến giờ cũng trở mắt nhìn không dám ba hoa như trước nữa.

Mười lăm phút sau, xe cấp cứu của nhà binh đến chở hai thầy trò tên hiến binh về bệnh viện.

Trên đường về, Bảo Trung trầm ngâm không nói, anh đang xem xét lại sự việc vừa xảy ra để rút lấy một nhận định. Riêng Nghĩa thì hơi lòng hơi dạ tí tê hỏi Bảo Trung:

- Trung úy, anh đánh thế nào mà tên hiến binh Pháp ngã gục ngay thế?

- Chú đã học qua võ “*diu đô*” chưa?

- Chưa, em mới chỉ nghe nói thôi, hôm nào anh dạy em nhé!

- Được, cứ đi với anh ít lâu thì khắc giỏi thôi.

Nghĩa phấn khởi, anh cảm phục người sĩ quan trẻ tuổi vô cùng.

Về đến buồng riêng, một luồng gió lạnh thốc vào làm tung cánh cửa, đem theo mấy chiếc lá vàng. Bảo Trung vội khép cửa, anh mở tủ lấy chiếc áo len do Ngọc Mai đan mới gửi sang, mặc vào người, hơi len ấm áp làm anh dễ chịu. Cách đây mấy ngày, anh nhận được thư của ông bà Ứng Lại gửi kèm theo chiếc áo, thư của Giát-manh cũng gửi sang cùng một ngày.

Thư của ông bà Ứng Lại anh chỉ xem qua. Vẫn những lời khuyên bảo của một người cha, nỗi mong nhớ của một bà mẹ. Hai người dặn anh phải cẩn thận; khi cần thiết thì xin về Pháp, vì xem ra tình hình ở Việt-nam không lấy gì ổn định lắm.

Trong thư cũng nhắc đến Giát-manh, họ khen cô ta ngoan và có nhiều hứa hẹn. Cuối cùng là những dòng chữ của Ngọc Mai, cô em gái nũng nịu đòi anh phải gửi quà ở Đông-dương về.

Lá thư Bảo Trung xem kỹ là thư của cô gái Pháp.

Pa-ri, ngày...

Anh Trung thân yêu!

Hôm nay, em viết lá thư thứ năm cho anh, kể từ ngày về đến tổ quốc. Thế mà em chỉ nhận được của anh hai lá thư thôi. Chứng tỏ anh lười viết thư cho em, có đúng không? Nhưng em cũng hiểu hoàn cảnh bận rộn của anh...

Em đã đến nhà gặp ba má anh. Sao má anh hiền thế. Má rất quý em. Cô Ngọc Mai thì giống anh như đúc. Không ngày nào chúng em không gặp nhau.

Anh Trung ạ, còn hai năm nữa, em cố giành lấy tấm bằng tốt nghiệp. Nếu lúc đó anh chưa về thì em sẽ xin sang công tác tại một bệnh viện nào đó bên Việt-nam để có thể gần anh. Anh có đồng ý không?

Tuy xa nhau nhưng hình ảnh anh lúc nào cũng ẩn hiện trong trái tim em. Không hiểu anh đối với em thế nào? Em thấy hơi ngại vì vấn đề chủng tộc. Anh có coi em như một thiếu nữ Việt-nam không?

Thấy người ta nói con gái Hà-nội đẹp lắm, phải không anh? Tình hình Đông-dương dạo này có gay go lắm không? Em nghe dư luận nói rằng chính phủ mới phải điều động thêm quân từ Bắc Phi sang tiếp viện, em đoán là chiến tranh còn kéo dài, chúng ta còn phải chịu đựng đến bao giờ anh nhỉ?

Thôi, em còn phải học bài đây! Tạm dừng bút để chờ thư sau. Chúc anh mạnh khỏe và luôn nhớ tới Giát-manh... Giát-manh chỉ có thể quên anh khi nào trái đất ngừng quay.

Hôn anh nồng nàn và tha thiết!

GIÁC-CƠ-LIN GIÁT-MANH

Bảo Trung gấp thư lại, cất vào trong chiếc hộp đựng mớ tóc màu hung do cô gái Pháp tặng anh khi chia tay. Một ý nghĩ thoáng qua rồi tan biến trong luồng gió lạnh. Anh thở dài nghĩ đến cô gái Pháp tốt bụng. Cô có tấm lòng trong trắng, nồng nhiệt. Mọi tình của cô đối với anh thật đắm thắm nhưng viễn vông.

Cuộc sống hai mặt tạo cho anh có dịp làm quen với mọi người. Cảm tình càng nhiều, nguy hiểm càng lắm. Anh phải ngụy trang cả tấm thân lẫn tình cảm. Rõ ràng anh sống đây, nhưng không phải sống cuộc sống thực sự của mình. Tất cả những gì có lợi cho kháng chiến, có lợi cho cách mạng, anh cần phải tranh thủ, miễn là đừng sa ngã.

Sau giây phút bối rối, Bảo Trung quyết định phải tập trung sức lực vào việc tìm bắt liên lạc nhanh chóng để làm tròn sứ mệnh tổ chức giao phó cho anh.

XVII

TÊN ĐİỆP VIÊN CUỐI CÙNG

Một buổi sớm, tên đồn trưởng Cẩm-giàng cho gọi lý trưởng làng Xuân-đào lên hỏi:

- Thầy lý! Tôi đã nhắc thầy từ lâu. Phải tìm ngay cho tôi một người theo tiêu chuẩn đã định để cử đi học lớp biệt kích. Vậy thầy đã tìm được ai chưa?

Lý trưởng làng Xuân-đào khúm núm thưa:

- Bẩm quan lớn, chúng con đã tìm được rồi ạ! Hôm nay con dẫn anh ta đến.

- Cho nó vào ngay! - Tên đồn trưởng tỏ vẻ vui mừng.

Khi tên lính bảo an dẫn người lạ vào, tên đồn trưởng nhìn anh ta từ đầu đến chân một cách soi mói. Hẳn có vẻ không hài lòng vì thấy người ấy chỉ là một thanh niên mảnh dẻ. Hẳn hất hàm hỏi lý trưởng:

- Người này ấy à? Chúng tôi có cần người đuổi gà đâu?

- Dạ, bẩm quan, trông thế nhưng anh ta rất khỏe, chẳng tin quan lớn cứ thử sức anh ta xem.

Tên đồn trưởng không tin, vội tiến đến sát người thanh niên, lấy hai tay lắc mạnh hai vai rồi cầm tay anh ta bóp thật mạnh.

Người thanh niên thản nhiên để mặc hẳn, rồi bất thành lình, anh uốn cổ tay, nắm chặt lấy tay tên đồn trưởng bóp thật mạnh, khiến hẳn đau quá kêu oai oái. Lúc đó anh mới bỏ tay hẳn ra.

Tên đồn trưởng hơi tự ái, sầm mặt lại, nhưng sau đó, hẳn cũng vui vẻ vỗ vai người thanh niên khen ngợi:

- Ủ, khá lắm, được!

Kéo áo anh ta lên, thấy một vết sẹo dài ở bụng, hẳn hỏi:

- Chỗ này làm sao thế?

Lý trưởng trả lời thay:

- Bấm quan lớn, đây là vết chém của Việt Minh hồi anh ta còn làm cho Nhật. Việt Minh chém anh ta suýt chết.

Tên đồn trưởng rất hài lòng, hãnh bảo hai người ngồi xuống, lấy thuốc lá mời rồi lấy tập hồ sơ giở ra xem.

Tên: Nguyễn Văn Tám 20 tuổi, nguyên quán làng Xuân-đào, Cẩm-giàng, Hải-dương.

Tên cha: Nguyễn Văn Bách, làm thầu khoán cho Nhật, bị Việt-Minh bắn chết ngày cướp chính quyền.

Tên mẹ: Trần Thị Ái, buôn bán, bị chết vì một vụ tống tiền.

Đã có thành tích:

- *Dẫn đường cho tiểu đoàn Lê dương tiêu diệt một trung đội Việt Minh ở Lạc-đạo.*

- *Chỉ điểm bắt sống hai cán bộ Việt Minh khi chúng vượt qua đường số 5 v.v...*

Đồn trưởng gật gù bảo lý trưởng:

- Được, lý lịch bảo đảm! Ông phải chịu trách nhiệm về người này. Nếu về sau có sự bội phản thì ông sẽ ngồi tù, nghe rõ chưa?

Lý trưởng cả quyết:

- Bấm quan lớn, con xin lấy đầu ra bảo đảm, gia đình anh ta con biết rõ lắm. Anh ta rất trung thành với chính phủ quốc gia, bởi vì bố anh ta bị Việt Minh giết, nên anh ta rất căm thù Việt Minh. Anh ta đã lập được chiến công với quân đội Liên hiệp Pháp đấy ạ!

- Thôi được, sáng mai bảo nó lên đây tập trung để tôi căn dặn đôi điều cần thiết rồi nhận giấy tờ đi Hà-nội cho kịp ngày khai giảng. - Hãnh quay sang người thanh niên. - Thật may cho anh đấy.

Hai người cúi đầu chào tên đồn trưởng ra về.

Ra khỏi đồn đã xa, lý trưởng nói với người thanh niên:

- Đồng chí Giang, nó tin rồi đấy. Ở thôn tôi cũng có thằng Tám, bố làm tay sai cho địch, bị ta giết chết, nó làm chỉ điểm cho Pháp, nhưng thằng đồn trưởng này mới đổi về đây nên không biết mặt nó và hiện nay ta đã tóm cổ nó đi rồi. Đồng chí có thể yên tâm thay thế nó đi học được. Dù chúng có điều tra đi nữa, cũng chẳng tìm ra.

Trần Giang phấn khởi, anh vừa nhận một công tác mới do ban chỉ huy mặt trận giao. Sau một thời gian được bồi dưỡng, anh đã vui vẻ nhận nhiệm vụ đặc biệt này.

Trước khi ra đi, cán bộ quân báo của mặt trận đã hướng dẫn anh những điều cần thiết, cách thức bắt liên lạc với những người của ta. Anh rất lo lắng. Anh sẽ phải sống một cuộc sống khác, phải lăn lộn trong sào huyệt của quân thù.

Sau khi chuẩn bị chu đáo mọi thứ, Trần Giang lên đường. Anh là người cuối cùng của lớp điệp viên từ các tỉnh về dự học tại trường biệt kích.

Trần Giang đã nghiêm nhiên trở thành một biệt kích viên, một học viên chăm chỉ của nhà trường. Theo sự hướng dẫn của cán bộ ta thì trong trường biệt kích cũng đã có một số đồng chí của ta. Đặc biệt cấp trên còn cho biết, có một đồng chí hiện đang nắm một chức vụ quan trọng trong ban huấn luyện. Trần Giang cố công theo dõi để tìm liên lạc. Mấy ngày sau, anh đã bắt được liên lạc với hai đồng chí cùng trong một trung đội. Nhưng còn việc liên lạc với người thứ ba thì chưa tìm được. Anh để ý trong số sĩ quan Việt-nam huấn luyện có một trung úy trẻ, dạy môn sử dụng hóa chất trong chuyên môn. Ông ta ít nói, nghiêm nghị, nghe đâu mới tốt nghiệp trường sĩ quan của một đế quốc nào đó về nước, tính tình rất thẳng thắn, rộng lượng.

Những khoa mục khác do các sĩ quan Pháp và Mỹ huấn luyện thì rất nặng nề, chúng bắt học viên phải chịu đựng các kiểu tra tấn để thử thách lòng gan dạ. Các cuộc tập dượt hoa mắt, vã mồ hôi. Có những tên yếu sức không chịu nổi, đã học ra từng bát máu phải chỉ đi bệnh viện rồi bị đuổi ra khỏi trường.

Mới đầu, Trần Giang cũng thấy rợn. Một cái trường tập trung những con người đã mất hết nhân tính, đã man tàn bạo, có nợ máu với cách mạng. Chúng huấn luyện đủ các kiểu giết người, biến họ thành những con vật, đầy tính khát máu, sẵn sàng làm tay sai một cách mù quáng. Một mặt, chúng tổ chức những trò mua vui, trác táng, chọn một số nhà thổ có nhan sắc vào bán hàng trong căng tin, mở những cuộc khiêu vũ thường xuyên hàng tuần để cám dỗ bọn biệt kích. Tóm lại, đây là một trường đào tạo được tổ chức chu đáo về mọi mặt, tối tân theo kiểu Huê-kỳ. Toàn Cơ lấy làm hãnh diện, y đặt tin tưởng vào kết quả của trường.

Trần Giang đã sống hơn một tháng trong ổ rắn độc ấy. Anh kiên nhẫn chịu đựng để làm tròn nhiệm vụ. Tuy vậy anh vẫn nhớ cuộc sống sôi nổi ở đơn vị. Hình ảnh những người bạn chiến đấu hiện dần ra trước mắt, vô cùng thân thiết.

Tiểu đội trưởng Trụ vui tính, lúc nào cũng như diễn viên sân khấu, mỗi khi có chuyện phấn khởi, lại vỗ ngực nghêu ngao: “Như ta đây, đường đường một đấng...” làm cho các chiến sĩ phải bật cười. Chiến sĩ Ninh, con người lầm lì nhưng dũng cảm, tinh thần chiến đấu ít ai bì kịp. Chiến sĩ Lương, người nhỏ nhắn trong các buổi biểu diễn văn nghệ, Lương đều sắm vai vợ tân binh, khéo đến nỗi nhiều thanh niên trong xóm tưởng anh là con gái thật nên cứ hỏi thăm mãi...

Những cán bộ cùng năm gai nếm mật với anh như chính trị viên Văn, một con người ít nói, nhưng hễ nói là có sức thuyết phục, hấp dẫn người nghe. Mới mười tám tuổi đầu, nhưng anh đạo mạo như ông cụ. Trung đội phó Cường khi nói hay văng tục, nhưng rất thẳng thắn, ai cũng tin yêu.

Tất cả cán bộ chiến sĩ ở trung đội anh đều gan dạ, ít tuổi và hăng hái như nhau. Họ sống với nhau từ ngày đầu kháng chiến đến nay. Trần Giang rất gần gũi thương yêu họ, ngược lại, họ cũng tin yêu, mến phục anh. Trung đội của anh đúng là một gia đình hòa thuận.

Một đêm, đơn vị của anh được lệnh tiến vào sân bay Gia-lâm phá lô cốt tiền tiêu của địch ở phía Bắc, làm nhiệm vụ thu hút hỏa lực của địch để tạo điều kiện cho đơn vị chủ công đột nhập phá hủy sân bay. Anh dẫn

đơn vị tiến sát hàng rào dây thép gai, cho một tổ tiến lên cắt chướng ngại vật cản đường, vượt qua được hàng rào, gỡ mìn trên bãi. Cuối cùng, cả trung đội lọt vào được đường hào an toàn, bí mật. Mãi tới khi bọn lính tuần tra phát hiện thấy dấu vết, chúng báo động. Tất cả đèn pha đều rọi về phía đơn vị anh. Từ chiếc lô cốt sừng sững trước mặt, các cỡ súng thi nhau nhả đạn. Lửa đạn dày đặc đan chéo trên mặt hào, anh đã kịp điều tổ Ba-dô-ka lên cách lô cốt 50 mét, hạ lệnh phát hỏa.

Chờ mãi không thấy Ba-dô-ka nổ, lại thấy báo cáo pin của Ba-dô-ka bị ướt, không phát hỏa được. Thế là anh bèn hạ lệnh tập trung lựu đạn, buộc ba quả làm một để phá lô cốt. Loạt lựu đạn đầu tiên nổ, buộc đại liên địch phải câm họng. Lợi dụng lúc hỏa lực của địch ngừng anh cho đơn vị xung phong chiếm lô cốt. Anh vừa nhảy lên khỏi đường hào thì dưới ánh đèn pha, anh nhìn thấy quả lựu đạn của địch đang ném về phía mình. Không do dự, anh liền nhảy đến, thuận đà đá phốc quả lựu đạn ngược trở lại. Đến quả thứ hai cũng vậy, nhưng tới quả thứ ba thì không kịp nữa, anh thấy đau nhói ở chân, một sức mạnh nào đó đẩy anh ngã chúi xuống.

Phía Nam, lửa cháy sáng rực. Những tiếng nổ liên tiếp phá hủy hàng loạt máy bay. Tiếng reo hò của bộ đội âm vang... Đơn vị anh đã làm tròn nhiệm vụ. Đến lúc rút ra, các chiến sĩ thấy anh bị thương, thay nhau dìu anh, anh cố gượng bước rồi kiệt sức ngất lúc nào không biết.

Khi tỉnh dậy, thấy mình nằm ở quân y viện, ánh mắt hiền từ của cô y tá nhìn anh lộ vẻ vui mừng. Cô báo tin mừng mảnh đạn được gỡ ra. Không có gì nguy hiểm, chỉ vì mất nhiều máu nên anh bị kiệt sức. Anh hỏi kết quả trận đánh thì cô cho biết: Ta đã đốt cháy gần 20 chiếc máy bay Spít-phai và một kho chứa xăng của địch. Thắng lợi rất to! Trung đội của anh đã bảo toàn được lực lượng, chỉ riêng anh bị thương mà thôi.

Trong thời gian nằm viện, anh được biết cô y tá vẫn chăm sóc anh là Tâm, vừa ở nội thành ra. Anh rất có cảm tình với Tâm.

Hôm ra viện, Tâm đã tiễn anh một quãng đường...

Bây giờ nghiêm nhiên anh đã là một toán trưởng học viên của trường biệt kích. Anh cần phải bắt liên lạc với một người, người đó có bí hiệu là “Hoa hồng trắng”. Biết tìm sao được con người ấy trong số hàng trăm kẻ hung dữ này?

XVIII

NHỮNG CHUYỆN RẮC RỐI

Toàn Cơ rất lo lắng, y không hiểu sao chuyến hàng do ông Toàn Phát chở đi Hồng-kông đã lâu mà chưa thấy về. Nghe đâu hàng mang đi bị ế ẩm nên sụt giá, nhất là chè đang bị mấy nhà tư bản ngoại quốc cạnh tranh. Họ bán phá giá làm lũng đoạn thị trường.

Thế là cổ phần của y sẽ bị hao hụt vì lỗ vốn. Càng nghĩ càng bực mình, y đâm ra oán trách thủ tướng Xuân. Ông ta chẳng hiểu khả năng của y. Lẽ ra phải giao cho y phụ trách Bộ Thương mại thì lại nhét cho y cái Cục An ninh chó chết này. Tham vọng của y rất lớn: làm bộ trưởng một bộ nào đó trong chính phủ quốc gia để thừa cơ hốt bạc làm giàu.

Thủ tướng Xuân đã đánh giá sai khả năng chuyên môn của y. Ông ta cho rằng: một nhà kinh doanh lỗi lạc, đã từng bôn ba trên khắp chiến trường Bắc Phi và làm tiếp liệu cho đạo quân viễn chinh như y thì tất phải có tài tổ chức. Bởi thế chiếu theo sự cần thiết, ông ta đã điều động y ra Bắc Việt để tổ chức Cục an ninh Quốc gia và hy vọng y sẽ thành công. Nhưng thật rắc rối, từ ngày nắm quyền tổ chức đến nay, y đã mất rất nhiều công sức mà công việc vẫn rối beng. Lẽ ra Cục an ninh phải được độc lập theo sự tổ chức của quốc gia, nhưng hiện nay nó vẫn phụ thuộc vào Bộ chỉ huy Pháp ở miền Bắc.

Sở mật thám các tỉnh hầu hết do người Pháp nắm quyền hành, họ chỉ phụ thuộc Cục an ninh về mặt hình thức giấy tờ còn trên thực tế vẫn do Bộ chỉ huy Pháp giật dây.

Toàn Cơ chỉ làm một tên bù nhìn, múa may quay cuồng trong cái trụ sở nhỏ bé của mình. Y ngán ngấm trước công việc. Đã thế, được hai ông giúp việc có khả năng thì cứ hục hặc nhau, bắn giết nhau vì đàn bà, chẳng còn ra thể thống gì nữa.

Toàn Cơ cảm thấy bất lực, chán nản và hoang mang. Tình hình chiến sự không sáng sủa cho lắm, quân đội Pháp cố tấn công chiếm cứ một số nơi ở Trung du thì lại phải thu hẹp phạm vi chiếm đóng ở Việt-bắc. Việt Minh càng ngày càng lớn mạnh, đánh thọc sâu vào gần những đô thị lớn và quấy rối khắp nơi.

Tình hình chính trị cũng không ổn lắm, luôn rối như bòng bong. Giữa Thủ tướng Xuân với quốc trưởng Bảo Đại đã có sự bất đồng. Quốc trưởng nay bảo về nước, mai bảo về nước, rồi lại thôi, chẳng dứt khoát gì cả. Chỉ còn hy vọng vào người Mỹ, rất khó hiểu và thâm hiểm.

Càng nghĩ càng chán, càng chán càng xoay. Toàn Cơ thấy trong tình thế hỗn loạn này phải tranh thủ vơ vét, nay mai gặp bất trắc, còn có chỗ nương thân. Vì vậy, trong khoản viện trợ Mỹ, Toàn Cơ đã nhanh tay xén một phần lớn đô-la rồi bí mật gửi vào ngân hàng Thụy-sĩ. Y dành lại một phần hùn vốn vào công ty xuất nhập khẩu của Toàn Phát để kiếm lời. Mặt khác, Toàn Cơ luôn kêu ca về những khó khăn trong công việc kiện toàn Cục An ninh để vớ thêm tiền của các ông chủ Pháp và Mỹ.

Thế nhưng, bao hy vọng vào chuyển hàng mang đi bỗng dưng đổ vỡ hết. Nửa số tiền vừa biến thủ được có thể sẽ đi tong.

Toàn Cơ vụt nảy ra ý định viết thư gửi thủ tướng Xuân, đề đạt nguyện vọng của mình. Mở ngăn kéo lấy giấy, y phải cau mày khi nhìn thấy tờ biên bản về vụ án Vũ Nghị. Thật rắc rối, lắm chuyện quá! Vũ Nghị bị bắn vào đầu, hỏng một bên mắt, hiện đang nằm điều trị tại bệnh viện ở Pa-ri. Ngay hôm xảy ra chuyện, Bộ chỉ huy Pháp đã tức tốc cho máy bay đặc biệt chở hẳn về Pháp, chẳng biết có cứu chữa nổi không? Tên Mít-xen điện cho Toàn Cơ giúp hẳn tìm ra thủ phạm, nhưng Toàn Cơ kiếm cơ thoái thác. Y nói rằng y nhận được tin đội biệt động của Việt Minh phục kích trên quãng đường vắng đó để giết hại những sĩ quan tham mưu. Bảo Trung cũng bị họ bắn suýt chết, còn Tuyết Trinh thì bị thương nặng.

Lần đầu tiên Toàn Cơ bao che cho Bảo Trung. Y thấy nhiệm vụ của y lúc này là phải bảo vệ an toàn cho cháu để còn nhờ cậy trong mưu đồ hốt

bạc hiện nay.

Nghĩ đến sự việc vừa qua, Toàn Cơ chợt nhớ mình phải săn sóc con gái ông Toàn Phát, người bạn chí thân trong kinh doanh. Toàn Cơ quyết định vào bệnh viện thăm Tuyết Trinh, xem bệnh tình cô ra sao, nhờ chẳng may có thể nào thì biết ăn nói làm sao với ông bà Toàn Phát. Toàn Cơ bảo lính hầu sửa soạn những thứ cần thiết rồi ra xe vào bệnh viện.

Tuyết Trinh sắp bình phục, vết thương đã kín miệng, cô có thể ngồi dậy và đi lại dễ dàng. Thường lệ, cứ cách một ngày, Bảo Trung đến thăm cô một lần vào buổi chiều. Anh thay hoa mới, xếp lại ngay ngắn chõng họa báo ở đầu giường, rồi ngồi xuống nói chuyện với cô. Những giờ phút ấy, Tuyết Trinh cảm thấy sung sướng. Cô mơ đến một ngày nào đó được cùng Bảo Trung ngồi máy bay sang Pháp, hai người sẽ sống cạnh nhau mãi mãi. Niềm hy vọng của cô thật đơn giản và đẹp đẽ. Nào có ngờ đâu người đang ngồi bên cô lại là một chiến sĩ quân báo. Anh đang nghĩ đến nhiệm vụ chưa hoàn thành. Ngồi bên cạnh người đẹp, nhưng hình như anh còn để tâm hồn vào một nơi xa xôi nào đó. Đôi lúc Tuyết Trinh bắt gặp những nét ưu tư trên mặt anh, nhưng cô không dám hỏi.

Đối với Tuyết Trinh, giờ phút gần Bảo Trung là những giờ phút quý báu. Cô chỉ muốn thời gian đi chậm lại để được tận hưởng những phút êm đềm, nhưng thời gian chỉ như đôi cánh chim không bao giờ biết mỏi, nó không bao giờ dừng lại và chiều theo ước vọng của một ai...

Từ ngày Tuyết Trinh bị nạn, bà Toàn Phát có đến thăm cô mấy lần, nhưng không ở lâu với cô được vì ông Toàn Phát đi vắng, bà còn bận trông nom hàng họ ở nhà. Tuyết Trinh cũng không lạ gì thái độ thờ ơ của bà Toàn Phát. Chỉ có u già, người thân nhất của cô là luôn luôn ở bên, săn sóc cô tận tâm.

Có tiếng giày quen thuộc bước vào. Tuyết Trinh hơi ngạc nhiên khi trông thấy đại tá Toàn Cơ. Về mặt ông ta hôm nay sao buồn đến thế.

- Thế nào cháu? Đã đỡ chưa? Chúc cháu mau bình phục để còn làm việc với bác.

Toàn Cơ vừa cất giọng ngọt ngào vừa xếp những hộp sữa và cam chanh lên chiếc bàn con đầu giường.

- Cảm ơn bác, cháu rất mong được ra viện, bác đem cho cháu nhiều thứ thế!

- Có gì đâu, mới về sữa Hòa-lan đặc biệt, cháu phải cố ăn để lấy lại sức chứ. Bảo Trung có hay vào thăm cháu không?

- Có ạ, anh ấy vừa về xong, bác có thấy tin tức gì về thầy cháu không?

- Chính bác cũng đang mong tin tức của thầy cháu. Bác còn sốt ruột hơn cháu nữa kia, chẳng hiểu hàng hóa ra sao mà đi lâu thế.

- Hay thầy cháu lại sang thăm Nhật-bản?

- Không có lẽ, có đi thì cũng phải báo điện về cho bác biết chứ.

- Cháu lo lắm, hay thầy cháu gặp phải sự gì không hay?

- Bác cũng lo, đời sống của bác gắn liền với chuyến đi của thầy cháu đấy. Bác rất lạ về chuyến đi này.

- Còn anh Minh cháu ra sao hở bác?

- Anh cháu còn phải ở lại biên giới để tiếp nhận quân của Vũ Hồng Khanh nên chưa về được. Chắc cũng sắp xong.

Ông ta đăm chiêu, hình như chợt nhớ ra điều gì, đứng dậy nói:

- Thôi nhé, đến thăm cháu một chút, bác còn phải sang Bộ chỉ huy có việc cần. Công việc bận rộn quá. Bác đứng ngồi không yên. Cháu cần giữ sức khỏe, khi nào mạnh hẳn hãy ra viện nghe không?

- Dạ, cảm ơn bác!

Toàn Cơ cúi xuống đặt một cái hôn lên trán Tuyết Trinh rồi ra về. Ông ta vừa đi khỏi thì Nghĩa vào.

- Chị khỏe chưa chị Trinh?

- Cảm ơn chú, cũng đã khá. Sao lúc này chú không vào với anh Trung một thế?

- Nãy, em phải xuống trường, anh Trung có viết mảnh giấy bảo đem lại ngay cho chị đấy. - Nghĩa móc túi, đưa mảnh giấy cho cô.

Tuyết Trinh đón lấy, mở ra xem:

Em Tuyết Trinh!

Từ nay đến chủ nhật, anh mắc giải quyết một việc quan trọng ở trường nên không thể đến thăm em được, vậy viết giấy này để em biết tin, đừng mong.

Từ tuần sau anh sẽ cố gắng mỗi ngày lại thăm em một lần.

Chúc em chóng mạnh để ra viện.

BẢO TRUNG

Tuyết Trinh vo tròn lá thư, đưa lên mồm cắn nát rồi lẩm bẫm:

- Anh ấy bận gì nhỉ? Hôm nay mới là thứ năm, còn những mấy ngày nữa. - Cô vội lấy giấy bút ra viết thư trả lời.

Anh Trung thân yêu!

Anh biết đấy, vắng anh buổi nào thì em rất buồn, nhất là ở trong nhà thương cô quạnh này! Nếu như công việc ở trường không cần lắm thì anh phải thu xếp lại thăm em nhé!

Anh chúc em chóng mạnh để ra viện. Em sắp mạnh rồi nhưng chưa ra viện đâu, còn phải bắt anh vào thăm em nhiều lần nữa! Không phải em ác với anh đâu, em muốn thử thách anh, xem anh có tận tâm với em gái của anh không?

Chúc anh mạnh, giải quyết công việc mau chóng để vào thăm em.

TUYẾT TRINH

XIX

MỘT VỤ ÁN KHẢ NGHỊ

Ở trường biệt kích vừa xảy ra một việc quan trọng: Huấn luyện viên, thiếu tá Cốt-chiê mới bị mưu sát trong khi đi kiểm tra doanh trại.

Tối qua, Cốt-chiê làm nhiệm vụ trực tuần. Như thường lệ, đến giờ đi ngủ, hắn đi “tua” một lần quanh doanh trại để kiểm tra các học viên có nghiêm chỉnh chấp hành nội quy không. Khu 1 và 2 đều tắt đèn theo đúng giờ quy định, nhưng riêng Khu nhà số 3 vẫn còn ánh đèn ở một căn buồng.

Bực tức, Cốt-chiê sầm sầm bước tới, định bụng sẽ bắt trung đội trong khu nhà này đeo súng bò quanh doanh trại cho hả giận. Hắn nghiêng rặng bước tới chỗ có ánh đèn, không ngờ tới điều bất hạnh đang chờ. Hắn vừa bước chân lên bậc thềm hành lang thì từ mé trong, một bóng người đã chờ hắn từ lâu vung xẻng xuống đầu hắn. Cốt-chiê chỉ còn nhìn thấy một tia sáng lóe mắt. Không kịp kêu lên tiếng nào, hắn cứ thế gục xuống, không biết trời đất là gì nữa.

Mười phút sau, đội tuần tra thường trực mới phát hiện thấy hắn. Chúng nổi còi báo động. Cả trường nhốn nháo tập trung. Tin Cốt-chiê bị mưu sát được báo về Bộ tham mưu Sở Mật thám và hiến binh. Lập tức Ban Giám đốc nhà trường triệu tập tất cả các sĩ quan huấn luyện đến điều tra.

Người ta cho điểm danh học viên, không thiếu mặt một tên nào. Người ta còn cho nhặt chiếc xẻng để xem xét, và mời cả bác sĩ đến khám nghiệm tử thi.

Chiếc xẻng của ai? Kẻ nào đã dùng nó để giết Cốt-chiê? Người ta được biết chiếc xẻng vẫn được dùng để hót rác xung quanh nhà. Thủ phạm chắc chắn là Việt Minh! Nhất định có Việt Minh lọt vào hàng ngũ học viên!

Ban Giám đốc nhà trường quyết định giao cho Bảo Trung điều tra vụ án. Bộ chỉ huy Pháp hạ lệnh cho anh phải tìm ra thủ phạm trong vòng 15 ngày.

Nhận nhiệm vụ, Bảo Trung vội vàng đến xem xét lại nơi xảy ra án mạng. Anh cho cắt chiếc xẻng cẩn thận để tìm dấu tay, anh đặt nhiều giả thiết để truy tìm nguyên nhân việc Cốt-chiê bị ám sát. Phải chăng đó chỉ là hậu quả của cách huấn luyện khắc khe tàn bạo mà Cốt-chiê đã áp dụng. Hãn nổi tiếng hung ác nhất trong đám huấn luyện viên, vô phúc cho những tên biệt kích nào trái ý hãn; nhẹ thì bắt vác súng chạy quanh bãi tập, nặng thì phải đeo súng bò tới khi xước tay, trật đầu gối, nếu tỏ ý kháng lệnh thì lập tức ăn một quả đấm thối sơn học máu mồm máu mũi.

Bảo Trung băn khoăn, không ngờ trong cái trường tập trung toàn phần tử ác ôn này vẫn có chuyện bất mãn với quan thầy, thậm chí xử thầy như thế. Biết đâu trong đồng rác bần thiêu, chả tìm được vài thứ đáng giá.

Anh báo cáo với Ô-buy, Giám đốc trường cho nghỉ giảng dạy một tuần để tập trung vào việc điều tra hung thủ. Anh bắt tay vào việc một cách khẩn trương. Trước hết anh đem chiếc xẻng vào phòng hóa nghiệm, tìm dấu vết. Sau khi dùng hóa học để xét nghiệm, anh nhận rõ: Tuy thủ phạm đã khôn khéo lấy khăn tay quấn vào cán xẻng, nhưng vẫn sơ ý để hở nửa đốt ngón tay út của bàn tay phải. Anh chụp ảnh vết tay, nhưng vẫn giữ bí mật. Anh báo cáo lên Ban Giám đốc nhà trường hung thủ dùng bao tay nên không để lại dấu vết nào.

Sáng hôm sau, anh cho gọi những tên toán trưởng biệt kích ở các trung đội đến thẩm tra. Bắt chúng kê khai tình hình trong toán, và những tên tình nghi là bất mãn với Cốt-chiê.

Ngày thứ hai, anh cho gọi những tên đã bị Cốt-chiê phạt. Tất cả gần 30 tên, trong đó có tên bị Cốt-chiê phạt tới bảy tám lần. Anh bắt chúng làm bản tự khai những trường hợp bị Cốt-chiê phạt; nặng nhẹ như thế nào, đều phải khai thật rõ.

Ngày thứ ba, anh cho tổng giam 10 tên khả nghi có ác cảm với Cốt-chiê để gây không khí hoang mang. Trong số này có một tên toán trưởng, nổi tiếng hung hãn, ngổ ngáo nhất trường, tên hã là Vi Hồ. Sau đó, anh đem đối chiếu dấu tay với hồ sơ của những tên khả nghi, nhưng vụ án vẫn nằm trong bóng tối.

Việc lần tìm dấu tay gần hai trăm con người trong nhà trường đòi hỏi khá nhiều thời gian. Anh đang mải miết tìm tòi thì có lính vào báo cáo có một tên biệt kích xin gặp anh, anh đồng ý cho hã vào. Đó là một gã có vóc người mảnh dẻ nhưng mắt rất sáng. Hã chào anh rất lễ độ:

- Thưa trung úy, tôi có câu chuyện muốn nói với ngài.

Bảo Trung nhìn kỹ hã, bộ quân phục biệt kích rộng thùng thình, không thích hợp với khổ người hã. Anh nheo mắt hỏi:

- Anh tên là gì?

- Tôi là Nguyễn Văn Tám, ở tiểu đội ba, toán năm, trung đội bốn, khu nhà số hai.

- Được, chờ một lát!

Bảo Trung giở hồ sơ tìm lý lịch, anh chú ý đến những dòng chữ:

Nguyễn Văn Tám 20 tuổi, nguyên quán làng Xuân-đào, Cãm-giàng, Hải-dương. Cha làm thầu khoán cho Nhật bị Việt Minh bắn chết ngày cướp chính quyền... Đã có thành tích: dẫn quân đội Liên hiệp Pháp đi càn quét, chỉ điểm bắt hai cán bộ Việt Minh v.v... Đã được khen thưởng hai lần.

Bảo Trung nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng, hỏi:

- Anh cần gặp tôi có chuyện gì?

- Thưa trung úy, tôi hy vọng có thể giúp ngài tìm ra thủ phạm.

Bảo Trung nghĩ bụng: “Lại giờ trò chỉ điểm ra đây”. Anh giả bộ vui mừng:

- Vậy anh biết rõ kẻ hành hung thiếu tá?

- Thưa trung úy, chưa hã thế, nhưng...

- Anh có thể cho tôi biết những điều anh biết, anh không sợ gì cả, ở đây chỉ có tôi và anh.

Anh thanh niên ngần ngại:

- Xin ngài mảnh giấy, tôi sẽ viết để trình ngài.

Bảo Trung xé một tờ giấy đưa cho anh ta. Anh ta đón lấy, dè dặt đặt bút viết:

Tôi có thể giúp ngài tìm ra thủ phạm, nhưng phải chờ sáng mai, khi mặt trời sắp mọc.

Sau cùng, anh ta ký tên ngoằn ngoèo, trông giống một cành hoa.

Nhìn những dòng chữ viết nắn nót và chữ ký, Bảo Trung bỗng giật mình, đúng là ám hiệu liên lạc của ta. Bảo Trung hồi hộp nhìn kỹ gương mặt người biệt kích, anh cảnh giác hỏi thêm:

- Nghĩa là sáng mai anh sẽ giúp tôi tìm ra thủ phạm?

- Thưa ngài, tôi hy vọng thế. Song, tôi mới chỉ thấy một vài hiện tượng. Muốn hái một bông hoa nhài ban đêm, chỉ cần ngửi xem hương thơm từ đâu bay lại.

- Thôi được rồi, tôi sẽ gặp lại anh vào chiều mai. Việc này mà xong thì anh sẽ được khen thưởng.

- Dạ cảm ơn ngài, tôi chỉ mong ngài cho tôi được nghỉ phép vài ngày.

- Sẽ giải quyết, anh cứ về trại đi đã.

Anh thanh niên đi ra, Bảo Trung nhìn theo, bụng mừng thầm. Từ nãy anh cố kìm tình cảm để khỏi lộ ra nét mặt. Để xác minh sự phán đoán của mình, anh lấy dấu tay chụp được đem đối chiếu với ngón út của Tám thì thấy rất khớp nhau.

Bảo Trung bèn bật diêm đốt ngay tấm ảnh, không còn dấu vết gì nữa.

Chiều hôm sau, thay quần áo xong, Bảo Trung xuống ngay trường biệt kích. Anh cho mời Tám lên gặp.

Người thanh niên hôm nay, dáng mệt mỏi, đôi mắt quầng thâm vì thiếu ngủ, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt cởi mở của Bảo Trung, anh ta thấy

hy vọng.

Bảo Trung mời Tám ngồi, rồi nói nhỏ:

- Xin lỗi đồng chí, tôi còn phải xác minh lại cho rõ ràng. Vì vậy, hôm qua chưa thể nói ngay được với đồng chí. Chắc đồng chí phải suy nghĩ và lo ngại nhiều. Đồng chí cho tôi biết tại sao đồng chí biết tôi ở đây?

Anh thanh niên hết sức vui mừng trả lời:

- Kể cũng khó thật, chúng tôi mới nhận được chỉ thị ở ngoài, phải bắt liên lạc ngay với anh. Trên đã cho biết rõ nhận dạng anh, nhưng vì khó có điều kiện gặp riêng, mãi tới nay, nhân vụ này mới gặp được.

- Đồng chí Giang, tôi biết rõ đồng chí đã hạ thủ tên Cốt-chiê, nhưng hành động như vậy quả là mạo hiểm. Giết một tên, không thăm tháp gì mà chỉ làm cho bọn chúng cảnh giác thêm. Từ nay đồng chí nên thận trọng.

- Chúng tôi không chịu được thái độ tàn nhẫn của nó.

- Đồng chí phạm sai lầm rồi đấy. Nó càng tàn ác càng gây thêm mâu thuẫn với tụi biệt kích, càng có lợi cho ta.

- Chúng tôi biết hành động như thế là manh động, không có lợi. Nhưng đã trót rồi, bây giờ làm thế nào? Đồng chí có thể giúp chúng tôi giải quyết vụ này không?

- Thôi được, đồng chí cứ yên tâm, tôi đã có cách. Đồng chí theo lời dặn của tôi (Bảo Trung ghé vào tai Trần Giang nói nhỏ). Hãy cứ làm như thế, phải hết sức thận trọng.

Trần Giang lộ vẻ vui mừng, anh nhìn Bảo Trung đầy cảm phục. Bảo Trung hỏi thêm:

- Hiện nay tôi đã mất hẳn liên lạc với ngoài, đồng chí hãy giới thiệu cho một trạm mới!

- Điều đó tôi đã nghĩ đến.

Trần Giang hướng dẫn cho Bảo Trung cách tìm liên lạc với cơ sở mới, anh nói thêm:

- Ký hiệu mật mã đều đã đổi, anh sẽ nhận được chỉ thị mới.

- Tốt lắm, thôi, đồng chí trở về doanh trại đi. Tôi sẽ tạo điều kiện để chúng ta gặp nhau trong những trường hợp thuận tiện và hợp lý.

Hai người nắm chặt tay nhau thân thiết. Một sức mạnh kỳ diệu nào đó tiếp thêm sức cho họ.

Sang hôm sau, Ban Giám đốc nhà trường lại nhận được một tin rùng rợn: một trong số 10 tên biệt kích tình nghi mưu sát Cốt-chiê bị Bảo Trung tổng giam đã treo cổ lên xà lim tự sát. Hãn tên là Vi Hổ, toán trưởng, một tên nổi tiếng hung hãn trong đám biệt kích.

Đại tá Ô-buy, các sĩ quan huấn luyện trong trường đều đến tận nơi xem xét. Khi tháo xác hãn xuống, người ta thấy ở túi ngực có một mảnh giấy do chính tay hãn viết:

Thủ phạm giết thiếu tá Cốt-chiê đã sang bên kia thế giới! Đừng tìm kiếm vô ích!

Người có công nhiều với quân đội liên bang

Toán trưởng

VI HỔ

Thế là chỉ trong vòng một tuần, Bảo Trung đã hoàn thành nhiệm vụ điều tra vụ án Cốt-chiê. Anh có thể dâng hoàng báo cáo lên bộ chỉ huy những nhận xét của mình. Ban Giám đốc nhà trường cũng rút ra kết luận như của anh. Riêng Mít-xen vẫn nghi hoặc cho rằng việc này có sự mờ ám bên trong.

Dù sao mặc lòng, sau đó hai hôm, Bảo Trung vẫn nhận được giấy khen của Bộ Chỉ huy Pháp gửi đến.

Vụ án Cốt-chiê coi như kết thúc.

XX

LÁ THƯ CỦA NGƯỜI KHÔNG QUEN BIẾT

Chính phủ Pháp ngày càng bị sa lầy trong cuộc chiến tranh xâm lược ở Đông-dương. Nhân dân Pháp càng phải nai lưng đóng góp các khoản chi phí cho cuộc chiến tranh bẩn thỉu này, đời sống của họ ngày càng khổ cực.

Tình hình ở Việt-nam không được sáng sủa cho lắm. Cao ủy Bô-la-éc xin từ chức. Chính phủ Pháp quyết định cử Pi-nhông, một cán bộ phòng nhì trong quân đội Pháp sang thay.

Pi-nhông sang chuyển này liệu có làm nổi trò trống gì không? Các giới cầm quyền ở Đông-dương đều cho rằng: Pi-nhông có khả năng làm cho tình hình sáng sủa hơn.

Các viên chức cao cấp trong chính phủ bù nhìn trước vẫn hỗ trợ Bô-la-éc nay tỏ ra hoang mang dao động, họ không hiểu số phận của họ có thể tồn tại với quan thầy mới được bao lâu? Họ hy vọng vào sự dàn xếp của Bảo Đại, nhưng quốc trưởng vẫn lảng tránh ăn chơi ở ngoại quốc chưa về.

Cơn khủng hoảng tinh thần đang lan tràn, kể cả Thủ tướng Xuân. Các viên chức ngoài Bắc không yên tâm làm việc. Sau vụ án ở trường biệt kích, Bảo Trung được Toàn Cơ mời về trụ sở. Y buồn rầu nói với anh:

- Cháu ạ! Bác cháu ta sắp phải xa nhau mất rồi!

Bảo Trung giật mình, anh hỏi:

- Có chuyện gì thế bác?

- Thật đáng tiếc, công việc của chúng ta đang dở dang, bác thấy bất lực trong công tác phức tạp này. Pi-nhông lại sắp sang. Bác biết tính ông ta, khó làm việc đấy! Thủ tướng Xuân đã gọi bác về Sài-gòn nhận một

công tác khác. Có lẽ chỉ vài ngày nữa bác lên đường... Còn cháu, bác đã suy nghĩ kỹ rồi. Hiện cháu đang được Bộ chỉ huy tín nhiệm, cháu hãy tạm thời công tác ở trường huấn luyện cho tới khi nào xong. Nếu cháu còn muốn công tác gần bác thì bác sẽ đề nghị sau. Cháu đồng ý chứ? Hiện nay, chính công việc của bác cũng chưa ổn định, vì vậy chưa thể để cháu cùng đi được.

- Bất ngờ quá bác ạ! Bác chẳng cho cháu biết trước. Bác đi cháu rất buồn. - Bảo Trung lo ngại. Toàn Cơ là chỗ dựa độc nhất có thể lực của anh ở miền Bắc. Nay ông ta đi thì anh hết chỗ nương tựa, công tác sẽ gặp nhiều khó khăn hơn. Anh thở dài nói tiếp. - Cháu không ngờ tình hình lại trở nên như thế. Bác đã nhất quyết đi, cháu chẳng biết làm thế nào.

- Đừng buồn cháu ạ. Con đường sự nghiệp còn dài, bác cháu ta còn gặp nhau. Cháu nên nhớ rằng bác vẫn còn trách nhiệm với ba má cháu ở Pháp. Bác sẽ lưu ý tạo điều kiện cho cháu công tác được thuận lợi.

- Ai sẽ thay bác ở Cục An ninh này ạ?

- Chưa biết, nhưng hình như Cục của chúng ta cũng sẽ không tồn tại nữa. Nay mai Quốc trưởng về, đòi được hoàn toàn độc lập thì nó có thể biến thành Nha Công an miền Bắc. Lúc đó, một số sĩ quan sẽ được trả về phòng nhì, còn một số ở lại công tác tại Nha, nhưng đó là bác mới dự đoán thôi. Trong thời gian bác đi, ông Mít-xen sẽ sang phụ trách tạm thời cho tới khi có sự tổ chức mới. Bác đã giới thiệu cháu với ông ta rồi, ông ta cũng có những nhận định tốt về cháu. Làm việc dưới quyền ông ta cũng dễ chịu, cháu đừng ngại. À... cháu mới có thư ở Pháp gửi sang đây. Nhưng không phải của ba má cháu đâu.

Toàn Cơ rút ngăn bàn, đưa cho Bảo Trung một lá thư. Bảo Trung ngạc nhiên nhìn phong bì: một dòng tên mới lạ, không quen biết: “Jean Dubois, Rue de Clignancourt Paris No 65”.

- Cháu quen người này à? - Toàn Cơ hỏi anh.

Bảo Trung nhanh trí trả lời:

- Thừa bác vắng, một người bạn đồng nghiệp của cháu.

Toàn Cơ thờ dài:

- Thanh niên các cháu còn thì giờ viết thư thăm hỏi nhau, còn bác, - y chán nản, - chẳng đầu óc nào nghĩ đến chuyện thư từ nữa. - Đoạn y nhìn Bảo Trung, giọng ngọt ngào. - Bảo Trung ạ, bác muốn nhờ cháu một việc này. Hiện nay ông Toàn Phát vẫn chưa về. Nói thật với cháu, bác có cổ phần trong chuyến hàng của ông ấy, bác không thể chờ được, vì vậy bác sẽ ủy nhiệm cho cháu, khi nào ông ấy về, cháu sẽ đến thanh toán hộ bác. Lời lãi thế nào đi nữa cũng rút hết tiền ra. Một số tiền khá lớn đấy! Cháu cần tiêu gì, bác sẽ trích một số để cháu vay. Số còn lại có bao nhiêu, cháu gửi vào Sài-gòn đầy đủ. Đấy, công việc cuối cùng bác giao cho cháu, cháu giúp bác cẩn thận. Đây, giấy ủy nhiệm đây, cháu cầm lấy, khi nào ông Toàn Phát về, dù bận gì, cháu cũng phải đến gặp ông ta ngay. Bác tin ở cháu.

Bảo Trung cầm giấy, buồn rầu nói:

- Cháu hứa sẽ hết sức làm tròn công việc của bác giao cho. Còn tiền, cháu cũng chẳng cần tiêu gì đến. Bác cứ yên tâm ổn định công việc, cháu chỉ mong bác đừng quên thằng cháu của bác ở ngoài này.

Trước khi ra về, Toàn Cơ bùi ngùi nắm tay Bảo Trung:

- Cháu đừng buồn, bác sẽ cố tạo điều kiện cho cháu công tác gần bác. Thôi, hãy vui lên.

Từ biệt Toàn Cơ, về đến nhà Bảo Trung giở ngay thư ra đọc:

Bảo Trung thân thiết!

Từ khi chia tay với bạn ở Viên, thấm thoát đã gần nửa năm, hôm nay viết thư gửi thăm bạn, sau khi đã tìm đến nhà bạn hỏi địa chỉ.

Chi đảng trường của chúng ta gửi lời thăm bạn, và có ý trách bạn thiếu ý thức tổ chức. Xa đảng gần sáu tháng mà không có lấy một bản báo cáo về. Có lẽ vì công tác bận rộn quá chăng? Hay vì chưa bắt được liên lạc với anh em của ta bên ấy?

Xin báo với bạn một tin mừng: Tôi sắp được điều động sang Việt-nam, rất có thể chúng ta lại công tác gần nhau, bạn có nhớ những ngày

vui sống với nhau ở trường Mút-sô không? Hôm chia tay với bạn, tôi cho rằng sẽ không bao giờ gặp lại bạn nữa, thế mà đến nay một sự kiện bất ngờ xảy ra. Tôi bị động viên sang Đông-dương, tuy bản thân không muốn nhưng bị bắt buộc. Nhớ tới bạn là người đi trước, tôi viết thư thăm bạn và mong bạn cho biết tình hình ở bên ấy ra sao, có dễ chịu không? Nghe nói bên ấy con gái đẹp lắm, họ thích lấy chồng ngoại quốc có đúng không? Bạn giới thiệu sẵn cho tôi một người nhé!

Thôi, vẫn tất mảy lời thăm bạn, bạn hãy nhận lấy những lời chúc mừng tốt đẹp nhất của tôi.

Chờ thư bạn

JEAN DUBOIS

Bảo Trung hồi hộp, anh lấy khăn thấm mồ hôi trán, mối lo ngại lớn đến với anh. Một là Toàn Cơ sắp xa anh, hai là chàng sĩ quan không hề quen biết này lại sắp sang, đây mới là điều quan trọng. Bảo Trung có chân trong một tổ chức nào đó, và tên đảng trưởng đã có ý trách móc. Theo tinh thần lá thư thì ở Việt-nam cũng có đảng viên của tổ chức ấy hoạt động. Đảng gì vậy? Xã hội, Cộng hòa hay Phục hưng? Hay một đảng bí mật nào khác?

Mối nguy hiểm lớn đang đe dọa anh. Chỉ còn trông vào thời gian và sự khéo léo của mình. Nếu cần thiết sẽ phải nhờ hậu phương giúp đỡ.

Anh quyết định viết ngay một lá thư cho Duy-boia để trì hoãn ý định của hắn.

Hà-nội, ngày...

Jean Dubois thân nhất của tôi!

Nhận được thư của bạn, tôi hết sức vui mừng, thật không ngờ từ ngày chia tay nhau ở thủ đô hoa lệ đến nay, thời gian trôi mau thật! Tôi rất nhớ các bạn, và mong có ngày được gặp lại nhau thì nay được tin bạn sắp sang Đông-dương. Thế là chúng ta sắp được họp mặt rồi!

Nhờ bạn báo cáo giúp với chi đảng trưởng rằng: Tôi đã gửi báo cáo về rồi, có lẽ địa chỉ liên lạc đã thay đổi chăng? Tại sao chi đảng lại

không nhận được?

Ở Đông-dương, tôi chưa bắt được liên lạc với những người của mình vì công tác của tôi di động luôn, tôi đã đề nghị với chi đảng giới thiệu cho tôi một người mà sự liên lạc được chắc chắn nhất. Tiện đây, nhờ bạn nói giúp với chi đảng trưởng hộ.

Còn tình hình ở Việt-nam độ này không được sáng sủa cho lắm. Trên khắp các chiến trường, quân ta đều vấp phải sức kháng cự mãnh liệt của Việt Minh. Họ như những đoàn quân ma, lúc ẩn lúc hiện, tình báo của ta vừa cho biết có một tiểu đoàn du kích đóng trong một làng, lập tức một trung đoàn của ta được huy động đến bao vây, sau nửa ngày chiến đấu, quân ta chiếm được làng thì không thấy một bóng người nào cả, thật là lạ! Việt Minh hoạt động ngay bên nách chúng ta, ở giữa Hà-nội. Các sĩ quan Liên hiệp Pháp nếu đi chơi lẻ tẻ một vài người có thể bị mất tích. Chính tôi cũng bị giết hụt hai lần, một lần ở vườn hoa Pát-tơ, và một lần ngay tại nhà riêng, trong khu vực sĩ quan có lính bảo vệ hẳn hoi. Tôi đã phải bắn nhau 15 phút với họ. Khi có quân tiếp viện, họ mới chịu rút lui. Thật nguy hiểm vô cùng!

Còn Việt Minh là ai? Bạn hãy tưởng tượng xem. Một bà cụ già xin ăn, một đứa bé đánh giày, một lão xích lô, thậm chí có khi cả quân lính của chúng ta nữa. Họ là du kích tất cả. Ngay trong trường biệt kích, thiếu tá Cốt-chiê cũng bị Việt Minh giết chết trong một buổi tuần tra. Tóm lại, chúng tôi đang sống trong một lò lửa, ngọn lửa đang cháy sém quần áo chúng tôi.

Tôi đang cố xin trở về Pháp để học thêm nhưng chưa được. Bộ chỉ huy chưa đồng ý. Ở tại đây không biết sống chết ngày nào. Còn may là chưa phải ra mặt trận.

Bạn hãy suy nghĩ kỹ đi, tôi rất mong bạn sang sớm để chia sẻ nỗi ngọt bùi, sầu não với tôi.

Chúc bạn gặp nhiều may mắn!

BẢO TRUNG

Bảo Trung hy vọng lá thư anh viết sẽ có tác dụng mạnh đối với Duy-boá. Tuy vậy, một mặt anh vẫn phải tích cực đề phòng bất trắc có thể xảy ra.

XXI

CHUYỂN HÀNG BUÔN LẬU

Thời gian đã cuốn đi cái lạnh giá của mùa đông. Bầu trời âm đạm cũng sáng dần, nhường chỗ cho cảnh sắc ấm áp của mùa xuân vừa hiện lên rạng rỡ.

Sau một thời gian điều dưỡng, Tuyết Trinh đã ra viện nhưng còn yếu. Cô chưa muốn đi làm vì từ ngày Toàn Cơ vào Sài-gòn, tên chánh mật thám Mít-xen sang thay thế, hẳn đối với nhân viên của Cục rất thiếu lịch sự, nhất là đối với phụ nữ. Tuyết Trinh đã xin phép Bộ chỉ huy Pháp cho nghỉ ở nhà đến khi nào khỏe hẳn.

Vừa qua, nhận được thư của cha ở Hồng-kông gửi về, không may cho ông, thực phẩm và sản phẩm đem sang bị ế ẩm, lại còn vấp phải một chuyện rủi ro là các nhân viên thuế quan ở Hồng-kông đã khám thấy trong các bao hàng của ông có thuốc phiện lậu. Do đó tàu của ông bị giữ lại để xét hỏi.

Nguy cơ phá sản của ông trông thấy rõ, sự hụt vốn đang đe dọa, ông đã đánh điện về cầu cứu Toàn Cơ, nhưng Toàn Cơ lại vừa mới chuyển vào Sài-gòn thành ra mọi sự đều bế tắc. Tuyết Trinh thay cha điện vào Nam cho đại tá biết tin này. Cô trông chờ vào sự giúp đỡ tích cực của Toàn Cơ, vì chính ông ta cũng có cổ phần trong đó.

Song, tất cả chuyện đó đối với cô đều không quan trọng, cô cũng chẳng có thì giờ lo lắng tới, đã có bà Toàn Phát chạy vạy rồi. Cô chỉ bận tâm suy nghĩ đến một người.

Tuyết Trinh còn nhớ mãi câu Bảo Trung nói với cô: “Tuyết Trinh ạ, nếu chúng ta phải từ bỏ cuộc sống hiện tại thì cô nghĩ thế nào? Cô có chịu được gian khổ không?” Cô đã trả lời: “Sao anh lại hỏi em như thế? Em có thể chịu đựng được hết thảy, miễn là được sống gần anh. Nhưng cái chính em muốn biết là anh đối với em thế nào?” Bảo Trung khích lệ:

“Từ nay em là người của các anh rồi. Em còn phải dũng cảm hơn nữa. Chúng ta sẽ đi đến chân trời mới. Một nơi đầy hạnh phúc trong tình thương yêu của dân tộc. Nhưng đường còn dài, phải trải qua nhiều thử thách. Hãy tin ở anh, đừng nghĩ gì vớ vẩn nhé!”

Những lời nói ấy cứ văng vẳng bên tai cô, vừa nghiêm nghị vừa dịu dàng. Cô nghĩ: “Mình sẽ làm tất cả vì anh ấy, miễn là anh ấy yêu mình!” Rồi cô nhận xét: “Bảo Trung là một sĩ quan trong quân đội liên bang, nhưng anh ta khác tụi sĩ quan cô thường gặp. Bọn chúng chỉ là một tụi hung đồ man rợ, vô nhân đạo. Ngược lại, Bảo Trung là một con người có tâm hồn cao thượng, có một tình cảm nhân đạo và một niềm tin mãnh liệt vào tương lai”.

Bảo Trung đã gần gũi, giúp đỡ cô nhiều. Cô đã nhận rõ phần nào sự thật về cuộc sống, về cuộc chiến tranh hiện nay chính phủ Pháp đang theo đuổi. Cô khẳng định có lẽ anh ấy cũng sẽ chiến đấu cho một mục đích nào đó như anh Hoàng Minh chẳng hạn. Hay anh ấy đã vào đảng với anh Minh rồi? Đầu óc ngây thơ của cô chỉ hiểu được có thế, và cô chỉ làm việc với một mục đích: vì Bảo Trung.

Vừa ở trường biệt kích về, Bảo Trung được Nghĩa đưa cho lá thư của Tuyết Trinh, anh liền xem ngay:

Anh Bảo Trung thân mến!

Báo tin với anh là anh Minh em vừa mới về, anh ấy có nhắn em mời anh lại chơi. Hình như có việc gì cần lắm thì phải.

Anh lại nhà em ăn cơm luôn thế, mọi người đều chờ anh.

Tuyết Trinh

Bảo Trung vui vẻ dặn Nghĩa đừng phần cơm. Anh ngồi xe đến thẳng Hàng Đào.

Lên hết cầu thang, anh nhận ngay ra dáng người phục phịch của Hoàng Minh tuy anh ta có gầy hơn đôi chút.

- Chào anh, anh vẫn khỏe chứ?

- A, trung úy! Anh thật là con người tiêu biểu cho nền văn minh. Chúng tôi vừa chuẩn bị cơm xong, đang chờ anh. - Hoàng Minh tươi cười bắt tay Bảo Trung.

- Công việc của anh thế nào rồi? Anh đi lâu quá đấy.

- Ôi! Thật gian nan vô cùng, nhưng rồi đâu cũng vào đấy cả. Ngồi xuống đây đã, tôi còn nhiều chuyện muốn nói với trung úy. Tôi trông cậy vào anh đấy!

- Tôi xin sẵn sàng! Nếu anh cần và không vượt quá khả năng của tôi.

- Hay lắm! Trước sau rồi chúng ta cũng sẽ là anh em trong nhà cả. Vì vậy tôi không cần giấu giếm anh. Công việc này mà trôi chảy thì có lợi cho cả chúng ta.

- Vâng, tôi xin nghe anh.

- Thong thả đã, hãy chén no nê rồi hẵng hay. Cô Trinh đâu? Giúp u già một tay, dọn cơm cho các anh ăn đi chứ!

Lát sau, khi rượu đã ngà ngà, Hoàng Minh mới thì thầm:

- Trung úy ạ, tôi suy nghĩ mãi rồi. Cái nghề của chúng mình nó cũng chẳng được “thọ” lắm đâu. Vì vậy, cơ hội tốt thì nên tranh thủ, bỏ lỡ phí đi mất. Tôi tin trung úy, vả lại quan hệ giữa trung úy với em tôi cũng ngày càng gắn bó, nên hôm nay tôi xin nói thật...

Bảo Trung đã chán ngấy kiểu nói quanh co úp mở của anh ta, anh giục:

- Anh Minh, anh đã coi tôi như người trong nhà. Hà tất anh còn phải dẫn đo gì nữa, anh cứ nói thật đi, dù sao tôi cũng không có ác ý gì với anh.

Hoàng Minh hớn hờ nói tiếp:

- Tốt lắm, trung úy rất xứng đáng với lòng tin cậy của tôi. Thôi vấn đề như thế này, - Hoàng Minh lấy đĩa chỉ vào cái bát ở giữa mâm. - Một cái bát đẹp nằm ở đây, có người muốn lấy ra nhưng lại vướng mấy đôi đĩa.

Cần phải có giấy tờ thì mới qua được! Việc này trung úy có thể giúp tôi được.

Bảo Trung nhíu mày:

- Có quan trọng lắm không?

- Rất quan trọng, nhưng lợi nhuận nhiều! Vì đây là món hàng quốc cấm. Thức ăn cần thiết của bọn anh hùng ngoài mặt biển.

Bảo Trung hiểu ý, anh gật gù suy nghĩ rồi cả quyết:

- Có thể được! Tôi sẽ tạo điều kiện giúp anh.

Hoàng Minh không giấu nổi vui mừng:

- Hay lắm! Tôi biết là anh có thể làm được, nếu thành công, tất nhiên tôi không để trung úy thiệt. Vậy kế hoạch là thế này, - Hoàng Minh ghé vào tai Bảo Trung thì thầm, Bảo Trung gật đầu đồng ý.

- Tôi sẽ cố gắng giúp anh đến nơi đến chốn, và anh không cần phải nghĩ đến chuyện trả ơn tôi.

Khi Bảo Trung ra về, Hoàng Minh nắm chặt tay anh rất thân thiết, khuôn mặt phì nộn của y rạng rỡ hẳn lên.

* * *

Tăng Sáng, đồn trưởng Đồ-sơn vừa được Bộ chỉ huy Pháp chính thức phong cấp đại úy vì có nhiều công lao trấn áp du kích miền bể. Nhân dịp đầu năm, Sáng tổ chức một buổi ăn mừng, các nhân viên chính quyền bù nhìn Đồ-sơn đều đến tham dự đầy đủ để chúc mừng sự thăng quan tiến chức của hẳn. Tăng Sáng có một số anh em, bạn bè thân thuộc sống phiêu lưu trên mặt biển. Trong đó có một người em họ tên là Tăng Pẫu, thủ lĩnh một toán cướp biển. Trong dịp này, Tăng Pẫu và mấy người tay chân thân tín cũng giả làm lái buôn đến chúc mừng ông anh họ. Tăng Pẫu đến không phải chỉ là để chúc mừng, mà còn vì mục đích khác.

Hiện nay hoạt động của Tăng Pẫu bị hạn chế, thu hoạch trên biển cả không được bao nhiêu, vì thiếu vũ khí. Tăng Sáng cũng đã cung cấp một số lớn cho Pẫu hồi năm ngoái, nhưng vì trong một trận giao tranh với bọn cướp biển khác, Pẫu đã bị chìm một chiếc thuyền, thiệt hại rất nặng

nề về người và vũ khí. Vì vậy, Pẩu phải lên đất liền cầu cứu ông anh trong dịp đầu xuân năm nay. Pẩu có mang theo một số lớn tiền bạc và hàng hóa mới cướp được trên một chiếc tàu buôn Ấn-độ. Với số của cải trên, Pẩu có thể nhờ Sáng mua được chừng vài trăm khẩu súng máy và hàng tấn đạn dược.

Tăng Sáng đã bắt mối liên lạc với một người Hoa ở Hà-nội và người này có quan hệ với nhân viên trong ban quân nhu của Pháp nên việc mua bán vũ khí lậu được tiến hành một cách dễ dàng. Đôi bên đã thỏa thuận về giá cả. Bên mua đặt tiền trước một phần ba, khi nào nhận đủ hàng sẽ thanh toán nốt. Địa điểm giao hàng tại bến tàu Hải-dương. Bên bán hàng sẽ chịu trách nhiệm bảo đảm chuyên chở an toàn từ Hà-nội xuống đến bến tàu, nơi giao hàng. Bên mua sẽ tự áp tải hàng từ Hải-dương ra biển và từ đó, Tăng Sáng đã có đủ giấy tờ đi lại tự do.

Đúng ngày hẹn, Tăng Pẩu và tay chân cùng một số lính của Tăng Sáng đem ca nô riêng đến Hải-dương để đón hàng. Khoảng 10 giờ đêm hôm đó, hai chiếc cam nhông mang cờ hiệu hiến binh, căng vải bạt kín mít, đến bến đỗ ở bến tàu. Một tên thiếu tá vừa ở trên xe bước xuống thì gặp ngay một hạ sĩ từ ca nô lên báo cáo. Sau khi trao đổi mật hiệu, các bao hàng đều được chuyển xuống ca nô mau chóng, chừng nửa giờ sau thì xong. Viên thiếu tá hiến binh được mời xuống ca nô thanh toán tiền. Y cùng một người bảo vệ kiêm thư ký vừa đặt chân xuống thuyền thì bỗng nhiên máy nổ, chiếc ca nô từ từ rời bến. Y hơi ngạc nhiên, chưa kịp hỏi thì Tăng Pẩu đã giáng súng lục vào sườn, hô quân bắt trói cả hai người lại. Lúc này người ta thấy lão thiếu tá với Tăng Pẩu đấu khẩu với nhau bằng tiếng Quảng-đông, lời qua tiếng lại, nghe không được êm tai cho lắm. Tên thiếu tá chỉ là một tên lái buôn Hoa kiều cải trang. Hắn không ngờ ông bạn đồng nghiệp lại nhẫn tâm đến thế. Giở lý sự cãi nhau với Tăng Pẩu, chỉ vô ích. Tăng Pẩu đã lộ rõ bản chất lưu manh của một tên cướp biển. Hắn đắc chí cười khẩy, thú vị về thủ đoạn xảo quyệt của mình. Thế là số vũ khí này, Pẩu chỉ mất có một phần ba tiền đặt trước mà thôi. Pẩu còn dự định thủ tiêu cả ông bạn buôn bán với mình nữa.

Một giờ đêm, ca nô đang lướt trên một khúc sông thì thắp thoáng có ánh đèn. Một chiếc tàu tuần tiển của Pháp đang đi tới. Vì có giấy tờ hợp pháp nên Tăng Pẩu đành hoảng cho ca nô tiến thẳng.

Đi được một đoạn lại có đèn tín hiệu báo dừng lại để kiểm soát. Tăng Pẩu hỏi hợp cho ca nô lại gần. Đề phòng tên thiếu tá kêu cứu, hấn sai tay chân nhét giẻ vào mồm hai người lái buôn. Bọn lính tuần tiển xem giấy tờ hợp lệ chỉ hỏi qua loa rồi cho đi, nhưng dặn:

- Dưới khúc sông cách đây hai cây số, có thủy lôi của Việt Minh mới thả, phải cẩn thận đấy.

Tăng Pẩu lo lắng nhưng rất can đảm, hấn ra lệnh cho thủy thủ cứ theo con đường nước mà đi. Xuôi dòng chừng hơn một cây số, ca nô của Pẩu bắt gặp một chiếc thuyền đánh cá. Nghĩ ra một mẹo, Tăng Pẩu cho ca nô sát gần rồi tắt máy để hỏi chuyện người đánh cá. Tăng Pẩu được người thuyền chài cho biết cách đây chừng một cây số có rất nhiều thủy lôi. Tăng Pẩu liền dùng vũ lực bắt người thuyền chài phải dẫn đường cho ca nô hấn đi. Hấn hứa đưa hấn thoát quãng sông nguy hiểm thì hấn sẽ hậu thưởng.

Người thuyền chài ngần ngại nhưng sau cũng đành lòng phải nhận. Gã cho thuyền đi men dọc bờ sông, ca nô của Pẩu cũng bám sát theo.

Đến một khúc sông có nhiều cây cối um tùm xõa xuống mặt nước, ca nô và thuyền đều phải chui qua. Thành linh, từ trên cành cây có những bóng người khỏe mạnh nhảy xuống, tay cặp tiểu liên xông vào ca nô, bắt bọn cướp bể phải giơ tay đầu hàng. Tăng Pẩu định chống cự, nhưng từ chiếc thuyền chài ban nãy đã hiện ra một khẩu trung liên đen ngòm. Nòng súng đang hướng thẳng vào bọn cướp biển. Tăng Pẩu thất vọng kêu trời nhưng trời đất ở xa hấn quá!

* * *

Hoàng Minh lật đật đến tìm Bảo Trung với bộ mặt nhăn nhó, y than thở với anh:

- Hồng hết cả rồi trung úy ạ!

- Việc gì vậy hở anh?

- Thăng chó chết ấy lừa chúng ta rồi!

- Anh nói sao? Bị lừa thế nào?

- Chúng bắt cóc cả nhân viên của chúng tôi xuống ca nô rồi chuồn thăng. Mẹ kiếp!

- Thế là nghĩa làm sao? Anh nói rõ sự việc cho tôi nghe nào.

- Thế này nhé! Như tôi đã bàn với trung úy. Chúng ta đã bảo đảm đem hàng xuống đến Hải-dương, rồi nhận nốt tiền. Tôi đã phái một nhân viên của tôi, đóng giả làm cần vụ cho Lâm Quán để cùng hắn nhận số tiền còn lại. Nhưng ngờ đâu tụi chó đểu ấy, giả vờ mời hai người xuống ca nô để nhận tiền nhưng đã đánh lừa họ, cho mở máy ca nô chuồn thăng. Bọn lái xe ở trên bờ chờ lâu quá sốt ruột xuống gọi thì chiếc ca nô đã mất hút từ lâu, đem theo cả Lâm Quán cùng nhân viên của tôi.

- Anh có chắc chắn như thế không? - Bảo Trung sừng sốt hỏi.

- Chắc chắn. Bọn lái đều là người tin cẩn của tôi cả.

- Hãy bình tĩnh để điều tra xem sao.

- Đúng là chúng ta bị lừa rồi. Mình không may đã dây vào tụi cướp biển chó đểu.

Bảo Trung an ủi:

- Thôi anh Minh! Thua keo này ta bày keo khác đừng buồn.

Hoàng Minh thở dài:

- Tôi biết ăn nói làm sao với lão Va-luy bây giờ. Lão ta lại ngờ mình xỏ lão.

- Anh cứ trình bày thật với lão. Mình có nói dối lão ta đâu.

- Thôi được mình đành chịu thiệt chuyến này vậy. Nhưng dù sao, trung úy cũng đã giúp chúng tôi tận tâm. Thầy tôi mới gửi về cho một chiếc tăng-di-to của Hồng-kông rất hay. Xin biểu trung úy.

- Đừng làm thế anh Minh. Vả lại, chuyến này anh không gặp may. Tôi không nhận tặng vật của anh đâu.

- Không, tôi nói một là một, hai là hai. Anh không nhận cũng không được. Mai tôi bảo Tuyết Trinh nó đem lại cho anh.

Hoàng Minh đứng dậy, thần thờ đưa tay bắt. Bảo Trung ái ngại đưa y xuống cầu thang, anh an ủi thêm:

- Khi nào cần gì anh cứ bảo. Tôi sẵn sàng giúp anh, không nề hà gì.

- Cám ơn trung úy, tạm biệt!

Bảo Trung khấp khởi mừng thầm, anh vội mở quyển nhật ký chiến sự ra xem lại tình hình mới xảy ra mấy hôm nay. Tin cuối cùng từ Hải-phòng báo cáo về cho biết: Bộ đội tuần tiến đã vớt được xác một chiếc ca nô bị đánh đắm đêm hôm kia tại Ngã ba Ninh-giang. Trong ca nô không còn vũ khí gì, ngoài mấy chiếc bi đông đựng rượu. Người trên ca nô đều mất tích. Bảo Trung vui mừng nghĩ thầm: “Thế là ngoài ấy đã nhận được tin, và giải quyết gọn gàng rồi, hay thật!”

XXII

MÍT-XEN THẮC MẮC

Từ ngày xảy ra việc xô xát giữa Vũ Nghị và Bảo Trung, tiếp sau vụ án Cốt-chiê ở trường biệt kích, Mít-xen vẫn mang trong lòng mỗi thắc mắc về anh chàng sĩ quan trẻ tuổi Bảo Trung. Ngờ anh ta là một phần tử Việt Minh thì cũng vô lý, bởi vì anh ta xuất thân dòng dõi quý tộc thân Pháp, lại tốt nghiệp trường tham mưu Ý. Đồng thời, đại tá Cục trưởng lại hoàn toàn bảo đảm về lý lịch, cam đoan anh ta trung thành với mẫu quốc. Vậy tại sao Vũ Nghị vẫn nghi ngờ anh ta, phải chăng chỉ đơn thuần vì ghen ghét về chức vị và đàn bà? Không có lửa sao có khói? Chắc chắn có điều gì bí mật trong con người ấy. Cần phải kiểm tra lại.

Điều trước tiên cần đặt dấu hỏi là chìa khóa mật mã T. 160 do một điệp viên mua được của một phần tử Việt Minh bất mãn, vậy sao Bảo Trung biết được? Ngay cả người thông thái muốn tìm chìa khóa một bản mật mã bình thường cũng phải mất hàng giờ, huống chi đây là một bản mật mã loại hóc búa. Anh ta đã mở bản mật mã ấy một cách dễ dàng, tại sao? Một là anh ta phải giỏi hơn những người thông thái, hai là anh ta là Việt Minh chính cống. Muốn biết sự thật phải thẩm tra toàn diện bằng phương pháp trực tiếp và gián tiếp.

Để giải quyết những thắc mắc trên, Mít-xen đã điện cho Bộ Tổng tham mưu, đề nghị xác minh lại lý lịch viên sĩ quan trẻ tuổi ấy. Hẳn còn xin một chiếc ảnh của Bảo Trung tại trường Mút-sô Ý. Mít-xen đã mất nhiều thì giờ để ngắm nghía chiếc ảnh. So sánh người với ảnh, hẳn thấy Bảo Trung hiện nay rần rỏi hơn. Mít-xen còn được Bộ Tổng tham mưu cho biết: đặc điểm cá tính của chàng sĩ quan này là mê gái. Hiện nay anh ta đang dan díu với cô thư ký của Cục, một mỹ nhân miền Bắc. Mít-xen đành nghĩ cách kiểm tra trực tiếp. Hẳn mong có cơ hội thuận tiện, thì nay cơ hội đã đến. Mít-xen tạm thời sang thay thế Toàn Cơ khi chưa có

người chính thức. Tuy vậy, với uy quyền của mình, Mít-xen có thể kể tục sự nghiệp của Vũ Nghị một cách dễ dàng.

Mít-xen đã cải tổ lại bộ máy hành chính của cục, thay thế hàng loạt nhân viên mà hẳn ngờ rằng không có cảm tình với hẳn. Nhưng các nữ thư ký thì hẳn vẫn để nguyên vì Mít-xen cũng có sở trường riêng.

Để thực hiện ý định, một hôm Mít-xen mời Bảo Trung đến trụ sở, đưa cho anh một bản mật mã, nói rằng mới bắt được của Việt Minh, nhưng trong cơ quan phản gián chưa có ai dịch nổi, nhờ anh dịch hộ. Hẳn hỏi:

- Ngài trung úy, với bản mật mã này, ngài có thể mất bao nhiêu thời gian để dịch?

- Chậm lắm một tiếng, nhưng xin thú thực với ngài, hôm nay tôi rất bận, ngài để cho hôm khác. - Bảo Trung thoái thác.

- Trung úy, ngài nên biết việc quân cơ hệ trọng như thế nào chứ! Mong ngài giúp ngay cho.

Bảo Trung lãnh đạm trả lời:

- Mong ngài nhận rõ chức năng của tôi, việc này không thuộc phạm vi giải quyết của tôi, chẳng lẽ các hiệu thính viên của ngài lại kém đến thế ư? Tôi không tin!

Anh đưa trả lại bản mật mã cho Mít-xen. Mít-xen đành dụi giọng:

- Trung úy, ông thật khác người, ông đừng quan niệm tôi hạ lệnh cho ông, mà chỉ yêu cầu ông giúp đỡ tôi. Thú thật với ông, nhân viên của tôi quá tồi, không đưa nào dịch nổi nên mới phải phiền ông.

- Vâng, nếu là ông yêu cầu thì tôi sẵn sàng.

Bảo Trung bóc bức mật mã ra xem, bỗng anh quắc mắt nhìn Mít-xen:

- Ông đùa tôi đấy à? Hay ông thử thách tôi? Thật kỳ quặc! Đây là luật mật mã đầu tiên của trường tham mưu chúng tôi. Xin ông nhớ rằng, nó đã lạc hậu rồi. Chúng tôi chỉ dùng nó khi nào viết thư trêu nhau mà thôi.

Mít-xen sượng sùng, nhưng hẳn cũng thấy vui vui về kết quả thẩm xét bước đầu, hẳn cười xòa:

- Trung úy, ngài chớ giận tôi, chắc hẳn một nhân viên nào đó của tôi muốn trêu ngài đấy. Thôi xin lỗi! Dù sao, cũng mất chút thì giờ của ngài.

- Mong ngài lưu ý nhân viên của ngài đừng giờ cái trò con nít ra với tôi nữa. Còn ngài, nếu sau này quả thật có bắt được bức điện nào của Việt Minh mà nhân viên của ngài không lần ra được thì tôi sẽ sẵn sàng giúp sức. Không dám tự phụ, dù bí mật đến đâu, tôi cũng mở được hết.

- Ngài thật là thông thái, trung úy ạ!

- Tôi đâu xứng đáng. Ngài quá khen.

Anh đứng dậy kiếu từ ra về.

Về đến nhà, nghĩ lại sự việc xảy ra, anh nhận ra: “Mít-xen quả là một tên cáo già nguy hiểm, hăn thủ đoạn và thâm độc, chứ không lộ liễu, trắng trợn như Vũ Nghị. Ất hẳn hăn đã thăm xét qua trường tham mưu Ý. Từ bức thư của Duy-boá đến bản mật mã, chắc phải có liên quan với nhau. Một cái cạm bẫy lớn đang giăng ra, chờ đợi sơ hở của ta.”

Chiều hôm đó Bảo Trung nhận được thư. Nhìn dòng chữ quen thuộc đề ngoài, Bảo Trung vui mừng nhận ra đây là thư của cô gái Pháp.

Xem xong thư, Bảo Trung tự nhủ: mình phải trả lời ngay cô ta. Càng giữ được quan hệ tốt càng có lợi cho công tác sau này.

Ngay tức khắc, anh viết thư gửi ông bà Ứng Lại nói rõ sức khỏe của mình và tình hình công tác. Đồng thời báo tin bác Toàn Cơ đã vào Sài-gòn, đề nghị ông bà viết thư hỏi thăm ngay. Sau đó anh viết cho Giát-manh một lá thư đầy nhiệt tình:

Hà-nội, ngày...

Giát-manh thân mến!

Nhận được thư của Giát-manh, anh rất vui mừng. Anh nhận thấy thiếu sót thời gian qua đã không chăm viết thư cho Giát-manh vì những lý do sau: Anh phải điều tra một vụ án xảy ra trong trường huấn luyện. Một tên biệt kích giết một thiếu tá trong ban. Đồng thời anh phải chống chọi với một số người không tốt trong hàng ngũ quốc gia. Anh đã bị bọn

chúng mưu sát hai lần nhưng cũng may nhờ chúa che chở, anh thoát được mọi sự hiểm nghèo.

Anh đang xin trở về Pháp công tác, nhưng không rõ Bộ chỉ huy có duyệt hay không. Tất nhiên không trước thì sau, anh cũng sẽ về.

Tiện thể, anh nhờ Giát-manh giúp anh một việc rất cần. Giát-manh tìm đến địa chỉ “65 rue de Clignancourt” tìm anh bạn của anh tên là Jean Dubois, nói chuyện với anh ta về ý định của anh, và đề nghị anh ấy gửi cho ít tài liệu sinh hoạt nội bộ để anh xem. Hỏi hộ anh xem bao giờ anh ấy chính thức sang Đông-dương. Anh đang mong anh ấy lắm.

Chắc Giát-manh của anh không nỡ từ chối việc anh nhờ? Viết thư ngay cho anh nhé!

BẢO TRUNG

Từ ngày bắt được liên lạc với Trần Giang, Bảo Trung đã nhận được tin tức và chỉ thị thường xuyên của cơ sở. Để tiện sự liên lạc và bảo đảm an toàn, Trần Giang đã báo cáo cho anh một địa điểm liên lạc mới.

Hôm nay, đúng ngày hẹn, Bảo Trung đến trao tài liệu và nhận tin tức. Anh đỡ xe trước một hiệu bào chế thuốc tây. Người dược sĩ quen mặt, lấy cho anh một hộp kẹo ho Pát-ti-van-đa, thứ thuốc anh ưa thích nhất, mặc dù anh chẳng ho bao giờ.

Trở về, mở hộp ra xem, anh được biết cấp trên chỉ thị cho anh: Sắp có sự thanh trừ nội bộ trong quân đội liên bang và chính quyền bù nhìn. Phải triệt để lợi dụng thời cơ tiêu diệt trường biệt kích, càng sớm càng tốt. “Thật không còn nghi ngờ gì nữa. Âm mưu của Pháp và Mỹ là dùng chiến tranh nuôi chiến tranh, dùng người Việt trị người Việt. Bọn chúng đang khẩn trương đào tạo gián điệp biệt kích, tung vào vùng kháng chiến của ta để phá hoại. Mỹ chuẩn bị thay thế bọn bù nhìn bằng những tên hoàn toàn thân Mỹ. Cái ngày Mỹ sẽ hất cẳng Pháp khỏi Đông-dương chắc không còn xa nữa”.

Bảo Trung phải chuẩn bị ngay tài liệu và kế hoạch, báo cáo về cho ban chỉ huy mặt trận.

Thế là sau bao ngày chờ đợi, lệnh hành động đã đến, anh phấn khởi nghiên cứu kế hoạch và bàn với Trần Giang phương pháp tiến hành. Hai người cùng hăng hái bắt tay vào chuẩn bị khẩn trương. Nhiệm vụ chính trong giai đoạn này là phải phá tan trường huấn luyện biệt kích.

Theo chương trình huấn luyện của nhà trường thì cuối mùa xuân này sẽ cho học viên xuống thực tập các khoa mục trên mặt biển như đổ bộ, đánh tàu, chiến đấu dưới nước v.v... do cố vấn quân sự và thiếu tá hải quân Mỹ huấn luyện, một chương trình mới mẻ và hấp dẫn đối với nhà trường.

Thời cơ thuận tiện đã đến, anh dự tính cho nổ mìn trong doanh trại, nhưng muốn làm được tốt thì phải sử dụng một khối lượng mìn rất lớn, nhưng trở ngại chính là làm thế nào đưa được mìn vào? Dùng mìn tự động nhỏ thì kết quả không được là bao, chỉ tổ làm cho chúng thêm cảnh giác, chỉ còn phương pháp lợi nhất và hiệu nghiệm hơn là lật đổ cả đoàn tàu. Muốn vậy phải biết trước ngày giờ vận chuyển, nhưng đó lại là điều hoàn toàn bí mật, chỉ riêng Ban Giám đốc nhà trường biết, còn các huấn luyện viên cả Pháp lẫn Việt không được phổ biến. Đại tá Ô-buy, một sĩ quan già dặn làm giám đốc, hẳn rất thận trọng sau ngày Cốt-chiê bị giám sát. Hẳn không tin bất kỳ một huấn luyện viên nào. Vì vậy tất cả mọi hoạt động của nhà trường thường là rất bất ngờ. Người ta thấy giám đốc Ô-buy hay hội đàm bí mật với Mít-xen. Tuy vậy, hẳn vẫn kính nể Bảo Trung. Ngay từ hôm khai mạc nhà trường, Bảo Trung đã gây một ấn tượng đẹp cho hẳn: một sĩ quan trẻ tuổi, có tài. Sau đó chính anh lại tìm thấy kẻ ám sát thiếu tá Cốt-chiê trong vòng một tuần lễ. Con người như thế thật hiếm có trong hàng ngũ sĩ quan người Việt.

Nhưng riêng Mít-xen vẫn thắc mắc. Hẳn đã nhiều lần lập luận để giữ vững nhận định của mình. “Tại sao phong thái của tên sĩ quan này không giống tụi sĩ quan này khác? (nghĩa là không ngổ ngáo, hung bạo, dâm loạn). Phải chăng hẳn có học thức hơn người? Tại sao hẳn có đầy đủ những đức tính thẳng thắn, cương nghị, bình tĩnh và đặc biệt không bao giờ tỏ ra luôn cúi cấp trên (những đức tính hiếm có trong bọn này

quân), phải chăng hãn dòng dõi quý tộc? Có mục đích lý tưởng nào đó chi phối hãn hay hãn bị ảnh hưởng của những tư tưởng chống đối chính phủ ngay từ khi còn theo học tại trường tham mưu? Hay hãn tiếp xúc nhiều với tội sĩ quan bất mãn? Hãn không luồn cúi, không nịnh bợ. Ta không có cảm tình với hãn nhưng lấy chứng cứ gì để buộc tội hãn?” Có điều làm cho Mít-xen sợ sệt, không dám nghĩ tới, và hãn đã cầu chúa đừng gieo rắc ý nghĩ kinh khủng ấy cho hãn, đó là câu hỏi “Hãn có phải là Việt Minh hay không?”

XXIII

CHIẾN DỊCH BÓNG HOÀNG HÔN

Suốt mấy ngày nay, binh đoàn cơ động của Đờ Le-tông được lệnh dồn hết lực lượng càn quét các vùng giáp giới đường chiến lược số 5, vì được tin mật báo, có một trung đoàn chủ lực của Việt Minh mới thâm nhập vào địa phận Hải-dương, đóng rải rác ven đường xe lửa. Với một lực lượng hùng hậu: một tiểu đoàn pháo binh, một trung đoàn cơ giới, một đại đội sơn pháo và hai trung đoàn bộ binh vừa Âu-Phi vừa ngụy. Đờ Le-tông tưởng chừng khế nuốt sống trung đoàn Việt Minh trong giây lát.

Kế hoạch tác chiến được phác ra rất đẹp đẽ; tiểu đoàn pháo binh được bố trí trên ba cao điểm thành một hình tam giác vây xung quanh khu vực Việt Minh trú quân. Trung đoàn cơ giới gồm nhiều xe bọc sắt dàn thành hình cánh cung tiến xuống trận địa từ phía Bắc. Hai trung đoàn bộ binh chia làm hai mũi thọc sâu vào phía Đông và Nam, chỉ để hở con đường độc đạo phía Tây, bố trí đại đội sơn pháo và tiểu đoàn biệt kích, nhử Việt Minh vào trận địa rồi tiêu diệt hoàn toàn.

Đúng bốn giờ sáng ngày 14, lệnh tấn công bắt đầu.

Pháo binh từ ba cao điểm bắn dồn dập xuống các mục tiêu mà quân Pháp nghi có Việt Minh đóng. Tiếng động cơ xe bọc thép âm âm trên đường số 5 và những con đường hàng tỉnh, dàn thành một gong kim sắt bao vây trận địa. Các tuyến binh tản khai của trung đoàn Âu-Phi và ngụy quân cũng rầm rộ băng qua đồng ruộng, tiến vào các bờ tre còn mờ hơi sương.

Bên trong lũy tre xanh, nhân dân giết mình thức giấc sau loạt đại bác đầu tiên vang dội, ai nấy đều vội vã thu xếp xuống hầm trú ẩn. Những người già yếu, các bà mẹ và các cháu bé đều được dẫn đến khu vực an toàn.

Dân quân, du kích địa phương phối hợp chặt chẽ với đại đội chủ lực đã chuẩn bị sẵn sàng từ mấy ngày trước để chống càn. Các công sự, chiến hào, hầm bí mật đều đã được củng cố lại. Những địa điểm xung yếu đều có hỏa lực mạnh bố trí. Nhờ có bản mật mã số 102 từ nội thành gửi ra, ban chỉ huy mặt trận đã kịp thời chuẩn bị đối phó.

Trước đây ít ngày, có một trung đoàn Vệ quốc từ miền Bắc tiến xuống, băng qua đường số 5. Tình báo của Pháp đã theo dõi và bám sát. Chúng khẳng định đơn vị đó đóng tại đây, nên mở một cuộc tấn công bao vây, hòng tiêu diệt trung đoàn.

Suốt hai ngày 15 và 16, địch mở nhiều đợt tấn công vào vị trí của du kích sau những trận mưa đại bác. Nhưng với chiến thuật linh hoạt, du kích đã gây cho địch nhiều thiệt hại. Khi quân Pháp tiến được vào một vài xóm thì tuyệt nhiên, không thấy bóng một người du kích nào. Chỉ ở xóm Đông là chiến sự xảy ra ác liệt. Một trung đội của du kích đã đương đầu với tiểu đoàn thiện chiến của Duy-mông. Suốt hai tiếng đồng hồ, Duy-mông vất vả lắm mới tổ chức được ba đợt tấn công, đều bị đánh bật trở lại. Cuối cùng hẳn phải nhờ đơn vị thiết giáp giúp sức mới tiến được vào sát bờ tre.

Tới khi tràn được vào trong xóm thì hẳn rất sững sốt: Việt Minh đã biến đâu hết, chỉ còn mấy xác chết vì bị trúng đạn đại bác, không rõ là dân thường hay du kích. Trên một mô đất cao ở cuối xóm Đông, hạ sĩ Phe-ri đang chuẩn bị đặt một khẩu súng máy để chặn đường rút lui của du kích về phía này. Suốt hai ngày chiến đấu, Phe-ri đã mệt mỏi, gã ngược đôi mắt đỏ ngầu nhìn lũy tre xanh, miệng lẩm bẫm những gì không rõ.

Phe-ri còn nhớ mãi cái hận của năm trước, sau khi thất bại, trong một trận càn ở đường số 5, gã bị Duy-mông khiển trách và tước mất lon sĩ quan thiếu úy. Hành động phát xít của Duy-mông làm cho gã phải căm phẫn, gã xin chuyển công tác nhưng không được chấp thuận. Duy-mông buộc gã xuống chỉ huy tiểu đội súng máy, và giáng chức xuống hạ sĩ, một điều sĩ nhục không thể chịu được. Phe-ri buồn nản, gã định liều

mình, nhưng nghĩ lại, gã thấy thương vợ con ở nhà. “Ta chết đi vừa mang tiếng là hèn nhát, vừa khổ cho vợ con”, vì vậy gã nhẫn nại sống, chờ ngày được hồi hương. Nhưng gã đã phải chờ mãi với niềm hi vọng ngày càng mờ mịt. Chiến sự càng khốc liệt, binh sĩ Pháp chỉ có đi không có về; ngày này qua ngày khác, cuộc chiến tranh hầu như vô tận. Phe-ri thất vọng vô cùng.

Bỗng đâu có một ngày, một tia sáng lóe lên trong đầu Phe-ri. Trong một trận càn quét, vô tình Phe-ri đã nhặt được một tờ truyền đơn của du kích viết bằng chữ Pháp:

Hỡi các binh sĩ Pháp,

Nếu các người là con của một dân tộc có một nền văn minh và một truyền thống bất khuất về vang chống quân xâm lược phát xít Hít-le trong đại chiến thứ hai thì các người hãy nghĩ kỹ lại xem, vì sao các người lại sang đây, cầm súng bắn vào nhân dân Việt Nam, một dân tộc yêu chuộng tự do và hòa bình. Để làm gì? Đạt mục đích gì? Nếu không phải là các người bước theo vết chân của bọn phát xít?

Các người đã bị lừa dối sang đây đổ máu để bảo vệ cho chế độ thực dân. Các người đã nghĩ gì khi các người cầm lưỡi lê đâm thủng bụng những bà mẹ già, những trẻ em, những người dân vô tội như trước đây bọn Hít-le đã từng làm trên đất nước các người?

Không! Các người hãy mau mau tỉnh ngộ, đừng hành động một cách mù quáng mà bỏ mạng trên chiến trường Đông dương xa xôi vô ích. Các người hãy quay mũi súng xuống đất, đi về phía chúng tôi. Nhân dân Việt Nam sẽ coi các người như những người bạn thân thiết và những người Pháp chân chính sẽ tán thành hành động của các người.

Bất kỳ chỗ nào, nhân dân Việt Nam cũng sẵn sàng tiếp đón các bạn, các bạn hãy buộc một mảnh vải trắng vào mũi súng và tìm đến chúng tôi. Các bạn sẽ được ưu đãi theo đúng chính sách của Chính phủ Việt-nam dân chủ cộng hòa.

Đó là con đường gần gũi để trở về quê hương của các bạn. Đừng do dự nữa.

Phe-ri đã chuyển tay cho tiểu đội của mình xem hết tờ truyền đơn ấy, và gã đã nhìn thấy sự đồng tình của những binh sĩ trong khóe mắt.

Suốt trong những trận chiến đấu sau, tiểu đội Phe-ri là một tiểu đội súng máy nổi tiếng trong đơn vị về xài tốn đạn. Phe-ri đã cho súng nổ thăng thiên nhiều hơn là nhắm vào kẻ thù. Sau hai ngày qua, đơn vị của Phe-ri đã hạ ngã không biết bao nhiêu ngọn cây và cành tre.

Hôm nay Phe-ri bố trí súng máy để chặn một con đường hiểm yếu. Trời đã nhá nhem tối, vẫn chưa có lệnh thu quân, Phe-ri kiên nhẫn nằm dài bên cạnh khẩu súng máy; gã lơ đãng nhìn rặng tre xơ xác sau hai ngày hứng đạn.

Trong xóm, quân Pháp bắt đầu đốt phá. Ánh lửa bùng lên cháy rực một khoảng trời. Tiếng nổ lép bép, lẫn tiếng gió cuốn vù vù, những tàn lửa bay táo tác, báo hiệu một cảnh tàn phá thương tâm.

Trời tối hẳn, dưới ánh lửa bập bùng, Phe-ri thoáng thấy lối nhỏ có bóng người, đang bò từ một bờ ao ra cánh đồng. Máy khẩu súng máy của Phe-ri đã lên đạn sẵn sàng, chỉ ấn cò là có thể ghìm những bóng người ấy xuống đất.

Tên tiểu đội phó đưa mắt nhìn Phe-ri như dò hỏi. Có bắn không? Phe-ri khoát tay ra hiệu im lặng. Sau mấy phút đấu tranh tư tưởng, Phe-ri cả quyết rút phắt băng đạn ra. Cả tiểu đội làm theo. Phe-ri rút chiếc khăn trắng, xé làm đôi, vắt cho tên hạ sĩ quan dưới quyền một mảnh rồi lặng lẽ buộc vào mũi súng. Xong xuôi, Phe-ri hạ lệnh cho đơn vị tiến theo những bóng đen vừa xuất hiện...

Sau ba ngày vây càn, với một lực lượng gấp hàng chục lần, binh đoàn của Đờ Le-tông đã hoàn toàn chiếm được khu vực của du kích vừa đóng. Tại chỉ huy sở, Đờ Le-tông cùng các sĩ quan tham mưu dưới quyền đang nóng lòng chờ đợi báo cáo kết quả cuối cùng.

Đờ Le-tông cho rằng với một gọng kìm thép bao vây chặt chẽ như vậy thì dù Việt Minh có cánh cũng đừng hòng bay thoát! Sẽ phải giải quyết thế nào, khi các đơn vị dẫn tù binh về nộp? Phải trả thù cho những tiểu đoàn đã bị Việt Minh giết! Đờ Le-tông hy vọng vào những báo cáo y vừa nhận được.

Báo cáo của trung đoàn cơ động số I:

Kính gửi Ban chỉ huy binh đoàn:

Theo kế hoạch đã định, hôm nay đơn vị thiết giáp chúng tôi tiến xuống cánh đồng phía Nam, dùng pháo tự hành hỗ trợ cho bộ binh công phá một vị trí quan trọng của Việt Minh. Sau hai giờ giáp chiến, chúng tôi đã san bằng chiến lũy và tiêu diệt hoàn toàn một tiểu đoàn chủ lực của chúng.

Chúng tôi đang tiếp tục truy kích những tên chạy trốn!

Ký tên: Trung đoàn trưởng

VAN-TE

Báo cáo của trung đoàn Âu-Phi:

Kính gửi Ban Chỉ huy binh đoàn,

Chấp hành mệnh lệnh của binh đoàn, chúng tôi đã tấn công vào xóm Đoài. Mặc dù Việt Minh chống cự quyết liệt, đánh giáp lá cà với quân ta, nhưng cuối cùng nhờ ơn chúa, chúng tôi đã chiếm lĩnh hoàn toàn vị trí của địch, tiêu diệt một đại đội Việt Minh.

Sự thiệt hại của chúng tôi không đáng kể, khoảng chừng hai trung đội Lê dương thương vong và một tiểu đội súng máy của tiểu đoàn Duy-mông bị mất tích.

Ký tên

Trung đoàn trưởng

GIĂNG BA-TI

Báo cáo của đại đội Sơn pháo:

Kính gửi Ban Chỉ huy binh đoàn,

Đại đội chúng tôi làm nhiệm vụ trợ chiến cho trung đoàn số 3, đã hoàn thành vẻ vang nhiệm vụ: tiêu diệt hàng chục ổ súng máy của Việt Minh, tạo điều kiện cho bộ binh xung phong dễ dàng. Hiện nay họ đang chiếm lĩnh trận địa và thu dọn chiến trường, có gì thêm chúng tôi báo cáo sau.

Ký tên

Đại đội trưởng

ĐỜ SẮC-TÔNG

Đờ Le-tông vẫn thắc mắc sao các bản báo cáo đều không hề nhắc đến vấn đề tù binh. Y liền hạ lệnh cho các đơn vị thống kê ngay số tù binh bắt được và cho giải ngay về nơi tập trung tại binh đoàn bộ.

Hai giờ sau, từ các đơn vị dẫn lên những tù binh mà Đờ Le-tông không thể ngờ tới. Họ gồm tất cả hơn ba mươi người, phần lớn là các cụ già, mấy bà mẹ trong tay còn ẵm những trẻ nhỏ, cùng vài dân quân bị thương nặng ở chân.

Đờ Le-tông mỉm cười chua chát, hăn tức giận chửi toáng lên một hồi rồi cáu tiết hạ lệnh cho đem bắn hết tất cả những người xấu số ấy.

Thật là một thắng lợi vĩ đại!

Chiến dịch Bồng hoàng hôn đã kết thúc một cách chua xót và âm đạm đúng như cái tên gọi mỹ miều của nó.

* * *

Bảo Trung xem kỹ bản thông báo chiến sự của Bộ Tham mưu. Anh mừng thầm, khi đã hiểu rõ phần nào chiến dịch. Những tin tức của Bộ Tham mưu đưa ra, nêu lên những con số mơ hồ về chiến thắng. Về số lượng tù binh thì hầu như bị cố tình quên đi, không nhắc đến. Để xác minh những ước đoán của mình, anh vào ngay bệnh viện, lấy cố đi thăm bác sĩ đã chữa bệnh cho Tuyết Trinh ngày trước.

Trong bệnh viện con số thương binh chờ từ mặt trận về quả nhiên không còn đủ chỗ nằm, tiếng rên la ầm ĩ cả nhà thương.

Từ biệt bác sĩ, anh cho xe chạy thẳng đến chỗ Lê Trâm. Khi bước vào doanh trại, anh gặp một tên thiếu úy lạ mặt, hăn tiếp anh ở phòng thường trực.

- Tôi muốn gặp ông Lê Trâm.

- Thưa trung úy, thiếu úy Lê Trâm hiện nay đi công tác vắng. Tôi, thiếu úy Mai Tâm phó chỉ huy trung đội, mới được cử về công tác tại đây.

- Cám ơn thiếu úy, khi nào thiếu úy Lê Trâm về, ông nói giúp, tôi lại thăm.

- Ngài có cần dặn lại gì không?

Tên thiếu úy chìa tay bắt. Trước khi Bảo Trung về, hăn nói thêm:

- Có thể ông Lê Trâm đi vắng lâu trung úy ạ!

- Vâng, cám ơn ông.

Ra về, Bảo Trung tự hỏi: Lê Trâm đi đâu? Tại sao gã không kịp nói với mình? Phải chăng Mít-xen đã điều động gã đi công tác khác?

Về đến nhà, anh nhận được một lá thư, anh hồi hộp bóc vội ra xem:

Pa-ri, ngày...

Bạn Bảo Trung thân mến!

Tôi đã nhận được thư của bạn, rất cám ơn bạn đã cho tôi biết một số tình hình về Việt-nam.

Chúng tôi đã xin ở lại, nhưng không được vì nếu không muốn sang Đông-dương thì bắt buộc phải đi chiến trường An-giê-ri, vậy đảng nào hơn?

Chúng tôi quyết định sang Việt-nam, như vậy là chúng ta sắp được gặp nhau vào một ngày gần đây.

Chúng tôi sẽ cùng đi với một số sĩ quan vừa tốt nghiệp ở Xanh-xia ra. Còn ở trường cũ chỉ có tôi và thằng Giắc, nhưng thằng Giắc nhất định không chịu đi, nó đã lấy súng bắn vào chân cho què để được ở lại sau khi tôi cho nó xem lá thư của bạn.

Còn tôi, tôi không thể làm thế được. Tôi đã hội ý với chi đảng trường về trường hợp của bạn. Chi đảng thông cảm và bảo tôi giới thiệu trực tiếp tên một đảng viên cũ của chúng ta hiện nay đang công tác ở bên đó trong Bộ tham mưu, đó là đại tá Ô-buy, bạn nên tìm liên lạc ngay đi.

Nhất thiết tôi sẽ sang công tác với bạn một ngày gần đây. Bạn hãy đón mừng ngày đó. Tôi hy vọng vào ngày gặp gỡ ấy bạn sẽ giới thiệu cho tôi một giai nhân Bắc Việt, cũng như tôi đã giới thiệu cho bạn cô Yvon ở Viên.

Chúc cho tình bạn của chúng ta thăm thiết mãi mãi!

GIẢNG ĐUY-BOA

Bảo Trung toát mồ hôi, lấy khăn thấm trán. Ngay tối hôm đó anh đến trạm liên lạc xin ý kiến cấp trên.

XXIV

KHÔNG LẼ LOI

Từ ngày bắt được liên lạc qua vụ hành hung thiếu tá Cốt-chiê, Trần Giang rất vui mừng và cảm phục Bảo Trung. Do sự xếp đặt khéo léo của Bảo Trung, vụ án đã phai theo thời gian.

Trần Giang thấy nhiệm vụ của mình rất nặng nề nhưng cũng rất vẻ vang. Anh kiên nhẫn và luôn tỏ ra là một học viên chăm chỉ của nhà trường. Ban giám đốc đã nhận xét khả năng và cử anh làm liên toán trưởng, thay thế cho tên Vi Hồ đã tự sát trước đây.

Với chức vụ đó, anh có điều kiện liên lạc thường xuyên với Bảo Trung một cách dễ dàng. Con đường anh băng qua đầy hiểm trở, nhưng sau anh còn có bao nhiêu đồng chí đang dũng cảm tiêu diệt ngấm ngấm quân thù ngay trong lòng chúng.

Trần Giang thấy mình có một sức mạnh phi thường, sau anh là cả một khối toàn dân vĩ đại đang vươn lên quyết chiến quyết thắng kẻ thù. Sức mạnh đó được hun đúc bởi những niềm tin sắt đá.

Kế hoạch hành động của anh và Bảo Trung đã được thống nhất: tổ chức lật đổ đoàn tàu, khi nhiệm vụ đã xong, anh có thể trở về đơn vị cũ, gặp lại những người xưa...

Anh sung sướng nghĩ đến thắng lợi rực rỡ mà anh sẽ góp một phần công sức vào đó. Anh hy vọng ngày ấy không còn xa nữa. Hình bóng những người thân yêu hiện lên như khuyến khích anh; những lớp người cùng lứa tuổi, đã biết quên mình hiến dâng tất cả cho cách mạng.

Tình cảm giữa anh với Tâm, thầm kín và sâu sắc, tuy không ai nói rõ cho nhau biết những ý nghĩ của mình, nhưng có lẽ trái tim hai người đã cùng hòa theo một nhịp.

Tình yêu của con người đã trở thành một sức mạnh huyền bí và kì diệu, nó đã giúp sức cho ta dũng cảm vượt qua những nguy hiểm gian nan.

Trong lúc Trần Giang suy nghĩ kỹ kế hoạch hành động, thì tại một hiệu cắt tóc nhỏ gần chợ Đồng-xuân, có một ông khách lạ đến cạo mặt. Khách và chủ nói chuyện phiếm với nhau một hồi, khách mở hộp thuốc lá dài chủ một điếu *cô-táp*. Chủ đón lấy, nhưng không hút mà lại cất cẩn thận vào túi.

Đêm hôm đó, khi vợ con đã ngủ yên, bác thợ cắt tóc lấy điếu thuốc lá ra, bẻ làm đôi, đọc ngẫu nhiên, rồi châm lửa đốt. Sau đó bác giở dụng cụ cắt tóc trong hộp ra, lau chùi một hồi lâu mới đi ngủ.

Cùng đêm hôm đó, tại một căn cứ địa ngoài vùng tự do, người hiệu trưởng viên vừa nhận được một bức điện từ nội thành gửi ra. Người ấy lấy bút ghi con số 103 lên mảnh giấy lưu.

* * *

Địa điểm đóng quân của trung đội đánh mìn Lê Dũng ở gần một cái chợ tề cạnh đường 5. Thường vào những ngày phiên chợ, nhân dân quanh vùng đến họp khá đông. Ở đây, đầy đủ các loại hàng tiêu dùng từ gà vịt, bánh trái đến cái cắt móng tay, kim chỉ, khăn mặt, vải ni-lông, xà phòng thơm, nước hoa v.v...

Tại đây hàng xén, có một quầy hàng bày biện đẹp mắt, cả cô bán hàng cũng ưa nhìn. Nhiều tay tề đồng, bảo an, lính dù hay đến ve vãn, nhưng đều không lọt được mắt xanh của cô. Mãi sau này người ta mới biết cô nàng có người yêu rồi. Ai là người có cái diễm phúc? Một ông huyện, ông xếp bột hay thầy lý? Không, cô đã đem lòng yêu một đội viên du kích. Hiện nay anh làm tiểu đội phó trong trung đội đánh mìn. Cô yêu anh tha thiết, đến nỗi mỗi phiên chợ, buôn bán lờ lãi bao nhiêu đều dốc ra mua tặng phẩm gửi cho anh hết. Thường là những thứ đắt tiền như: thuốc lá *cô-táp*, xà phòng Ca-đôm, khăn mặt Gút-moóc-ninh, áo may-ô,

giày bát kết v.v... Cuộc tình duyên của họ đậm đà, nhưng hình như họ đều muốn giữ bí mật không cho ai hay biết.

Một buổi, trung đội trưởng Lê Dũng lên dự hội nghị tổng kết trên ban chỉ huy về thì nhận được một tin đột ngột. Tiểu đội phó Tài đã bỏ tiểu đội đi đâu không rõ từ chiều hôm qua.

Đồng chí chính trị viên trung đội thuật lại: sáng hôm qua Tài xin phép chính trị viên để lên trạm quân y xin thuốc kết lỵ, nhưng đi mãi không về ăn cơm, cho đến cả ngày hôm nay cũng không thấy trở về. Đã cho anh em đi tìm khắp nơi nhưng đều không thấy.

Lê Dũng lo sợ. Lập tức triệu tập cán bộ trung tiểu đội lại để nhận định sự việc. Tài bị bắt cóc hay tự ý bỏ ngũ? Trung đội của anh chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế. Vậy Tài đi đâu?

Trong cuộc họp, Chính trị viên Hoạt đã nhận rõ khuyết điểm của mình trong công tác chính trị; anh chưa đi sát anh em, chưa nắm được tư tưởng của từng đồng chí.

Sau cuộc họp, Lê Dũng lập tức báo cáo sự việc lên tiểu đoàn và cho chuyển địa điểm đóng quân đến khu vực dự bị khác.

XXV

MÍT-XEN RA TAY

Từ ngày được Bộ chỉ huy Pháp điều động sang thay thế Toàn Cơ, Mít-xen rất đặc chí: ngay từ buổi đầu, hắn đã làm đảo lộn tổ chức của Cục: Thay đổi một số nhân viên, giải tán trung đội đặc biệt của Lê Trâm và điều Lê Trâm sang trại giam làm phó giám thị. Hắn chấn chỉnh lại bộ máy mật thám các tỉnh. Đào tạo một bọn mật vụ mới để chuyên làm công tác phản gián trong quân đội. Liên hệ chặt chẽ với cơ quan hiến binh và các tổ chức tình báo trong tham mưu. Tóm lại, Mít-xen đã phần nào thống nhất được quyền lãnh đạo các cơ quan mật thám. Bản thân Mít-xen mang quân hàm trung tá hiến binh, được Bộ chỉ huy biệt phái làm công tác chính quyền trong chính phủ quốc gia, và quyền Cục trưởng An ninh.

Mít-xen đã áp dụng nhiều kinh nghiệm học được của các cố vấn Huê-kỳ vào việc hàn gắn lại màn lưới điệp báo đã bị rách nát. Hắn tự hào trước một số kết quả mới đạt được.

Sáng nay, sau khi giảng bài ở trường biệt kích về, Mít-xen được ban phản gián báo cáo cho biết: Mới có một hàng binh ở mặt trận đường số 5 chạy sang. Tên này đã cung cấp một số tài liệu quan trọng. Mít-xen hờn hờ ra lệnh cho trưởng ban phản gián dẫn người đó đến trụ sở.

Nửa giờ sau, người hàng binh được dẫn đến, đó là một thanh niên khoảng 23 tuổi, da trắng trẻo, mắt hơi bé so với khuôn mặt. Y khúm núm cúi đầu chào Mít-xen.

Mít-xen nhìn y từ đầu đến chân rồi cầm tập hồ sơ lên xem, đoạn hất hàm hỏi:

- Tên anh là Nguyễn Đăng Tài, tên thực đấy chứ?
- Dạ, thưa ngài tên khai sinh đấy ạ.

- Anh đi Việt Minh từ bao giờ?
  - Dạ, từ năm một ngàn chín trăm bốn bảy ạ.
  - Đã dự nhiều trận chưa?
  - Bẩm quan lớn, con ở trung đội đánh mìn, nhưng chỉ làm nhiệm vụ dạy bổ túc văn hóa.
  - Sao lại thế?
  - Bởi vì trong trung đội chúng con toàn những nông dân dốt nát, nên phải tổ chức cho học văn hóa.
  - Vì sao anh chạy sang phía chúng tôi?
  - Bẩm con không thích đánh nhau. Với lại gia đình con đã về cả trong này buôn bán rồi.
  - Được, rất tốt! Anh có muốn làm việc với chúng tôi không?
  - Bẩm quan lớn, con chỉ có thể giúp các quan những điều gì con biết, còn xin phép quan lớn cho con về ở với gia đình.
  - Điều đó chúng tôi sẽ xét sau, những lời anh khai với chúng tôi bảo đảm là đúng chứ?
  - Bẩm con xin cam đoan là đúng, chính con cũng nhận một nhiệm vụ.
  - Thế sao này anh chỉ bảo là anh làm nhiệm vụ dạy văn hóa thôi?
- Tên hàng binh ấp úng, lúng túng thưa:
- Dạ... bẩm... họ bắt con phải làm đấy ạ!
  - Thôi được, nếu những việc anh vừa nói với chúng tôi là đúng thì anh sẽ được thưởng công, nhưng phải nhớ rằng nếu anh nói dối, lừa bịp chúng tôi thì không thể che mắt chúng tôi được đâu, hậu quả của nó, anh có thể tự xét được.
  - Bẩm quan lớn, nếu con khai man, ngài cứ bắt tội, con xin chịu trách nhiệm.
  - Anh cần nhớ thêm rằng chúng tôi luôn luôn cần đến anh.
  - Dạ!...

- Bây giờ anh theo ông trưởng ban làm một số thủ tục rồi lên đây nhận lệnh.

- Dạ, các quan có thể cho phép con về nhà được không ạ?

- Cái đó để xét sau. À, ai đã đưa anh về đây nhỉ?

- Dạ. Bẩm cô Hồng ạ!

- À cô ấy khá lắm! Thôi đi đi!

- Xin cảm ơn lòng tốt của quan lớn!

Tên đầu hàng đi khỏi phòng, Mít-xen vội quay điện nói chuyện ngay với đại tá Ô-buy vì người hàng binh đã cung cấp một số tài liệu có liên quan đến trường biệt kích.

* * *

Một buổi sớm, Ban Giám đốc nhà trường triệu tập tất cả các sĩ quan huấn luyện đến Sở Mật thám để dự một cuộc lấy khẩu cung. Nghe nói ban phản gián vừa bắt được một cán bộ Việt Minh cao cấp, chúng đã chọn người này để thí nghiệm dụng cụ tra tấn tối tân do Huê-kỳ mới viện trợ.

Khi Bảo Trung tới nơi thì đã đủ mặt các sĩ quan huấn luyện, gồm từ Ô-buy, Mít xen trở xuống. Ngoài ra, còn có một chuyên gia Mỹ đến hướng dẫn sử dụng máy móc.

Buồng lấy khẩu cung mới xây dựng cũng do chuyên gia Huê-kỳ thiết kế. Bốn bức tường quét vôi xám ngắt, vẽ những hình thù quái gở. Bốn ngọn đèn được gắn trên bốn chiếc mô hình sọ người, nhe những hàm răng ghê tởm của tử thần. Phía góc phòng, một chiếc bàn dài, bày la liệt những dụng cụ: quả đấm, bàn vũa, dây thừng, kìm, búa, móc, cối ép sọ, thùng nước v.v... Cạnh bàn là một chiếc máy điện mang nhãn hiệu U.S.A, các ống dây cao su quấn chằng chịt, nối bằng những cái móc mạ kền bóng nhoáng. Một chiếc tủ nhỏ kê cạnh chiếc máy điện trong để những dụng cụ để lắp vào máy, mỗi khi đổi kiểu tra tấn. Giữa phòng đặt một chiếc ghế, mới trông giống chiếc ghế của các nhà trồng răng, nhưng nếu nhìn kỹ thì thấy khác, dùng để cho phạm nhân ngồi.

Một chiếc bàn thăm vấn kê đối diện với chiếc ghế máy dành cho những người hành sự, còn các quan khách và sĩ quan ngồi trên hai dãy ghế kê dọc theo hai bức tường.

Bước chân vào phòng, Bảo Trung thấy không khí lạnh lẽo đến rợn người, anh nghĩ đến cảnh ngục đường dưới âm phủ. Quanh anh, một lũ đầu trâu mặt ngựa, uống máu người không tanh, đang chờ đợi mồi ngon.

Một hồi chuông réo lên gay gắt. Cuộc hỏi cung bắt đầu.

Mít-xen hăm hở bước vào ngồi sau bàn thăm vấn. Cạnh hẳn, hai tên tùy tùng đang xếp đặt những giấy tờ cần thiết. Một chiếc bàn kê chếch về phía bàn của Mít-xen là chỗ ngồi của Ô-buy và mấy tên sĩ quan trong ban Giám đốc. Bên chiếc máy điện có đặt sẵn một chiếc ghế bành. Tên chuyên gia Huê-kỳ cũng vừa bước vào ngắt ngưỡng ngồi ghéch chân lên ghế, mặt vênh váo.

Một hồi chuông ngân thứ hai nổi lên.

Từ một khoang cửa nhỏ, cánh cửa sắt rung chuyển. Một tù nhân bị cùm tay được lính mật thám dẫn ra, sau mấy giây do dự, ông hiên ngang tiến thẳng ra giữa phòng, bước ngay lên ghế điện, không đợi ai mời.

Nhìn người tù, Bảo Trung rất sửng sốt, mím chặt môi để khỏi kêu bật ra mồm. Dáng người quen thuộc, mớ tóc đã lốm đốm hoa râm, gây cho anh một cảm xúc mãnh liệt. Trong người anh lúc này, các thớ thịt căng lên, máu chạy nóng ran, anh cắn răng trấn tĩnh.

“Sao lại có thể thế được? Ta có trông nhầm không? Rõ ràng là đồng chí Thuân! Già Thuân! Già có trông thấy mình ngồi ở đây không? Tại sao già bị bắt? Trong trường hợp nào? Không có thể vì sơ ý, chắc chắn có kẻ phản bội”.

Còn gì đau đớn hơn khi chính mắt phải nhìn thấy những cực hình tàn khốc mà người đồng chí thân thiết của mình sắp phải chịu!

Chợt có một bàn tay nắm lấy cánh tay anh, anh quay lại thì nhận ra Lê Trâm, anh ta vừa vào ngồi cạnh. Trông mặt anh ta không lấy gì làm vui cho lắm.

Một hồi chuông ngân thứ ba vừa dứt. Mít-xen cất tiếng sang sảng như ma quỷ trong hang đá:

- Tên ông là gì?

- Các ông đã biết rồi, không cần phải hỏi.

- Ông phải khai lại một lần nữa!

- Đã khai hết rồi!

- Tôi yêu cầu ông khai lại tất cả, ông nên nhớ đây là một buổi hỏi cung đặc biệt!

- Tôi rõ. Và ông cũng nên biết tôi là một người tù đặc biệt.

Ngay từ phút đầu, Mít-xen đã thất bại, hấn như bị cái tát vào mặt trước những sĩ quan tham mưu. Nổi nóng, Mít-xen đập bàn:

- Ông nên nhớ ông không khai, chúng tôi cũng đã rõ tất cả những hành động của ông. Nếu ông thành khẩn thì nhẹ tội, nếu không thì đừng trách.

Già Thuân cười gằn:

- Ông Mít-xen, ông đừng giở trò trẻ con ra dọa tôi, nếu ông đã rõ thì hà tất các ông còn phải hỏi thêm cho mất thì giờ.

- Ông là cán bộ Việt Minh!

- Đúng!

Già Thuân thản nhiên trả lời và bắt gặp đôi mắt lo lắng của Bảo Trung.

- Ông là cán bộ tình báo?

- Còn gì nữa?

- Chúng tôi cần biết, ông đã liên lạc với những ai?

- Điều bí mật đó, tôi không thể lộ cho các ông biết được!

- Đây không phải là chuyện đùa. Ông nên biết ông đang nói chuyện với ai chứ!

- Ông cũng nên hiểu ông đang hỏi cung ai chứ?

Băng ghi âm vẫn quay rè rè, ghi lại tất cả những lời đối thoại của hai người.

Bọn sĩ quan tham mưu xì xào trao đổi với nhau về những nhận xét của mình. Tên chuyên gia Mỹ sốt ruột, ngứa ngáy chân tay, hẳn ề giọng một tiếng như giục.

Mít-xen đằng đằng sát khí, hẳn hất hàm ra lệnh. Hai tên mật thám chồm đến, túm hai cánh tay người tù, kẹp các ngón tay vào những ống đồng gắn vào bên ghế.

Tên chuyên gia Mỹ bắt đầu mở máy.

Đèn báo hiệu trên tủ điện bật sáng, tiếng máy vo vo chạy. Già Thuân khẽ rên một tiếng rồi rướn người lên, hai hàm răng nghiến chặt, mặt tuy dúm lại, nhưng vẫn toát lên khí thế kiên cường.

Bảo Trung thấy lòng đau đớn như chính mình đang chịu những cực hình dã man ấy. Thần kinh anh căng thẳng, chỉ một chút nữa thôi, nếu không ráng kìm chế, anh đã rút ngay hai súng và lia một loạt, tên Mít-xen sẽ hưởng viên đạn đầu tiên.

Già Thuân bỗng thét lên một tiếng rồi gục đầu ngất lịm đi.

Bảo Trung cố gắng chịu đựng, anh nén nỗi đau đang dày vò. “Phải bình tĩnh, bình tĩnh! Không sẽ hỏng hết việc lớn!”

Mít-xen ra hiệu. Tên chuyên gia Mỹ tắt nút điện.

Hai tên lính vội chạy đến, đặt già Thuân nằm ngửa trên sàn, một đứa lấy thùng nước dội vào mặt già. Chúng tháo những chốt lắp ở tay già ra. Mười đầu ngón tay đều tím bầm, rớm máu. Sau đó chúng lại vức già ngồi lên ghế điện.

Người chiến sĩ lão thành vẫn nghiến chặt răng, mắt nhắm nghiền như quên hết mọi việc, mọi cực hình vừa chịu. Bảo Trung vừa đau xót, vừa kính phục tinh thần dũng cảm của ông.

Già Thuân đã tỉnh, đôi mắt từ từ mở rồi bỗng quắc lên như ánh thép, nhìn chăm chăm vào những tên đồ tể như thách thức. Mít-xen lại cất tiếng hỏi:

- Thế nào? Ông đã chịu khai chưa? Liên lạc với những ai trong này? Không nên để chúng tôi xử quá đối với ông.

- Đừng hòng! - Tiếng già Thuần chắc nịch như nhát búa.

Mít-xen lại ra hiệu. Đèn đỏ lại bật sáng. Chiếc ghế bồng quay lộn ngược, hất tung già Thuần lên và hai chiếc còng sắt ôm lấy đôi chân của già từ lúc nào, bây giờ tự động treo ngược già lên lủng lẳng như một chiếc giá treo cổ. Một hình thức tra tấn tối dã man của nền văn minh Huê-kỳ.

Máy điện lại rè rè... bóng đèn vàng tắt, thay bằng bóng đỏ, già Thuần uốn cong người như con tôm, Bảo Trung vội quay nhìn Mít-xen, đôi mắt đỏ ngầu của hắn long lên như thú dữ, các thớ thịt ở má hắn rung lên, cảm bạnh ra, mặt phản chiếu ánh sáng đỏ rực như máu.

Bồng có tiếng nổ “tách”, cầu chì điện cháy, đèn vụt tắt, máy ngừng kêu. Mọi người sửng sốt. Bảo Trung đã nắm khẩu Pa-la-ben-lum, nhưng hình như có tiếng nói văng vẳng bên tai anh. “Hãy bình tĩnh đồng chí!”

Tiếng Mít-xen quát lính chữa điện, tên chuyên gia Mỹ lâu bầu văng tục, các sĩ quan đã có người xô ghế đứng dậy.

Đèn lại sáng, Ô-buy hạ lệnh tạm dừng buổi hỏi cung vì hắn thấy không kết quả gì. Hai tên lính vội chạy đến cởi khóa, hạ già Thuần xuống. Ông già lại một lần nữa bất tỉnh, được bọn chúng khiêng xuống trại giam.

Mít-xen bẽ mặt phân trần:

- Chiếc máy mới này cũng không có tác dụng lắm đối với những tên cứng đầu cứng cổ.

Tên chuyên gia Mỹ thì đổ tội cho điện “tồi” quá.

Bảo Trung nghĩ thầm: “Chúng mày chẳng làm sao được. Chúng mày hiểu thế nào được những người cộng sản chúng tao đều có một tinh thần rắn hơn thép”.

Khi ra khỏi trại giam, Bảo Trung hẹn Lê Trâm:

- Tối nay anh lại tôi chơi, đã lâu lắm chúng ta chưa có dịp gặp nhau.
- Xin sẵn sàng, tôi cũng đang cần gặp anh.

Chập tối, một người lính của Lê Trâm mang lại cho Bảo Trung một phong thư, trong thư viết:

Anh Bảo Trung thân mến!

Rất tiếc tối nay không thể lại thăm anh được vì Mít-xen vừa giao cho tôi một công tác đặc biệt. Hẹn gặp anh vào tối mai!

Chúc anh vui mạnh

LÊ TRÂM

Bảo Trung đang sống trong những giờ phút căng thẳng nhất, anh vừa nhận được chỉ thị mới: “Việc già Thuân bị bắt là do có một tên phản bội, cần điều tra để thanh trừng ngay. Phải tổ chức bảo vệ già Thuân, tạo điều kiện cho già Thuân thoát tù. Tiến hành gấp rút phá hoại trường biệt kích”.

Đó là những nhiệm vụ phải kiên quyết thi hành, tất cả tài trí của anh đều phải dốc ra để chiến đấu một trận sống mái với quân thù. Anh nhớ lại cảnh tượng hôm nay tại phòng hỏi cung, anh thương xót già Thuân bao nhiêu thì lòng căm thù bọn đế quốc càng hừng hực bấy nhiêu.

Trước hết phải bảo vệ già Thuân, việc này cần đến Lê Trâm. Điều tra cho ra tên bội phản! Nó là ai? Ở đâu? Phải biết được ngày giờ khởi hành của chuyến tàu chuyên chở tại biệt kích. Tất cả là một bài toán khó giải đáp đối với anh lúc này. Tuyết Trinh đã đi làm rồi, liệu cô có thể cung cấp cho mình được tin tức gì quan trọng không? Nghĩ vậy, Bảo Trung lái xe lại ngay nhà Tuyết Trinh đón cô. Vừa gặp, Tuyết Trinh đã hỏi ngay:

- Các anh sắp phải xuống biển thực tập phải không?
- Sao em biết?

- Anh làm như em mù tịt không biết gì cả ấy. Sớm nay ông Mít-xen vừa về thì có điện từ Bộ Chỉ huy gọi sang. Em nghe thấy ông ta báo cáo với Bộ rằng hình như ngày mười tám này thì đi.

- Có lẽ thế đấy!
- Chẳng lẽ anh chưa biết tin ấy sao?
- Nhà trường không báo gì cho anh, có lẽ anh không phải theo họ đi.
- Ôi, thế càng hay! Em đang lo anh phải đi.
- Nhưng nếu anh có một công tác khác, phải đi xa hơn thì cô nghĩ sao?
- Tất nhiên là thiếu anh thì em rất buồn.
- Công việc sẽ làm Trinh vui chứ?
- Trái lại là đấng khác.

Bảo Trung dăm dăm nhìn cô, dò xét thái độ rồi hỏi khẽ:

- Tuyết Trinh có thích làm công việc này mãi không?
- Thực ra nếu không vì anh thì em đã xin nghỉ từ lâu rồi. Từ ngày bác Toàn Cơ chuyển công tác, - cô ngập ngừng, - anh Trung ạ, đôi khi em rất sợ. Không hiểu sao em cứ thấy lo cho anh, hay là anh xin trở về Pháp đi, em sẽ đi với anh, hoặc là anh có thể về nhà em và xin thôi đừng làm cái việc này nữa. Em lo lắng, nghe nói Việt Minh họ sắp tổng phản công đến nơi rồi.

- Anh cũng đã nghĩ đến chuyện ấy, chẳng lẽ chúng ta cứ làm mãi công việc mà lương tâm ta không muốn. Vậy thì mục đích lý tưởng của chúng ta là ở đâu?

- Anh cũng không ưa bọn chúng à?
- Đối với nhân dân lao động Pháp thì anh rất mến, còn với bọn thực dân chuyên đi xâm lược thì anh không tán thành... Trước đây, anh tưởng về Việt-nam để giúp chính phủ quốc gia, dẹp phiến loạn, nhưng sự thực lại khác hẳn, anh thấy chán lắm rồi!
- Anh Trung, anh có thể đưa em đến một chỗ nào thật xa, nhưng đẹp đẽ hơn ở đây không? Ở đấy, chúng ta sẽ sống...

- Anh chưa dám hứa, nhưng anh có thể đưa cô đến một nơi... mà ở đấy, mọi người đều tìm thấy hạnh phúc, tự do trong tình thương yêu đằm

thăm của nhân dân.

- Thật chứ anh?!

- Anh không nói sai.

Khi xe đã chạy tới quãng đường vắng ngoại thành, bên ánh đèn lấp loáng, Tuyết Trinh ngả đầu vào vai anh âu yếm. Cô có biết đâu, trong giờ phút này, Bảo Trung đang phải sống những phút gay go quyết liệt nhất, tinh thần anh đang được tập trung cao độ, cân não, căng thẳng vô cùng.

Khoảng mười giờ đêm, Bảo Trung lái xe đưa Tuyết Trinh về nhà. Trước khi Tuyết Trinh xuống xe, Bảo Trung nắm lấy tay cô căn dặn:

- Tuyết Trinh, từ nay đến chủ nhật, anh mắc bận một số công việc không lại thăm em được, nhưng anh dặn trước nếu chú Nghĩa có mang thư của anh đến thì cô hãy cứ làm đúng như lời trong thư. Hãy nhớ kỹ nhé!

Tuyết Trinh ngần ngại:

- Nếu có thể thu xếp đến với em được buổi nào thì anh cố nhé!

Bảo Trung gật đầu:

- Anh sẽ tạo điều kiện gặp cô. Thôi tạm biệt.

Hôm sau Bảo Trung lại trại giam thăm Lê Trâm, anh bước vào phòng giấy giữa lúc anh ta đang nốc rượu bí tỉ. Thấy anh vào, Lê Trâm đứng dậy dang tay đón:

- Tôi tưởng anh đã quên tôi, con người khốn khổ này rồi!

Bảo Trung rất ngạc nhiên vì mới trong vòng nửa tháng nay, anh ta đã tiều tụy như vậy. Anh ái ngại hỏi:

- Lê Trâm, có điều gì làm anh phiền muộn vậy?

Lê Trâm lắc đầu, chán nản:

- Đấy, anh xem, từ ngày đại tá ra đi đến nay, Mít-xen nó xỏ tôi, bắt tôi chuyển sang công tác khác, không được nghỉ ngơi yên ổn chút nào. Nay bắt người này, mai nhốt người khác, làm phó giám thị nhà tù, nhưng chính mình cũng như thằng tù, chán lắm anh ạ! Chúng tra tấn họ rất dã

man, tôi không thể nào chịu nổi... Anh xem có thể vận động cho tôi chuyển sang công việc khác được không?

- Hãy bình tĩnh, Lê Trâm! Tôi sẽ hết sức giúp anh nếu gặp điều kiện tốt. Anh hãy cho tôi biết công việc của anh hiện giờ ra sao? Tình hình tù nhân ở đây thế nào?

- Vào đây anh cũng nên cẩn thận. Tên giám thị Mai Tâm là một thằng hết sức khốn nạn! Nó có trách nhiệm theo dõi cả tôi, tuy cấp bậc của nó cũng chỉ là thiếu úy thôi.

- Được, không sao, hiện nay nó có nhà không?

- Nó vừa dẫn lính đi bắt người cách đây hai ngày. Tụi nó vừa khám phá được một ổ Việt Minh, chúng tóm cổ được cả một cán bộ thành ủy. Cái ông già mà sớm qua chúng hỏi cung đấy. Trong trại này, tù chính trị có chừng ba chục người, Việt Minh chính cống đủ các cỡ. Còn dân chúng tình nghi khoảng chừng năm chục người. - Lê Trâm lấy khăn lau mặt rồi tiếp. - Không ngày nào chúng không tra tấn, đánh đập người ta tàn nhẫn, vì vậy tôi ghê tởm quá!

- Anh có nhúng tay vào chuyện lấy cung không?

- Không, đã có riêng một bộ phận của Mít-xen gửi sang, chúng nó đều là những bọn đầu trâu mặt ngựa, một lũ khốn kiếp cả.

- Được, anh không nên dính dáng vào việc đó. Anh có muốn thoát khỏi nơi này không?

Lê Trâm nhìn Bảo Trung, một tia sáng long lanh trên khóe mắt:

- Anh bảo làm thế nào bây giờ?

- Việc này không khó lắm, miễn là anh can đảm.

- Thế anh vẫn cho tôi là kẻ nhút nhát à?

- Không, tôi nghĩ khác, nhưng tôi hỏi thật anh, và anh hãy trả lời theo đúng lương tâm. Anh có thích làm mãi với Tây không?

- Anh biết đấy, chỉ vì cơm áo và mẹ già tôi mới phải luồn cúi tụi nó, nhưng anh đừng cho tôi là một thằng khốn nạn.

- Vậy thì chúng ta phải tìm một con đường sáng sủa mà đi.

- Anh bảo đi đâu bây giờ? Chạy ra hậu phương ư? Việt Minh họ có tha chúng ta không? Vả lại, tôi còn có mẹ già. Tôi đã suy nghĩ đến điều ấy.

- Ta sẽ bàn sau, tôi cũng chán như anh, nhưng tôi còn có gia đình ở Pháp, tôi có điều kiện hơn anh. Hiện nay, không phải là không có cơ hội. Tôi sẽ giúp đỡ anh tận tình, miễn là anh đừng nghi ngờ tôi.

Có tiếng người đi ngoài sân, Lê Trâm vội bảo Bảo Trung:

- Tụi nó về đây, anh Trung, tôi sẽ nghe anh, anh cứ tin ở Lê Trâm, một người rất trung thực. Thôi tạm biệt, hẹn gặp nhau buổi khác.

- Tôi sẽ bàn kỹ với anh, anh cứ chuẩn bị đi. Nếu có thể, chủ nhật này mời anh lại tôi chơi.

Lê Trâm quả quyết:

- Nhất định tôi sẽ lại anh, anh cố giúp tôi nhé!

Bảo Trung xiết chặt tay anh ta, lòng dạt dào sung sướng trên bước đường chiến đấu, anh sắp có thêm một số bạn mới. Anh nghĩ thầm: “Nếu sau này mọi việc hoàn thành, mình sẽ giới thiệu Lê Trâm và Tuyết Trinh đi học một lớp chính trị... Còn chủ nhật này phải kéo anh ta bằng được vào cuộc chiến đấu sắp tới và sẽ bố trí đưa mẹ anh ta ra hậu phương, trước là để anh ta yên tâm, sau buộc anh ta phải quyết tâm theo cách mạng không thể bội phản được”.

XXVI

NHỮNG CHUYỆN BẤT NGỜ

Sáng hôm nay Bảo Trung thân hành ra ga để tiễn chân các sĩ quan huấn luyện và học sinh của trường đi thực tập. Đến giây phút cuối cùng, anh mới nhận được tin của Ban Giám đốc về việc di chuyển xuống miền biển lần này. Trong số sĩ quan ở lại, có Giám đốc Ô-buy, Mít-xen và anh, còn hầu hết phải theo đơn vị đi thực tập.

Khi đoàn tàu bắt đầu chuyển bánh, Bảo Trung giơ tay vẫy các sĩ quan trên tàu. Anh còn nhìn thấy toán trưởng Trần Giang nhìn anh vẻ đầy cương quyết, tự tin. Trong ánh mắt hai người lộ nhiều hứa hẹn. Anh đặt nhiều hy vọng vào người thanh niên dũng cảm ấy.

Đoàn tàu vừa đi khỏi, anh còn mãi nhìn theo chiếc toa bọc sắt cuối cùng thì có một bàn tay vỗ mạnh vào vai, anh quay lại thấy Mít-xen, hãnh nhìn anh soi mói:

- Trung úy, chúng ta về thôi chứ?

Anh bình thản đáp:

- Rất tiếc tôi không được xuống biển với các học viên.

- Ngài đừng lo, còn rất nhiều cơ hội mạo hiểm cần đến chúng ta. - Rồi đột nhiên Mít-xen hỏi. - Theo ý ngài thì chuyến đi này có được an toàn không?

Bảo Trung trả lời để lấy lòng hãnh:

- Tôi cho rằng với tài tổ chức của ngài, chuyến đi chắc chắn phải an toàn.

- Không những an toàn mà còn làm cho Việt Minh bị một phen hụt hững là đằng khác. - Hãnh tự phụ nói tiếp. - Trước con mắt của tôi, bí mật của bất cứ kẻ nào cũng phải lộ ra hết!

- Ngài quả là một nhà trinh thám đại tài.

Anh nói vậy để Mít-xen càng đặc chí. Anh nghĩ thầm: “Mày cũng chỉ là một thằng mù mà thôi”.

Nhận được mật điện từ nội thành gửi ra, Ban chỉ huy mặt trận đã ra lệnh cho các đơn vị đánh tàu phải sẵn sàng chiến đấu. Trung đội mìn của Lê Dũng sẽ làm chủ công, phối hợp với đại đội chủ lực mạnh nhất, bố trí ở quãng đường chính. Một số đơn vị khác làm nhiệm vụ yểm hộ, khống chế quân tiếp viện từ các vị trí của địch kéo đến.

Vì điều kiện chiến đấu giữa ban ngày và ngay trong vùng địch hậu nên công tác chuẩn bị gặp nhiều khó khăn. Muốn bảo đảm bí mật, phải làm tốt công tác chính trị với nhân dân địa phương. Tất cả đã chuẩn bị chu đáo. Trung đội mìn đã làm xong công sự, hầm bí mật. Đại đội chủ lực chia làm ba đơn vị, bố trí rải rác quanh khu vực đánh mìn.

Từ sau ngày tiểu đội phó Tài đào ngũ, địa điểm đánh mìn được bảo đảm hết sức bí mật, địch không thể ngờ được. Mờ sáng, nhân dân địa phương đã sơ tán theo kế hoạch, nói chung bí mật được đảm bảo đến giây phút cuối cùng.

Khoảng tám giờ, trên tháp canh đầu thôn, chiến sĩ thông tin báo hiệu cho du kích biết. Có một chuyến tàu từ Hà-nội xuống, sắp đến nơi, còn cách khoảng chừng hai cây số nữa. Những chiến sĩ phụ trách mìn sẵn sàng chờ lệnh. Tim mọi người đập mạnh, chỉ khẽ ấn nút điện là đoàn tàu sẽ vỡ tan từng mảng.

Tiếng rầm rầm to dần, bánh sắt nghiêng trên đường rền rĩ! Năm trăm thước! Bốn trăm thước! Khoảng cách rút ngắn dần...

Bỗng có lệnh ngừng vì đó là một chuyến tàu chở khách. Chuyến tàu này mọi khi đến đây phải mười giờ nhưng hôm nay không hiểu sao nó lại chạy sớm hơn những mấy tiếng đồng hồ. Đoàn tàu băng qua khu vực mìn, xuôi xuống Hải-phòng an toàn. Từ các hầm chiến đấu, các chiến sĩ dán mắt nhìn theo lăm bẫm:

- Thật phức né! Suýt nữa thì tan xác.

Chừng nửa giờ sau, trên trạm lại báo có một chiếc xe goòng sắp bò tới. Các chiến sĩ được lệnh theo dõi. Chiếc xe goòng kiểm tra lần này khác với những chiếc trước; nó giống một chiếc ô tô chở khách, có mui sắt che kín mít, xung quanh gắn súng máy và đang tiến vào trận địa một cách thận trọng.

Lần đầu tiên các chiến sĩ trông thấy chiếc xe lạ mắt. Tiếng động cơ rất nhẹ, đến cách chỗ quả mìn thứ nhất chừng mười thước thì bỗng nó dừng lại.

Các chiến sĩ lo lắng, nó có máy dò mìn và đã phát hiện ra rồi chăng? Nhưng không, nó lại tiếp tục đi. Mọi người thấy nó đang hoang chạy qua trận địa.

Mười lăm phút sau có lệnh chuẩn bị chiến đấu!

Các chiến sĩ phấn khởi, trạm vọng tiêu báo cáo về có một đoàn tàu bọc sắt đang tiến đến. Tiếng động cơ rầm rầm, nặng nề nghe to dần, bánh nghiêng trên đường ray rợn cả người.

Đoàn tàu bọc sắt lừ lừ tiến vào trận địa phục kích 600 thước, 500 thước! Rồi 400 thước! Khi sắp lọt vào tầm súng của đại đội chủ lực thì đột nhiên nó dừng lại.

Lộ rồi! Các chiến sĩ lo lắng theo dõi. Bỗng mọi người kinh ngạc, từ các toa bọc sắt, nhảy xuống toàn lính Âu Phi, những tên da đen rách mặt dữ tợn, tay cầm tiểu liên tôm-sơn, chúng hùng hổ dàn thành hình gọng kìm, xông tới bao vây khu vực bố trí.

Đại đội trưởng du kích nghiêng răng bực tức, anh bỗng văng tục: “Mẹ kiếp, bị lộ rồi!”

Địch đã tiến gần đến lũy tre thưa, chỉ còn cách chừng 50 thước, chúng chủ quan, coi thường du kích. Không dè súng từ các bờ tre bắt đầu nổ ran. Những khẩu súng máy bắn chéo cánh sẻ, quét gục những tên xông vào đầu tiên.

Bị đánh bất ngờ, bọn chúng hốt hoảng chạy toán loạn. Những đứa bạo gan, tìm địa điểm nấp rồi bắn trả lại loạn xạ. Từ trên xe bọc thép, súng

cối của địch nã xuống làng như giã gạo. Giờ phút gay go đã đến!

Các đơn vị được lệnh xung phong. Tiếng hô vang dội, du kích cấp súng vượt qua công sự, lao đến. Bọn giặc chỉ còn khả năng mạnh ai nấy chạy. Trên tàu, khẩu đại liên của địch nả đạn như mưa, để yểm hộ cho quân rút lui. Bọn Âu - Phi chen chúc nhau nhảy lên toa, súng máy du kích quét theo, nhưng đoàn tàu đã chuyển bánh trở lui, bỏ lại một số xác chết và một tên da đen không kịp nhảy lên tàu.

Các ngả đường súng cũng nổ ran, chặn quân địch ở các nơi đến yểm hộ. Đại đội chủ lực được lệnh thu dọn chiến trường. Các đơn vị khẩn trương xóa bỏ các dấu vết rồi rút lui về địa điểm đã định.

Sau 30 phút chiến đấu, du kích đã đánh đuổi đoàn tàu bọc sắt, bắt sống mấy tên tù binh, thu hơn chục khẩu súng, nhưng nhiệm vụ chính là tiêu diệt đoàn tàu biệt kích không hoàn thành. Không hiểu tại sao địch thay đổi kế hoạch vận chuyển.

Ngồi trong toa bọc sắt, Trần Giang suy tính đến những công việc sắp tới, anh thầm phục Bảo Trung đã thu xếp một cách tài tình. Anh chỉ còn một nhiệm vụ là: sau khi làm ám hiệu, đoàn tàu lọt vào trận địa phục kích là anh sẽ tự tìm cách thoát thân. Anh đưa mắt nhìn qua cửa sổ, tàu đang rầm rập chạy qua cầu. Thành phố lùi dần về phía sau, không khí ồn ào, hỗn độn đã qua, chỉ còn thấy mặt nước trắng xóa, đang cuồn cuộn chảy về xuôi. Qua bãi cát giữa sông, tàu băng qua cầu... và tới ga Gia-lâm thì có lệnh dừng lại.

“Tại sao lại đỗ ở đây? Có phải tàu chở hành khách đâu?” Trần Giang mở cửa sổ nhìn ra, bỗng có lệnh truyền xuống: “Tất cả mọi người đều phải xuống tàu và mang theo cả hành lý”. Trần Giang giật mình ngỡ ngác, anh nhìn bọn biệt kích trong toán, tất cả đều ngạc nhiên như anh.

Tiếng loa lại ra rả thúc các điệp viên xuống tàu mau. Như cái máy, họ làm theo rầm rập.

Khi các điệp viên đã xuống hết, Trần Giang nhìn thấy hai đại đội Âu-Phi chờ sẵn ở ga đang được lệnh rút lên tàu. Thế là có hoán vị.

Trường biệt kích được lệnh lên ô tô. Trần Giang hoang mang, anh lên xe cùng với toán của mình. Đoàn xe mở máy, nối đuôi nhau chạy thẳng tới sân bay. Bọn biệt kích thì lấy làm thú vị được đi máy bay xuống biển. Nhưng Trần Giang rất buồn bực vì kế hoạch của mình bị vỡ. Tụi Pháp quả là xảo trá. Anh lo ngại vô cùng, rất có thể bị lộ rồi. Làm thế nào bây giờ?

Xe đã tới sân bay, tất cả điệp viên đều được lệnh bỏ lại những thứ không cần thiết, mọi người chỉ được phép mang theo năm cân hành lý. Trần Giang buồn rầu, buộc phải làm theo mệnh lệnh, anh không quên giấu kỹ hai quả mìn nhỏ tối tân vào trong túi áo.

Một hồi còi tập hợp vang lên. Đại đội biệt kích tập trung ở sân bay. Đại tá Các-păng-chiê thay mặt Bộ Tham mưu ra huấn thị, căn dặn học viên chịu khó tập và chúc họ đạt nhiều kết quả.

Tiếp theo, một đại úy hiến binh lên phát biểu vài điều cần thiết trong việc di chuyển đi thực tập. Sau đó có lệnh kiểm tra hành lý.

Ai nấy đều phải để ba lô ra trước mặt. Một đại đội hiến binh làm nhiệm vụ lục soát đồ dùng của họ. Một tên hiến binh đến trước mặt Trần Giang, sau khi khám ba lô xong, nhìn thấy túi ngực anh căng phồng, hẳn có vẻ nghi ngờ, liền giơ tay định nắn. Thật nguy hiểm cho anh, nếu như chúng khám thấy mìn trong người. Không hết hoảng, Trần Giang vội thò tay vào túi rút ra một gói giấy chìa cho tên hiến binh xem. Tên này nhìn qua rồi mỉm cười.

- Ô, mang nhiều sô-cô-la thế?

Công việc khám xét đã xong. Bốn chiếc máy bay từ sân bò ra đỗ trước mặt tụi biệt kích. Một chiếc Đa-cô-ta loại lớn, sẵn sàng đón các sĩ quan huấn luyện bước lên.

Có lệnh tập trung các toán trưởng biệt kích và đội trưởng chỉ huy các đơn vị lên chiếc máy bay lớn nhất để nhận huấn thị.

Cuối cùng, người ta xếp cả trung đội của Trần Giang lên chiếc máy bay chở các sĩ quan và cố vấn của nhà trường.

Đoàn máy bay bắt đầu cất cánh. Chúng bay theo đội hình chữ A, chiếc máy bay chỉ huy bay ở giữa.

Đã gần mười phút trôi qua. Ngồi trên máy bay, Trần Giang đang suy nghĩ đến những nhiệm vụ mình sẽ phải làm. Làm cách nào bây giờ. Kế hoạch đã có sự thay đổi bất ngờ. Phải chăng đã bị lộ? Và chúng đang theo dõi mình? Không, nếu vậy thì chúng bắt mình rồi, chứ chẳng để cho mình ngồi đàng hoàng ở đây.

Trần Giang đang suy nghĩ đến hai quả mìn trong túi mà Bảo Trung đã trao cho anh để hành động trong những điều kiện hãn hữu. Anh tính toán đến những nhân mạng ngồi trên chiếc máy bay này. Tất cả những tên đầu sỏ huấn luyện trong nhà trường và một trung đội ác ôn nhất, trong đó có cả anh. Ta sẽ làm gì bây giờ? Hình ảnh những người thân yêu lại thoáng hiện lên trong trí nhớ. Các đồng chí du kích, các bạn chiến đấu trong lòng địch, các anh chị em ở hậu phương, trạm quân y và người nữ y tá mến thương. Tất cả đang tin tưởng ở anh, anh phải làm gì để xứng đáng với lòng tin yêu ấy? Đành bỏ dở kế hoạch chăng?

Người cộng sản rất yêu quý cuộc sống, nhưng không sợ chết! Chính vì yêu cuộc sống mà người cộng sản sẵn sàng hy sinh để làm cho cuộc sống tươi đẹp hơn. Hãy nhận lấy cái vinh dự ấy; người ta ai cũng chỉ chết có một lần.

Trần Giang bỗng thấy nhẹ nhàng thanh thoát, anh đứng dậy, tiến thẳng đến chỗ tên trung đội trưởng người Pháp ngồi, giữa ánh mắt tò mò của bọn biệt kích. Anh móc túi rút ra một miếng sô-cô-la, mời tên đội trưởng ăn, đoạn anh báo cáo với hắn, cần vào buồng tiêu, giải quyết việc cần thiết.

Năm phút sau anh trở về chỗ, ngả lưng vào ghế, lim dim mắt mơ màng. Anh nhắm đếm từng nhịp tim đập, từng hơi thở phập phồng. Anh tưởng tượng có muôn ngàn cánh tay đang tung những bông hoa tươi thắm về phía anh...

Từ dưới mặt đất, sau khi nghe thấy một tiếng nổ dữ dội, người ta nhìn thấy chiếc Đa-cô-ta lớn nhất trong số bốn chiếc bị bốc cháy đang lao xuống vùn vụt, để lại một cột khói đen, in hình trên nền trời xanh ngắt.

* * *

Cũng buổi sớm hôm đó, Tuyết Trinh vừa bước chân tới trụ sở thì có lệnh của Mít-xen gọi.

Vào đến phòng làm việc của Mít-xen, cô rất ngạc nhiên khi có cả Giám đốc Ô-buy. Bộ mặt của hai tên hôm nay đều có vẻ nghiêm trang. Mít-xen trở chiếc ghế đối diện, cho phép cô ngồi, rồi nghiêm nghị hỏi:

- Cô thư ký, cô cho chúng tôi biết, cách đây hai ngày, có ai đến đây tìm gặp cô không?

Tuyết Trinh cảm thấy có việc gì khác thường xảy ra có liên quan đến cô, cô lo lắng trả lời:

- Thưa ông chánh, không có ai đến đây gặp tôi cả.

Mít-xen cau mày, hẳn không được vừa ý về câu trả lời của Tuyết Trinh. Hắn gõ tay xuống bàn hỏi tiếp:

- Hồi mười giờ sáng ngày mười sáu, tức là ngày tôi sang trại về, lúc ấy cô làm việc ở đâu?

- Thưa ông, lúc ông về thì tôi có mang tập công văn mới đến để phúc trình ông, sau đó tôi trở về phòng thư ký.

- Lúc đó, tôi có nói chuyện với ai không nhỉ?

- Tôi không nhớ lắm... hình như lúc ấy có ai gọi điện cho ông.

- Ai gọi điện cho tôi à?... Chắc cô nghe thấy rõ!

Hắn nhếch mép cười đắc ý và liếc nhìn lão giám đốc. Bộ mặt lầm lì của lão Ô-buy lúc này cũng có vẻ sinh động hơn, đang gật gù đồng tình. Mít-xen bỗng trừng mắt nhìn Tuyết Trinh:

- Cô thư ký, thế là rõ rồi. Cô có biết chúng tôi đã nắm được một số hiện tượng về những hoạt động của cô không?

- Thưa ông chánh, tôi chẳng hiểu các ông gọi tôi lên để làm gì, tất cả những việc ông vừa nói, tôi cũng không hiểu?

- Thôi, đừng vờ nữa, thú thật với cô, đôi lúc chúng tôi cũng xiêu lòng vì nhan sắc của cô. Cô đẹp lắm, nhưng đừng tưởng đem nhan sắc ấy mê hoặc chúng tôi được đâu. Cô cũng không thể che mắt chúng tôi về những hành động của cô. Cô đã đánh cắp rất nhiều tài liệu quân sự của Bộ để cung cấp cho Việt Minh. Cô hãy thú nhận tất cả đi.

Tuyết Trinh lặng người, cô không ngờ sự việc xảy ra lại kỳ quái như thế. Sau những lời buộc tội dửng dưng của Mít-xen, cô uất ức vô cùng:

- Ông Mít-xen, ông đừng kiếm chuyện vu oan cho chúng tôi, ông lấy chứng cứ cụ thể nào mà dám buộc tội tôi? Thật vô căn cứ! Tôi không có tội lỗi gì hết.

Bằng một giọng cay độc, Mít-xen quả quyết:

- Cô đừng tưởng những giọt nước mắt của cô có thể lay chuyển được lòng chúng tôi, cô nhầm rồi! Đối với những đảng viên của nước Pháp phục hưng thì cô đừng hòng đem sắc đẹp ra quyến rũ nổi. Hãy thú nhận đi! Cô đã liên lạc với những ai? Bao nhiêu lần rồi?

Tuyết Trinh thấy máu bốc nóng ran lên mặt, cô cắn răng nén những giọt lệ và quắc mắt lên nhìn Mít-xen:

- Tôi tưởng ông là người có học thức, vậy mà ông nói vô liêm sỉ như vậy. Tôi không dính dáng vào một tội lỗi nào cả, ông cũng đừng hòng đem những lời bịa đặt ra để dọa nạt tôi. Tôi sẽ khiếu nại lên Bộ chỉ huy về việc này.

Mít-xen cười nhạt:

- Chứng cứ đã rõ ràng rồi. Chính người của Việt Minh đã khai ra cô, cứ việc lên Bộ chỉ huy mà kêu oan! Xin báo cho cô biết: anh cô, Hoàng Minh, đã bị bắt về tội ăn cắp vũ khí của quân đội. Còn cô là gián điệp của Việt Minh. Không ai có thể bênh vực cho cô được đâu, kể cả anh chàng trung úy của cô nữa. Hãy tự gỡ tội bằng cách thú hết những công

việc đã làm, rồi chúng tôi sẽ lượng tình tha thứ cho, bằng không sau này hối không kịp.

Tất cả những lời buộc tội của Mít-xen chỉ làm cho Tuyết Trinh bực tức hơn. Cô cương quyết:

- Tôi tự xét mình không làm điều gì có tội cả. Ông không thể bắt tôi phải nhận tội một cách vô lý thế được.

Từ nãy, Ô-buy vẫn ngồi yên lặng, bây giờ lão mới cau mặt, lên tiếng:

- Cô thư ký, không nên bướng bỉnh với chúng tôi. Biết điều thì thú nhận cả đi. Trước mắt cô hiện có hai con đường: một là cô thành khẩn thú nhận những việc cô đã nhúng tay vào, chúng tôi sẽ xét và lượng tình tha thứ cho sự rồ dại của cô. Hai là, nếu cô cứ ngoan cố, chúng tôi sẽ cương quyết xử cô như những tên Việt Minh phiến loạn.

Đến lúc này Tuyết Trinh không biết sợ hãi là gì nữa, cô rần rỏi trả lời:

- Thưa các ngài, nếu không có chứng cứ cụ thể thì các ngài không có quyền buộc tội tôi. - Cô quay nhìn Mít-xen. - Còn thưa ngài chánh mật thám, chỉ vì bác Toàn Cơ chuyển công tác khác nên ngài mới lạm dụng quyền hành để làm những chuyện vô lý. Tôi hoàn toàn là người không có tội. Tôi không sợ gì hết!

Bị xúc phạm, Mít-xen nổi giận, hấn cố nén bực tức trước mặt Ô-buy, cười gằn:

- Hừ! Cô bảo tôi lạm dụng quyền hành à? Không được hỗn! Cô không biết sinh mệnh của bao nhiêu con người đều nằm trong tay tôi sao? Tạm thời chúng tôi tổng giam cô lại, để cô suy nghĩ vài ngày và hối cải. Cô sẽ phải hối hận khi đã quá lời xúc phạm chúng tôi. - Nói xong, Mít-xen bấm chuông, một tên lính bước ra, hấn hạ lệnh dẫn Tuyết Trinh đi.

Tuyết Trinh đứng dậy, cô giận dữ nói với Ô-buy:

- Ngài giám đốc, ngài nói với trung úy Bảo Trung hộ tôi rằng ông Mít-xen đã vô cớ bắt giữ tôi và ngài đã trông thấy đấy. Mong ngài báoùm cho. - Đoạn cô bước theo tên lính ra ngoài.

Mít-xen quay sang nói với Ô-buy:

- Chuyện này tôi đã nắm được nhiều hiện tượng, tôi sẽ có cách buộc nó phải khai đầy đủ, không thể bướng với tôi được. Đại tá cứ yên tâm.

Ô-buy tỏ ý nghi ngờ:

- Ông nên khéo léo trong vấn đề này, đừng làm gì quá mà phật lòng trung úy. Vì hiện nay nó đang được Bộ Chỉ huy tín nhiệm.

- Ngài hãy tin ở tôi, mọi việc sẽ đâu vào đấy cả.

Nói xong, Mít-xen thắt lại ca vát, xoắn lại áo và tiễn Ô-buy ra ô tô.

Khi hẳn quay vào phòng làm việc thì một hồi chuông điện réo vang...

Cầm ống nghe, Mít-xen bỗng tái mặt cả kính. Một sự kiện không hay đã đến với hẳn, phen này không sao tránh được sự khiển trách của cấp trên. Hẳn đã chịu trách nhiệm trong việc tổ chức cuộc di chuyển học sinh đi thực tập.

* * *

Bảo Trung cầm tờ tập san của “Đảng phục hưng”, vừa nhận được của Giảng Duy-bova gửi sang, anh đem đến cho Ô-buy.

Tới cửa phòng thì gặp Ô-buy cũng vừa về, thấy anh, Ô-buy chìa tay và cất giọng ái ngại:

- Trung úy, anh đến vừa đúng lúc, báo cho anh một tin không vui lắm. Cô Tuyết Trinh, vì có dính líu đến vụ tiết lộ bí mật quân sự nên sớm nay ông Mít-xen có mời cô ấy đến trụ sở thẩm vấn. Nhưng cũng không có gì đáng ngại lắm đâu.

Bảo Trung giật mình, anh nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ngài cho tôi biết rõ sự thể ra sao? Thưa đại tá, ông Mít-xen lấy cớ gì bắt người trắng trợn như vậy?

- Hãy bình tĩnh trung úy, vào trong này tôi nói rõ cho ngài biết. Số là... khi Mít-xen gọi điện lên Bộ Chỉ huy báo cáo ngày giờ chuyển học sinh của trường thì cô ta có nghe thấy. Sự tổ chức trước sau rất bí mật mà không hiểu vì sao Việt Minh biết được, nên đã phục kích trên đường sắt định tiêu diệt chúng ta...

- Nhưng kết quả ra sao?

- Do tình báo của ta đã phát hiện được ý đồ của chúng nên ta đã thay đổi phương tiện chuyển quân sáng nay. Chúng tôi thay vào đấy một cánh quân xung kích. Cuộc chiến đấu đã diễn ra suốt một tiếng đồng hồ. Bọn Việt Minh tưởng sẽ tiêu diệt được trường biệt kích của ta, nào ngờ chúng đã chạm trán với một đơn vị Âu-Phi thiện chiến, nên chúng đã bị tổn hại nặng nề. Trong khi ấy, tình báo của ta lại phát hiện trong hàng ngũ của ta có kẻ phản bội. Bộ Chỉ huy đã ra lệnh điều tra và... trường hợp cô Tuyết Trinh mới là khả nghi thôi. Vì anh cô ta, ông Hoàng Minh cũng mới bị bắt về tội ăn cắp vũ khí.

Bảo Trung im lặng theo dõi từng lời của Ô-buy, anh lo lắng vì kế hoạch của mình bị vỡ. Anh cố trấn tĩnh và nói:

- Rất may cho trường chúng ta. Nhưng tôi hết sức phản đối hành động của ông Mít-xen, không có chứng cứ gì mà đã nghi oan cho người ta, ông ấy đã hành động trái phép. Tôi đề nghị với đại tá lấy đặc quyền chỉ huy trưởng của ngài, chỉ thị cho ông ta hành động sáng suốt hơn. Và lại cô ấy là người thân thiết của tôi.

- Trung úy, đây là một việc hệ trọng, có liên quan đến sự tồn tại của quân đội Liên hiệp Pháp. Tôi biết ông sẽ bất bình về chuyện này, nhưng tôi tha thiết mong ông hãy đặt quyền lợi thiêng liêng của chúng ta lên trên hết, vì quân đội và tổ quốc Pháp hùng vĩ, đôi khi ta phải hy sinh tình cảm riêng để làm tròn nhiệm vụ. Ông nên nhớ đã là người con của dân tộc Pháp thì ông phải phục vụ Tổ quốc, phải dũng cảm vượt qua những tình cảm thường tình... Mặt khác, tôi cũng sẽ chỉ thị cho Mít-xen không được làm gì xúc phạm đến cô ấy, nếu chưa có chứng cứ gì xác đáng, ông cứ yên tâm.

- Dù sao chẳng nữa, tôi cũng phản đối việc làm bất hợp pháp này của Mít-xen, tôi sẽ khiếu nại lên Bộ Tổng tham mưu. Và nếu cần, tôi sẽ xin trở về Pháp ngay.

- Hãy bình tĩnh trung úy, đừng nóng.

Bỗng một hồi chuông réo vang, cắt đứt câu chuyện. Ô-buy cầm lấy ống nghe và cũng như Mít-xen, mặt lão ta tái mét, mắt trợn lên vì sợ hãi. Hẳn bỏ ống nghe xuống và nói với Bảo Trung bằng giọng đau khổ:

- Nguy rồi trung úy ạ! Chúng ta bị hại rồi! Chiếc máy bay chở trung đội biệt kích đặc biệt, cùng với các sĩ quan huấn luyện, ngài cố vấn Uylie Bôn của chúng ta, đã bị nổ tung bốc cháy rơi xuống một vùng bờ biển.

Bảo Trung rất đỗi kinh ngạc, anh xúc động khi nghĩ đến người đồng chí đội lốt toán trưởng, đã quên mình làm tròn nhiệm vụ một cách linh hoạt. Bất giác anh ngả mũ, cúi đầu mặc niệm người chiến sĩ của mình. Ô-buy vội vàng cũng ngả mũ theo...

XXVII

TRẬN CUỐI CÙNG

Rời khỏi chỗ ở của Lê Trâm, Bảo Trung cho xe chạy thẳng xuống trạm liên lạc nhận chỉ thị mới. Anh dự định trở lại Sở mật thám gặp Mít-xen để hỏi về việc Tuyết Trinh, nhưng còn một số công việc cần thiết nên không thể nào đến đó được. Anh tự nhủ: “Mình sẽ tìm mọi cách để giải thoát cho cô ấy nếu như mọi việc tiến hành tốt đẹp”.

Nhìn đồng hồ vừa đúng 1 giờ chiều, Bảo Trung vội quay xe lao thẳng ra đường Cầu Giấy để kịp đến địa điểm đã định.

* * *

Tại đường cột cờ, có một biệt thự rất đẹp. Bốn bề tường cao kín mít. Cổng chính ra vào luôn luôn có hiến binh canh gác, ai vào cũng phải xuất trình giấy tờ cẩn thận và chờ chủ nhân cho phép mới được vào. Đó là chỗ ở riêng của Mít-xen.

Lúc ấy khoảng 20 giờ 45 phút.

Trong phòng làm việc của Mít-xen, giấy tờ để bừa bộn trên một chiếc bàn kê giữa phòng. Mít-xen đang loay hoay với tập hồ sơ bí mật, vẻ mặt cau có của hắn khiến người ta có thể đoán biết hắn đang tập trung tinh thần đến cao độ để giải quyết một vấn đề gì quan trọng lắm.

Mới buổi chiều hắn nhận được một bức điện từ Pháp gửi sang. Một tia sáng hé mở rọi vào tấm màn bí mật khiến Mít-xen nuôi hy vọng sẽ lần ra đầu mối để khám phá được kẻ phá hoại trường biệt kích. May ra hắn gỡ được tội với cấp trên.

Sau khi nghiền ngẫm lá thư của Vũ Nghị (hắn đã bình phục, tuy chưa khỏi hẳn) và của Giảng Đuy-boa ở Pháp vừa gửi đến, báo cho hắn biết nhiều điều quan trọng. Lập tức hắn tổng kết những hiện tượng khả nghi và đi đến kết luận chính thức. Những nhận xét của hắn về Bảo Trung đã

dần dần sáng tỏ, có nhiều chứng cứ, lý lẽ để buộc tội anh nhưng hắn chưa hành động ngay bởi vì hắn luôn theo phương châm: Chỉ hành động khi nào điều kiện đã chín mùi. Phải giăng một mẻ lưới thật to, vét thật nhiều cá. Lúc bấy giờ hắn mới thực sự là một thầy phù thủy cao tay.

Mít-xen dự định làm một cú bất ngờ để Bộ Chỉ huy phải ngạc nhiên trước những thành tích to lớn của hắn và sẽ đánh giá đúng khả năng của hắn, một nhà phản gián đại tài. Đến giờ phút này, hắn đã thấy cần phải hành động. Không thể trì hoãn được nữa.

Theo lệnh của Bộ Chỉ huy, Giăng Đuy-boa đã sang Việt-nam, cập bến Hải-phòng, sự việc được giữ hết sức bí mật. Chỉ sáng mai là anh ta đã có mặt ở Hà-nội.

Việc Giăng Đuy-boa đến Hà-nội sẽ gây cho Bảo Trung những chuyện gì, nếu quả Bảo Trung là Việt Minh trá hình? Cần phải đề phòng sự xõ lông của một con chim đang bị bao vây. Một tay già dặn như Mít-xen không thể bắt trạch đằng đuôi.

Mít-xen lập tức gọi điện cho tên thiếu tá Man-hắc, trưởng phòng hành động, thi hành một số biện pháp bao vây khu nhà của Bảo Trung, để giám sát anh trong suốt đêm nay, ngay từ giờ phút khẩn trương này.

Hạ lệnh xong, Mít-xen khoan khoái ngả người rít một hơi thuốc lá, rồi tròn miệng nhả những vành khói hình chữ o, hắn tưởng tượng đó là những vòng xích sập lồng vào cổ Bảo Trung. Cánh cửa bỗng hé mở, một tên lính cần vụ Pháp bước vào đưa cho Mít-xen một tấm các sĩ quan và nói:

- Thưa trung tá, có đại tá Mê-luy-xông từ Bộ Chỉ huy mang mệnh lệnh mật đến gặp ngài.

Mít-xen xem kỹ tấm các, vội vàng sửa lại quần áo, hạ lệnh cho mời khách vào. Hắn nghĩ thầm: “Đại tá Mê-luy-xông, mình đã biết tiếng ông ta trên chiến trường Bắc-phi năm xưa... Ông ta vừa theo Cao ủy Pi-nhông sang đây ít lâu mà mình chưa có vinh hạnh được gặp mặt. Chắc có gì hệ trọng lắm đây”.

Cánh cửa mở rộng, một sĩ quan Pháp to lớn, chững chạc trong bộ quân phục, quân hàm đại tá bước vào. Ông ta chào Mít-xen rất lịch sự rồi tự giới thiệu:

- Tôi là đại tá Mê-luy-xông, sĩ quan liên lạc của Bộ Chỉ huy Bắc Việt.

Mít-xen hoan hỉ chìa tay mời khách:

- Tôi đã rõ, xin mời đại tá ngồi. Chắc có chuyện gì khẩn cấp lắm nên ngài mới phải thân hành xuống đây?

- Vâng, chính vì vậy nên Bộ Chỉ huy phái tôi xuống gặp ngài. Xin ngài đọc bản mệnh lệnh tối mật này.

Mê-luy-xông rút trong cặp ra một bức công văn dán kín, ngoài có đóng dấu tối mật, đưa cho Mít-xen. Hắn trình trọng đón lấy mở ra đọc cẩn thận từng chữ:

MỆNH LỆNH KHẨN CẤP

Gửi trung tá Mít-xen, chánh mật thám Hà-nội kiêm Cục trưởng Cục An ninh quốc gia trong quân đội liên bang tại Bắc Việt.

Để rửa hờn cho các sĩ quan huấn luyện công tác tại trường biệt kích và ngài cố vấn Huê-kỳ Uy-liêm Bôn đã bị Việt Minh sát hại trên chiếc Đa-cô-ta C.45.

Bộ Chỉ huy hạ lệnh:

ĐIỀU I. Tất cả các tù chính trị hiện đang giam giữ tại căng 2 phải đem đi thủ tiêu ngay đêm nay, trước ba giờ sáng!

ĐIỀU II. Những phần tử khả nghi hiện đang giam giữ tại căng I phải cho di chuyển ngay sang đề lao trung ương để xét xử.

ĐIỀU III. Ông trung tá Mít-xen phải thân hành đôn đốc việc thi hành mệnh lệnh này và bảo đảm hoàn toàn bí mật rồi báo cáo trực tiếp với đại tá Mê-luy-xông sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Hà-nội, ngày... tháng... năm...

BỘ CHỈ HUY QUÂN ĐỘI LIÊN BANG TẠI BẮC VIỆT

Ký tên: ĐẠI TƯỚNG CỐC

Sau khi xem xong mệnh lệnh, Mít-xen cũng vội vàng lấy giấy bút viết:

MỆNH LỆNH

Gửi ông Vân-pát, chỉ huy trưởng nhà giam thành phố. Chiếu theo mệnh lệnh số... ngày... của Bộ Chỉ huy quân đội liên bang tại Bắc Việt, tôi hạ lệnh:

ĐIỀU 1. Tất cả các tù chính trị hiện đang giam giữ tại căng 2 phải tập trung đến ngay TB. 13 trước 1 giờ đêm nay.

ĐIỀU 2. Các phạm nhân khả nghi ở căng 1 lập tức cho di chuyển sang TU sau đó một tiếng.

ĐIỀU 3. Ông chỉ huy trưởng nhà giam, các ông trưởng, phó giám thị các trại, chiếu mệnh lệnh thi hành; đồng thời phải tuyệt đối bảo đảm nguyên tắc bí mật!

Hà-nội, ngày... tháng... năm...

Ký tên: Trung tá hiến binh

MÍT-XEN

Ký lệnh xong, Mít-xen bấm chuông định sai lính mang đi, nhưng đại tá Mê-luy-xông đề nghị:

- Ngài trung tá! Việc này quan trọng lắm, nếu để lộ ra thì sẽ ảnh hưởng rất lớn về chính trị, không có lợi cho công tác tuyên truyền của chúng ta, vì vậy, Bộ Chỉ huy có bảo tôi truyền đạt với ngài: Ngài phải trực tiếp đôn đốc việc thi hành cho thật khéo léo. Tôi đề nghị trung tá cùng đi với tôi xuống nhà giam chỉ huy việc này.

Mít-xen gật đầu, đứng dậy sửa soạn ra đi, hẳn định bảo tài xế lấy xe riêng nhưng Mê-luy-xông mời:

- Ngài ngồi luôn xe tôi cho tiện, chúng ta còn phải bàn bạc với nhau một số biện pháp.

- Thế cũng được, tôi sợ xe ngài không đủ chỗ.

- Trung tá cứ yên tâm, xe rất rộng.

Khi ra đến cổng, hai tên hiến binh bảo vệ Mít-xen định cùng bước lên xe nhưng vì không đủ chỗ, Mít-xen hạ lệnh cho một tên ở lại nhà. Hắn lên xe ngồi cạnh đại tá Mê-luy-xông.

Hắn thấy ngài đại tá phái viên rất dễ tính, tuy chức vụ của ông ta cao hơn hẳn một cấp. Đọc đường đại tá Mê-luy-xông nói với Mít-xen:

- Phải cương quyết đối với những phần tử Việt Minh quan trọng, nếu cần cứ giết quách đi cho đỡ phiền. Đừng giam giữ làm gì cho tốn cơm vô ích.

Mít-xen gật gù tỏ vẻ tán thành.

Đại úy Vôn-pát đang sửa soạn đi chơi thì được tin Mít-xen đến, gã vội vã ra cửa trại đón tiếp. Sau khi đọc xong mệnh lệnh của Mít-xen, gã tất tả gọi ngay viên thiếu úy giám thị trại giam lên giao lệnh. Lê Trâm cũng được phân công ở lại di chuyển những phạm nhân tình nghi sang đề lao trung ương.

Đại úy Vôn-pát cùng thiếu úy Mai Tâm thân hành đôn đốc việc tập trung tù chính trị dưới sự giám sát của Mít-xen và Mê-luy-xông. Công việc tiến hành hết sức khẩn trương.

Gần 20 tù nhân trong đó có già Thuân bị cùm tay, mặt mày hốc hác sừng tím vì tra tấn, quần áo rách nát bẩn thỉu, bị dồn lên một chiếc xe cam nhông căng vải bạt kín mít. Trước sự việc đột ngột ấy, những tù nhân đều linh cảm thấy có sự không hay sắp đến với mình, có người lo lắng gào lên:

- Đem chúng tao đi đâu giữa đêm hôm thế này?

Lập tức những người khác đồng thanh phản đối:

- Không được thủ tiêu người ban đêm!

- Phản đối đàn áp, phản đối tàn sát tù binh!

- Đả đảo chính sách dã man của chính phủ Pháp đối với tù binh!

Sự căm phẫn của tù nhân làm náo động cả nhà giam. Mít-xen phải hạ lệnh cho Vôn-pát thi hành biện pháp trấn áp. Một tiểu đội hiến binh lấy

giẻ rách nhét vào mồm từng người để bịt tiếng kêu gào.

Sau khi đã dồn được tù nhân lên xe, chúng bắt đầu mở máy tiến ra khỏi nhà giam, một tiểu đội hiến binh vừa Pháp vừa ngụy cũng nhảy lên một chiếc xe khác do tên đại úy Vôn-pát chỉ huy nổ máy chạy theo sau.

Lái xe cho Mê-luy-xông là một hạ sĩ người Việt, đã được tin nhiệm vì lái giỏi, chiếc mũ *bê rê* của gã đội sụp xuống gần mắt trông rất càn rỡ, ngang tàng. Ba chiếc xe lạng lẽ nối đuôi nhau đến địa điểm hành hình.

Cũng trong lúc ấy, Tuyết Trinh gục đầu xuống thành giường trong buồng giam đặc biệt. Vì quá mệt, cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Cô khóc nhiều vì uất ức. Từ lúc bị Mít-xen tống giam đến giờ, cô không hề thấy Bảo Trung đến thăm hỏi. Anh bận gì, anh biết mình bị giam giữ ở đây chưa? Cũng may từ lúc vào đây tới giờ, cô được Lê Trâm hết sức săn sóc. Anh ta đã xếp cho cô một buồng thơm mát, đủ giường chiếu sạch sẽ, vì vậy cô cũng được an ủi đôi phần.

Tuyết Trinh rất hoang mang, không hiểu số phận mình sẽ ra sao, cô tự đặt nhiều câu hỏi: “Có điều gì mới xảy ra khiến Mít-xen phải bắt mình? Sao không thấy tin tức của Bảo Trung? Anh ấy nói bận một tuần vì công tác đặc biệt, anh ấy đi đâu? Bỏ rơi ta chẳng, hay anh cũng chung số phận không may như ta?” Nghĩ ngợi nhiều, cô thiếp đi vì mệt. Trong giấc mơ, Tuyết Trinh thấy mình đang ngồi cạnh Bảo Trung trong chiếc xe du lịch. Chiếc xe lăn bánh trên con đường thẳng tắp, có nhiều cây to bóng mát. Hai người kề sát vai nhau, ngắm nhìn cảnh đẹp. Rồi bỗng nhiên có một con sông xuất hiện chắn ngang phía trước, chiếc xe vẫn phóng vun vút. Tuyết Trinh hoảng hốt ôm chặt lấy Bảo Trung và kêu lên hãi hùng.

Cô bừng tỉnh thì vừa lúc ấy cánh cửa phòng hé mở, Lê Trâm ló đầu vào, ném cho cô một phong thư. Tuyết Trinh vội đón lấy bóc ra xem. Những dòng chữ quen thuộc làm cô hết sức mừng rỡ.

Em Tuyết Trinh!

Em hãy theo anh Lê Trâm, ra khỏi nhà giam ngay đêm nay, nhất thiết không được trù trù gì nữa. Anh đã chuẩn bị cho em một con đường mới.

Hãy dũng cảm lên!

Thôi, thì giờ vô cùng quý báu, hẹn gặp em và sẽ nói chuyện nhiều.

B.T.

Tuyết Trinh vô cùng cảm động, cô vội vã nhai nát lá thư rồi theo Lê Trâm bước ra ngoài.

Một chiếc cam-nhông đỗ sẵn giữa sân, lính của Lê Trâm, vũ khí sẵn sàng chờ lệnh, Lê Trâm mở cửa xe, mời Tuyết Trinh lên buồng lái và căn dặn:

- Dù có xảy ra chuyện gì, chị cũng phải hết sức bình tĩnh đấy.

Tuyết Trinh ngoan ngoãn gật đầu.

* * *

Chiếc xe cam nhông chở tù binh đã đến một khu vực cấm địa cạnh một tháp canh ở ngoại thành. Đó là một bãi hoang, trước đây là trận địa pháo binh của Việt Minh trong ngày đầu kháng chiến, nay được Bộ Chỉ huy Pháp dùng làm nơi thủ tiêu tù binh bí mật. Những đường hào chằng chịt, nay dùng để vùi thây những chiến sĩ cách mạng. Ụ đất pháo cũng đã bị san bằng. Chúng đã giết hại không biết bao nhiêu người yêu nước ở chỗ này. Hôm nay lại thêm một số người nữa phải bỏ mình, trong đó có cả đồng chí Thuân.

Những tù nhân bị đẩy dồn vào một khoảng đất trên bờ chiến hào, vì bị nhét giẻ vào mồm nên không ai nói được. Những ngọn điện từ ngoài tháp canh không đủ sức chiếu sáng vào tận đây, nên người ta không nhận rõ được nét mặt của nhau.

Tên đại úy Vôn-pát hạ lệnh cho đội hiến binh đứng thành một hàng ngang, nòng súng tua tủa chĩa vào đoàn tù nhân. Tử khí toát ra lạnh lẽo một vùng. Bọn đao phủ sẵn sàng chờ lệnh nổ súng.

Tâm trạng già Thuân lúc này khó tả. Người chiến sĩ lão thành ấy đã nhiều lần đứng trước cái chết mà không hề run sợ, vẫn dũng cảm chiến thẳng, thế mà lần này lại bần khoản. Đồng chí không lo cho mình, nhưng

ngĩ về số phận của Bảo Trung, không hiểu bây giờ ra sao? Công việc tiến hành đến đâu? Liệu có hoàn thành nhiệm vụ không?

Sớm nay, người lính gác tù đã trao cho già một mật hiệu, đại ý nói: đồng chí hãy bình tĩnh đến giờ phút cuối cùng. Hiện giờ già Thuân bình thản đứng trước cái chết, nhưng lòng già còn thắc mắc nhiều điều: Đã phá được trường biệt kích chưa? Bảo Trung vẫn an toàn hay cũng đã bị lộ? Già ước ao được biết những điều đó, còn đối với những mũi súng đen ngòm của bọn sát nhân kia thì có nghĩa lý gì đối với già. Già ngược mắt lên trời, lơ đãng đón chờ cái chết.

Sau khi chuẩn bị xong, Vôn-pát quay trở lại báo cáo với Mít-xen cho bắt đầu. Mít-xen hỏi ý kiến đại tá phái viên. Nhìn đồng hồ thấy mới 24 giờ 55, Mê-luy-xông bảo Mít-xen:

- Chờ 5 phút nữa, đúng 1 giờ đêm thì thi hành.

Năm phút trôi qua, Mê-luy-xông hất hàm ra hiệu, Mít-xen giơ tay hạ lệnh cho Vôn-pát thi hành bản án.

Một tràng súng máy nổ vang, náo động đêm trường.

Mít-xen dán mắt nhìn đám tù binh, chờ những thân hình tiêu tụy ấy gục xuống để thỏa lòng khát máu, nhưng lạ chưa, đám người ấy vẫn đứng dựa vào nhau không nhúc nhích. Mít-xen định ra lệnh bắn tiếp. Hẳn quay lại nhìn bọn đao phủ, bỗng hẳn thất đảm khi nhìn thấy một đồng xác đã đổ gục từ bao giờ. Từ tên đại úy Vôn-pát đến tiểu đội hiến binh đều nằm trên vũng máu! Ai đã nổ súng giết họ? Hoảng hốt, Mít-xen quay lại nhìn đại tá Mê-luy-xông. Ông ta vẫn điềm nhiên đứng khoanh tay, miệng phì phèo thuốc lá; bên cạnh, hai người lính bảo vệ ông ta đang giương súng tiểu liên về phía hẳn.

Kinh hoàng, Mít-xen vội sờ tay vào khẩu súng lục và đưa mắt tìm người lính bảo vệ của mình, nhưng anh ta cũng đã bị một lưỡi dao đâm chết từ lâu.

Biết mình bị lừa, Mít-xen uất ức rút phắt khẩu súng lục ra, chĩa vào ngực đại tá Mê-luy-xông bóp cò, nhưng đại tá vẫn thản nhiên mỉm cười

nói:

- Ngài Mít-xen chớ vội nóng. Súng của ngài tôi đã mượn tạm bằng đạn từ lúc ngồi trong ô-tô rồi, bắn không nổ đâu. Bây giờ thì mời ngài đi theo chúng tôi, chớ có làm ồn. Xin ngài giữ mồm, giữ miệng cho.

Tuyệt vọng, Mít-xen đành giơ tay lẳng lẳng theo lệnh của Mê-luy-xông ra xe. Trong khi ấy những người cùng đi với đại tá đã nhanh nhẹn cởi cùm và gỡ giẻ ở mồm đám tù nhân, và nhặt súng của tụi hiến binh giao cho họ.

Bên ngoài tháp canh, có tiếng ô-tô chạy đến. Một vài phát súng nổ lẻ tẻ; tiểu đội của Lê Trâm cũng vừa tới nơi, đang tiêu diệt nốt những tên gác cuối cùng.

Tên thiếu tá Man-hắc, trưởng phòng hành động, sau khi đã thi hành mệnh lệnh của Mít-xen là bố trí bao vây khu vực nhà ở của Bảo Trung, gã yên trí lên xe đến nhà riêng của tình nhân. Gã đang phê phỡn, ăn uống, nô đùa với gái thì được tên lính cần vụ thân tín đến tìm, báo cáo cho gã biết một tin quan trọng. Bỏ dở cuộc vui, gã tức tốc quay về trụ sở rồi xuống ngay nhà giam xem xét tình hình.

Một cảnh vắng lặng trong nhà tù khiến gã thấy có gì không hay mới xảy ra. Gã hoang mang vô cùng. Vừa lúc ấy, tên La-voa-dê, trung tá hiến binh cũng từ Bộ chỉ huy xuống tìm gã.

Sau khi phát hiện có sự đánh cướp tù binh, và việc trung tá Mít-xen bị bắt cóc, tên trung tá hiến binh không nén nổi giận dữ đã thẳng cánh giáng cho Man-hắc hai cái tát cháy má rồi nói:

- Ông sẽ chịu trách nhiệm về vấn đề này. Trưởng phòng hành động mà không có mặt tại trụ sở những khi cần thiết. Tôi giao trách nhiệm cho ông phải tìm bằng thấy trung tá Mít-xen.

Vừa sượng sùng, vừa lo sợ, Man-hắc hối hả huy động các lực lượng đặc biệt của mật thám, hiến binh an ninh, tức tốc chạy ra bốn ngả truy lùng.

Mười lăm phút sau, hơn năm mươi xe mô tô chiến đấu cũng phối hợp đi tìm bắt. Lệnh báo động được truyền đi các ngã đường, trong và ngoài thành phố. Phố phường đang yên tĩnh bỗng nhiên âm ỉ tiếng động cơ, tiếng còi, nghe khủng khiếp.

Đã có tin báo một tháp canh vùng ngoại ô phía Nam bị tiêu diệt, đoàn tù nhân đã chạy về phía đó. Lập tức những chiếc mô-tô gắn súng máy với đoàn hiến binh xung kích rượt theo.

Đoàn xe chở tù nhân đã vượt qua hai trạm gác ngoại ô yên ổn, đang mở hết tốc độ lao ra ngoài phạm vi thành phố thì thấy có ánh đèn mô tô chiếu đằng sau. Những người lái xe khẩn trương dận hết ga cho xe chạy như bay.

Đến một ngã ba đường, gặp một tháp canh có ba-ri-e chắn ngang, hai tên lính Pháp cầm tiểu liên đứng gác hai bên, ra lệnh cho xe phải dừng lại. Chiếc xe đi đầu hãm máy từ từ tiến lại gần như sắp đỗ, nhưng rồi bỗng nhiên nó lại rú mạnh ga đâm gãy tung chiếc ba-ri-e, xô ngã hai tên lính xuống đường rồi phóng thẳng.

Hai chiếc xe sau của Lê Trâm và Mê-luy-xông cũng vượt theo, bỏ mặc bọn lính gác đang nhớn nhác gọi nhau bắc súng máy bắn theo. Đoàn xe mất hút trong đêm tối, phóng thẳng vào một con đường đất hàng tỉnh. Đoàn mô tô cũng đã vượt qua tháp canh, tiếng máy nổ rầm rầm xé tan bầu không khí tĩnh lặng ban đêm. Chỉ còn cách đoàn xe chở tù nhân khoảng 500 thước, những chiếc mô tô đi đầu đã nổ súng. Tiếng đạn ròn tan, réo trong không trung, ánh lửa rạch thành những luồng đỏ chói trong màn đêm dày đặc.

Chiếc xe chở tù nhân đi đầu trúng đạn vào lốp, buộc phải dừng lại. Đoàn xe đều hãm máy, mọi người từ trên xe nhảy xuống, chạy dạt xuống cánh đồng. Khẩu trung liên của tù nhân được đặt trên một mô đất cao, do già Thuần điều khiển, chuẩn bị chiến đấu.

Tiểu đội của Lê Trâm cũng tìm được địa hình tốt trên một bãi tha ma, dàn thành trận địa. Tuyết Trinh nấp sau một bờ ruộng cao hồi hộp và lo

lãng theo dõi.

Chiếc xe của đại tá Mê-luy-xông đỗ sau cùng. Dưới ánh đèn lấp loáng, đại tá và hai người cận vệ đang đẩy Mít-xen xuống ruộng. Người lái xe cũng nhảy theo sau, tay cầm một khẩu súng ngắn.

Chiếc mô tô dẫn đầu đã tới nơi, khẩu tiểu liên do tên hiến binh điều khiển đang nổ tới tấp vào đoàn tù. Tiếp sau đó, đoàn xe của bọn chúng đỗ lại, lính trên xe nhảy hết xuống, dàn thành một gọng kìm, xông lên định bao vây bắt sống đối phương. Khẩu trung liên của già Thuân từ trên mô đất cao bất thành linh nhả đạn, các cỡ súng của tiểu đội Lê Trâm cùng các chiến sĩ tù nhân cũng khạc đạn theo, ghìm bọn hiến binh xuống đất.

Pháo sáng bắn lên, cuộc chiến đấu diễn ra quyết liệt. Bọn hiến binh vẫn liều mạng tìm cách vượt lưới lửa lao lên.

Tình thế trở nên gay go, một số tù nhân quá yếu không đủ sức cầm nổi súng chiến đấu, hỏa lực có đôi phần giảm sút. Thêm nữa, đã nghe thấy tiếng động cơ của những xe tiếp viện từ các đồn bốt lân cận. Tiểu đội của Lê Trâm tuy giác ngộ nhưng chưa được thử lửa lần nào nên đôi phần nao núng. Thế yếu dần, trong khi bọn hiến binh vẫn phát huy hỏa lực áp đảo.

Một vài tù nhân trúng đạn, buông rơi vũ khí. Tình thế cực kỳ lâm nguy, không hy vọng vào lực lượng cứu viện nào. Trong giờ phút gay go căng thẳng ấy, bỗng có tiếng quát lớn bằng tiếng Pháp:

- Hỡi đội hiến binh, nếu các người còn tiến thêm một bước nữa thì Mít-xen sẽ bị bắn chết ngay lập tức.

Có tiếng gào thét của tên chỉ huy hiến binh, hạ lệnh cho quân lính dừng lại để điều đình.

- Các người hãy ngừng bắn, chúng ta sẽ nói chuyện với các người về trung tá Mít-xen. - Tiếng nói lại vang lên trong khi tiếng súng đã tạm ngừng.

Có tiếng nói của tên chỉ huy hiến binh:

- Hỡi bọn Việt Minh, biết điều thì nộp súng quy hàng sẽ được tha tội, phải nộp trả ngay trung tá Mít-xen, không được đưng đến trung tá, ta hạn cho năm phút nữa phải nộp súng.

Lợi dụng lúc địch ngừng bắn, già Thuân ra lệnh cho đoàn người rút nhanh về phía lũy tre. Già cùng hai đồng chí khỏe ở lại yểm hộ cho đoàn người rút lui.

Từ một bờ ruộng tối, đại tá Mê-luy-xông đang lắng nghe người tài xế của mình nói chuyện với tên đội trưởng hiến binh bằng tiếng Pháp. Người cận vệ của ông ta cũng ấn đầu Mít-xen xuống đất theo dõi tiến triển của trận đánh. Khi đại bộ phận tù nhân đã rút lui thì anh ta cũng buông lỏng tay Mít-xen.

Sau một mô đất, người tài xế đang chú ý nghe tiếng trả lời của đội trưởng hiến binh từ xa vọng đến thì bỗng có một bóng người từ phía sau chồm lên, cầm một hòn đá nện trúng đầu anh. Anh né tránh nhưng không kịp nữa, mắt anh hoa lên. Thấy lờ mờ một người nhảy qua đầu, đang lao về phía trước, anh cố ráng sức giơ súng nhắm theo và nổ liền hai phát.

Khi tên Mít-xen trúng đạn ngã gục xuống ruộng thì cũng là lúc người tài xế ngắt đi.

XXVIII

NHIỆM VỤ CÒN DÀI

Một chiều xuân rực rỡ, nắng ấm xuyên qua những cành cây, quyen khói chiều, vương bụi vàng óng ánh rọi xuống sân đình. Tiếng súng xa xa đã thưa dần, nhường chỗ cho những âm thanh êm đềm của một làng thuộc vùng tự do đang đón màn đêm đến.

Trong quân y viện, không khí tấp nập khẩn trương. Đêm qua các bác sĩ, y tá, cứu thương đã tiếp nhận một số bệnh nhân đặc biệt từ nội thành ra. Một đoàn chiến sĩ vượt ngục bị mất sức sau bao ngày bị giam cầm tra tấn, và vừa chiến đấu với quân thù ở dọc đường.

Cùng ra theo đoàn tù có một tiểu đội ngục do một thiếu úy chỉ huy, bọn họ cũng là những thanh niên còn trẻ, bị động viên vào lính. Trong đoàn người còn có một cô gái thủ đô, cô bị mệt lả phải khiêng về đây, và vài đồng chí bị thương cần phải mổ. Họ cần được nghỉ ngơi điều trị.

Đặc biệt trong số này có một anh lái xe bị thương nặng ở đầu. Khi được đoàn người khiêng về đây, anh ta máu me đầy mặt, mê man bất tỉnh. Các bác sĩ hết sức cứu chữa và săn sóc; tất cả những phương tiện đặc biệt, thuốc quý đều được đem ra dùng, ai nấy đều lo lắng cho anh. Ban chỉ huy mặt trận cũng xuống tận nơi thăm hỏi. Đồng chí chính trị viên thức suốt đêm cạnh người bệnh, các bác sĩ thay phiên nhau thường trực. Cho mãi tới sáng nay, anh ta mới tỉnh. Mọi người đều hết sức vui mừng.

Nữ y tá Tâm được phân công chăm nom anh suốt cả ngày hôm nay. Giờ đây, nhìn bệnh nhân thêm thiếp ngủ, cô thấy lòng bớt lo lắng bồi hồi. Quân y viện đã tiếp đón bao nhiêu chiến sĩ, bàn tay cô đã săn sóc bao nhiêu người, nhưng hôm nay, tự nhiên cô thấy lòng vô cùng xúc động.

Những con người từ trong nội thành ra khiến cô nhớ lại bao kỷ niệm trong thời gian còn lẩn lộn trong vùng địch. Rồi, hình ảnh một chiều hè, hôm tiễn chân Trần Giang lên đường. Cho mãi tới nay, cô vẫn chưa nhận được tin tức gì về anh. Cô biết Trần Giang cũng đi vào lòng địch để hoạt động. Nhưng anh ở đâu thì cô không rõ. Anh chỉ còn lưu lại những dòng nhật ký và những lời thơ đầy tình cảm, cô đã đọc đi đọc lại nhiều lần:

Hãy nhắc lại sau muôn vàn thế kỷ

Chiến sĩ ra đi không hẹn ngày về

Coi thân mình như chiếc lá mùa thu...

Để vun bón cho mùa xuân đất nước.

Phải chăng chiếc lá ấy đã rơi xuống, vun bón cho cây trong vườn thêm xanh, cho hoa trên cành thêm thắm và hình ảnh của nó vẫn sống trong lòng những người hôm nay?

Suốt cả ngày, Tuyết Trinh thiếp đi, mãi tới khi người nữ y tá đánh thức, cô mới bàng hoàng tỉnh giấc.

“Đây là đâu? Và những người xung quanh ta là ai?” Cô vụt nhớ lại câu chuyện hãi hùng đêm qua. Sau khi cuộc chiến đấu ác liệt diễn ra, có người đã dìu cô đi trong đêm, cho tới khi cô mệt quá ngất đi. Giờ đây, cô biết mình đang nằm trong bệnh viện. Nhìn khóe mắt dịu hiền của cô y tá, Tuyết Trinh thấy yên lòng, cô hỏi:

- Đây là đâu hở chị?

- Chị đang ở quân y viện vùng tự do.

Lời nói thân thiết và trù mẫn của Tâm khiến Tuyết Trinh xao xuyến, cô nhìn người con gái trẻ tuổi mình với ánh mắt đầy thiện cảm.

Để cô yên lòng, Tâm nói tiếp:

- Có lẽ từ nay, quân y viện này cũng sẽ là nhà của chị, chị sẽ ở đây với chúng tôi tới khi kháng chiến thành công.

Ôi! Phải chăng đây là con đường mới mà Bảo Trung đã dẫn dắt cô đi, không phải là Pa-ri, Đông kinh mà là một miền quê đầm ấm. Vùng tự

do! Hai chữ tự do nghe sao thân thiết đến thế. Mọi người ở đây đều thương yêu cô. Thấy cô tỉnh giấc, ai nấy đều lộ nét mặt vui mừng. Cô đang sống giữa tình thương yêu của mọi người, và từ đây cô hy vọng sẽ tìm thấy người mẹ ruột của cô.

Không nén nổi tình cảm thâm kín trong lòng, Tuyết Trinh buột miệng hỏi Tâm:

- Chị có biết bây giờ anh Bảo Trung ở đâu không?

- Em không rõ nhưng... có thể vài ngày nữa chị sẽ được gặp anh ấy.

Tuyết Trinh hồi hộp nắm chặt tay Tâm:

- Thật không hả chị? Chị nói đúng đấy chứ? Thế còn chú Nghĩa, người lái xe cho anh ấy có về đây không?

- Hình như có... Có một đồng chí lái xe bị thương nằm ở đây, nhưng bác sĩ chưa cho phép ai được vào thăm.

Tuyết Trinh xúc động, cô hy vọng nếu gặp được Nghĩa thì sẽ biết được tin tức của Bảo Trung, cô thấy lòng phấn khởi hẳn lên. Nhìn vào khóe mắt Tâm, với một giọng thiết tha, cô nói:

- Em sẽ chờ anh ấy ở đây, chị không nói dối em chứ? Em làm việc với chị ở quân y viện này.

Cảm động, Tâm nắm chặt tay Tuyết Trinh và thân thiết bảo:

- Bây giờ chị đi tắm rửa, lấy tạm quần áo của em mà thay. Em chờ chị rồi chúng ta cùng đến địa điểm liên hoan.

- Vâng, cảm ơn chị.

Trời đã tối, ánh đèn dầu làm rạng rỡ nét mặt hai người, hai cô gái thành phố gặp nhau trong kháng chiến, dưới mái quân y đầm ấm ở một vùng quê.

* * *

Trong buổi liên hoan mừng các chiến sĩ vượt tù và tiếp đón những binh sĩ yêu nước trở về với kháng chiến, các cán bộ, các đại biểu quân

dân chính và đoàn thể các giới đều có mặt đông đủ, họ ngồi chật ních cả ngôi chùa.

Đồng chí chính trị viên mặt trận tuyên bố khai mạc buổi liên hoan. Sau khi kể tóm tắt chiến công của đoàn tù binh vượt ngục, đồng chí tỏ lời khen ngợi và hoan nghênh những binh sĩ trong trung đội của Lê Trâm đã giác ngộ trở về với kháng chiến, biểu dương tinh thần dũng cảm, bất khuất của tù nhân, trong thời gian bị địch cầm tù đã giữ trọn lời thề, không phản bội, cung khai. Sau đó, đồng chí mời đại tá Mê-luy-xông đứng dậy giới thiệu với mọi người.

- Xin trân trọng giới thiệu với các đồng chí, đây là đồng chí Phe-ri thiếu úy quân đội viễn chinh, đã cùng với đơn vị chạy sang hàng ngũ của chúng ta và đã sát cánh chiến đấu với chúng ta trong suốt chiến dịch thu đông. Nay đồng chí lại mới lập thêm chiến công đặc biệt mà các đồng chí đã biết.

Mọi người vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh.

Đồng chí chính trị viên nói tiếp:

- Còn một đồng chí nữa nhưng vì điều kiện công tác, không cho phép tôi giới thiệu với các đồng chí ở đây được. Thật đáng tiếc. Đó là đồng chí đã lái chiếc xe chở đại tá Mê-luy-xông đến bắt cóc trung tá Mít-xen. Hiện nay sức khỏe của đồng chí đó chưa bình phục, còn phải điều trị trong quân y viện.

Tiếng vỗ tay lại rào rào lại nổi lên. Tuyết Trinh và Tâm cũng vừa đến kịp. Tuyết Trinh ngược nhìn lên dãy bàn phía trên, cô vô cùng mừng rỡ khi nhận ra Nghĩa đang ngồi cạnh Lê Trâm. Cô định chạy lên hỏi nhưng vướng nhiều người quá, không lên được. Cô quay hỏi Tâm:

- Chị bảo có một người lái xe bị thương nặng phải không?

- Vâng, anh ấy cũng đã tỉnh rồi.

- Thế thì không phải chú Nghĩa, chú ấy ngồi ở kia, có bị thương đâu.

Tâm ngạc nhiên nhìn Tuyết Trinh, bỗng nhiên mặt cô sáng vụt lên, vội vàng kéo Tuyết Trinh ra ngoài bảo:

- Chị Trinh ạ! Hay người bị thương nằm ở nhà là Bảo Trung! Em thấy mặt quen quen. Thôi, có lẽ đúng rồi!

Tuyết Trinh cũng thấy lòng hồi hộp, tim cô đập mạnh vì vui sướng và hy vọng. Rồi như hai cái bóng, hai cô gái chạy vội về quân y viện, bỏ dở cuộc liên hoan...

Trong chùa, đồng chí chính trị viên vẫn tiếp tục nói:

- Thưa các đồng chí! Cuộc kháng chiến thần thánh của dân tộc chúng ta đang bước sang một giai đoạn quyết liệt, chúng ta còn phải hy sinh nhiều. Đã có những chiến sĩ ra đi không về, nhưng tên tuổi họ được chúng ta đời đời ghi nhớ, những người còn sống sẽ nối tiếp công việc của họ. Chúng ta còn phải lập nhiều chiến công để trả thù cho họ. Gian khổ còn nhiều, chúng ta còn phải hy sinh chịu đựng. Nhưng, dưới sự lãnh đạo sáng suốt của Hồ Chủ tịch kính yêu, của Đảng và Chính phủ, nhất định chúng ta sẽ giành được thắng lợi cuối cùng!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, rung chuyển mái chùa.

Cuộc kháng chiến vẫn còn tiếp diễn, những chiến sĩ quân báo, tình báo, vẫn âm thầm lao vào lòng địch, từng giờ, từng phút, đem tinh thần trí tuệ của mình ra đối chọi với kẻ thù, người này ngã, người khác xông lên kế tục sự nghiệp vẻ vang của họ. Nhân dân không biết được tên tuổi họ, nhưng lịch sử sẽ luôn luôn nhắc đến và mang ơn những người chiến sĩ vô danh ấy. Ngoài ra có những người, vì hoàn cảnh này, hoàn cảnh khác, phải chịu sống dưới nanh vuốt của quân thù, hay thậm chí vì những mục đích đen tối nào đó mà đã cộng tác với giặc, nhưng khi được giác ngộ, được thấy rõ sự thật, phân biệt được thế nào là phi nghĩa, chính nghĩa thì họ cũng sẽ trở thành những người tốt, có lương tri, và đem nhiệt tình ra để cống hiến cho cách mạng, vì cách mạng đã đem lại cuộc sống thực sự cho họ. Những người đó là Lê Trâm, Tuyết Trinh, Nghĩa và một số binh sĩ khác.

Cuộc liên hoan đã bế mạc, nhưng dư âm của nó còn vang mãi, vọng mãi trong lòng những người có mặt.

Cũng ngày hôm ấy tại Pa-ri, ông bà Ứng Lại nhận được một bức điện báo tin như sau:

“Tôi xin trân trọng báo tin để ông bà được rõ: Trung úy Bảo Trung, con trai độc nhất của ông bà và cũng là người con anh dũng của nước Pháp đã bị Việt Minh bắt cóc cùng với trung tá Mít-xen trong khi thừa hành nhiệm vụ.

Bộ chỉ huy quân đội liên hiệp Pháp tại Bắc Việt đang ra sức tìm kiếm và sẵn sàng đề nghị với chính phủ Việt Minh, hoàn lại trung úy trong một cuộc trao đổi tù binh nào đó sẽ được tổ chức sau này.

Mong ông bà cứ yên lòng, tin tưởng vào sự lưu ý tích cực của Bộ Chỉ huy quân đội viễn chinh.

Chúc ông bà gặp mọi sự may mắn”

Hà-nội, ngày... tháng... năm...
GIÁM ĐỐC TRƯỜNG CÔNG TÁC
THAM MƯU TẠI BẮC VIỆT
Đại tá: Ô-BUY

Table of Contents

<u>I</u>
<u>II</u>
<u>III</u>
<u>IV</u>
<u>V</u>
<u>VI</u>
<u>VII</u>
<u>VIII</u>
<u>IX</u>
<u>X</u>
<u>XI</u>
<u>XII</u>
<u>XIII</u>
<u>XV</u>
<u>XVI</u>
<u>XVII</u>
<u>XVIII</u>
<u>XIX</u>
<u>XX</u>
<u>XXI</u>
<u>XXII</u>
<u>XXIII</u>
<u>XXIV</u>
<u>XXV</u>
<u>XXVI</u>
<u>XXVII</u>
<u>XXVIII</u>